

Giới thiệu Trọng Sinh Chi Quân Tầu

Số chương: 133

Thể loại: Ngôn tình, hiện đại, sủng, trọng sinh

Editor: Tứ Phương Team

Người ta nói, không làm, không phải chết. Làm trời làm đất chính là tự tìm đường chết a.

Hứa Hân chỉ cảm thấy cuộc đời mình thật cầu huyết, cứ như bị sắp đặt sẵn. Chỉ vậy thế mà cô trọng sinh, giống như vừa mới kết hôn.

Ngôi nhà nhỏ bé, chiếc cốc tráng men to bằng bàn tay, thế mà cô lại quay về những năm 70, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm.

Hoàn hảo là chưa làm sai chuyện gì, là 1 tiểu quân tầu vừa mới ra lò, Hứa Hân xắn tay áo lên, làm thôi.

Đầu tiên, phải ra tay đem người đàn ông rần ròi kia đến bên mình.

Nam chủ: Không cần nhọc sức phụ ra tay, chỉ cần nói một câu, ta lập tức đến ngay!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Trọng sinh

Editor: Tứ Phương Team

Đau quá!

Thật hối hận!

Cuộc đời này thật giống như một câu chuyện cười!

Chỉ là Hứa Hân vạn phần không cam tâm, nếu quay lại một đời cô nhất định sẽ không dễ dàng bị trúng kế của tiểu bạch hoa khiến cô bị chúng bạn xa lánh, không bị tra nam tra nữ hãm hại, thậm chí bị bọn họ hợp mưu hại chết con của mình và chồng trước. Thành thành thật thật làm một quân tầu, cùng với người đáng yêu kiên nghị đó sống hết đời.

Nhắm mắt lại, cảm thấy thân thể và làn da của mình rất đau, giống như lên cơn sốt, loại đau này cùng với bị dao “cùn” chém vỡ xương đầu hoàn toàn khác nhau, nhưng lại rất kỳ quái.

Hứa Hân a to một tiếng vậy mà tỉnh lại, không phải đã chết rồi sao, đã chia năm xẻ bảy, tại sao còn có thể tỉnh lại?

Mở mắt nhìn xung quanh, cô phát hiện mình đang ở trong một căn phòng nhỏ, một chiếc giường sắt đôi được trải bởi một chiếc chăn mới với hoa văn vô cùng tươi đẹp, phía dưới là khăn trải giường màu xanh quân đội, được trải rất quy củ.

Bên cạnh là một bộ bàn ghế đầu giường mới, trông hơi giống bàn học, kiểu dáng rất cũ. Những thứ trên đó khá lộn xộn, một số mỹ phẩm trông cũ kỹ, một loại kem lót thương hiệu hoa hồng, hộp làm bằng sắt, một túi kem dưỡng ẩm nhân sâm chưa được đóng túi, bên cạnh là bút kẻ lông mày và son môi nằm rải rác, làm cho toàn bộ mặt bàn trông rất phức tạp nhưng lại mới mẻ.

Một cái cốc sứ lớn là thứ bắt mắt nhất trên mặt bàn, bên trên viết bằng chữ màu đỏ tặng cho những người đáng yêu nhất thế giới. Tâm của Hứa Hân nhảy lên, cô đang ở đâu, tại sao lại có cảm giác quen thuộc không thể giải thích được?

Không đúng, cô giờ hai tay lên, chúng không bị chém sao, hình như còn mập và trắng hơn nữa.

Chết rồi cũng có thể nằm mơ sao?

Chỉ là ánh mắt trong mộng này không tốt lắm, ánh sáng trong phòng có vẻ hơi mờ, có vẻ trời tối rồi. Từ màu đỏ trên cửa sổ bên kia giường gần như lóe lên làm mù mắt cô, chỉ những người mới kết hôn mới dán chữ song hỷ, đây là điều bình thường!

Vô cùng kỳ quái tại sao mình bị giết, cho dù còn sống thì có thể ở bệnh viện chứ đâu phải căn phòng ngủ này?

Đang nghĩ ngợi Hứa Hân cảm giác cuống họng rất khô giống như bốc cháy, cô vội cầm lấy bình nước tráng men uống một ngụm, bởi vì bên trong không

còn nhiều nước.

Cô thử xuống giường và mang đôi dép lê được đặt ở dưới, dường như có một ý tưởng trong lòng được chui từ đất lên, lại khiến người ta không thể tin được, cho đến khi ngẩng đầu vô ý nhìn thấy hình cưới được treo trên tường.

Đó là bức ảnh duy nhất cô chụp cùng Thiệu Kiến Quốc. Cô đã đến studio ảnh trong thành phố hai ngày trước khi kết hôn. Lúc đó hai người đều không vui nên những bức ảnh được chụp cũng không được đẹp lắm.

Nhưng đột nhiên Hứa Hân cảm thấy rất vui vẻ, như thể cô đã trở lại khoảng thời gian hạnh phúc nhất, đơn thuần nhất.

Nhớ đến tấm hình này đã bị cô ném xuống vào nhiều năm trước, nhưng bây giờ như nhặt được vật quý, cô lấy tấm hình từ trên tường xuống ôm vào lòng ngực rồi khóc lên, sau đó mới phát hiện ra có gì đó không đúng!

Đây không phải là mộng, bởi vì cô thấy được nước mắt của mình trên tấm hình, thậm chí cảm giác được nhiệt độ của nó.

Cả người giật mình, chẳng lẽ trở về quá khứ lúc mình cùng với Thiệu Kiến Quốc còn là một cặp vợ chồng? Cho nên cô cảm thấy phòng này rất quen thuộc, đây không phải là ngôi nhà nhỏ mà cô đã ở sao, lúc ấy quân đội đã cấp cho bọn họ đây. Bởi vì nơi này vừa nhỏ lại vừa tồi tàn, cô lúc đó vô cùng không thích nhưng bây giờ lại có cảm giác ấm áp bất ngờ.

Đây là trọng sinh sao?

Chuyện như vậy không phải chỉ tồn tại trong tiểu thuyết và trong phim truyền hình ư!

Nếu quả thật trở về quá khứ, cô thật sự muốn cảm ơn trời đất đã cho mình cơ hội này, để cô có thể làm lại một lần.

Trong khi cô đang ngẩn người thì nghe thấy tiếng có người gõ cửa.

Hứa Hân mở mắt đi ra mở cửa, thấy một tiểu chiến sĩ đứng bên ngoài, trong tay anh ta đang bưng một hộp đựng cơm, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ: “Chị dâu, đây là cơm tối, tôi mang đến cho chị.” Sau khi nói xong anh ta cẩn thận nhìn kỹ người phụ nữ trước mặt, có chút tiều tụy, hình như bị ốm rồi. Hy vọng cô không có chuyện gì, dù sao doanh trưởng phân phó bọn họ chăm sóc cô, mặc dù bọn họ thật sự không muốn đến.

Hứa Hân cảm giác được ánh mắt của anh ta không mấy thân thiện, nhưng vẫn cười đưa tay nhận lấy: “Cảm ơn.”

Tiểu chiến sĩ này trông có vẻ hơi quen, thế nhưng thời gian quá dài khiến cô không thể nhớ nổi tên anh ta gọi là gì.

Đúng vậy, sự việc đã hơn 30 năm trước, ngay lúc đó chính mình tùy hứng hồ đồ trách không được bị người khác chán ghét.

Tiểu chiến sĩ đối với việc cô nói cảm ơn tựa hồ ngăn ra, sau đó nói: “Không cần khách khí, đây là doanh trưởng lúc đi căn dặn, để chúng tôi thay phiên đưa cơm cho chị dâu. Người ăn xong rồi, đem hộp cơm đặt ở lan can ngoài cửa là được, tôi sẽ đến lấy.”

Hứa Hân cảm giác được mặt đỏ lên, lúc trước vì xuất thân của mình rất tốt nên cái gì cũng sẽ không làm, cho nên sau khi gả cho Thiệu Kiến Quốc mặc dù theo quân nhưng vẫn cho mình là đại tiểu thư cái gì cũng không chịu học làm, phòng quần áo hay gì gì đó đều do anh trở về tự giặt, mà cơm hay gì gì đó cũng có anh hoặc tiểu chiến sĩ trở về nấu, đã như vậy rồi còn chọn này lựa kia nói quăng lên quăng.

Kỳ thực Hứa Hân cho đến bây giờ không biết liệu Thiệu Kiến Quốc có thực sự yêu cô hay không, bởi vì trong ký ức của cô cuộc hôn nhân của hai người được thực hiện bởi Hứa gia, thậm chí bọn họ chưa từng gặp mặt trước khi đính hôn.

Cứ như vậy yêu một người làm sao có thể chứ?

Hơn nữa lòng cô tràn đầy oán hận đối với sự xuất hiện đột ngột của Tống Tiểu Linh, và sự oán giận của cô đối với Hứa gia, tất cả những thứ này không cách nào phát tiết được.

Nếu không, Hứa Hân cũng sẽ không xem Thiệu Kiến Quốc không vừa mắt, không nhìn thấy anh tốt, luôn muốn ly hôn với anh.

Nhưng mà Thiệu Kiến Quốc thật kỳ quái, thật dễ dàng tha thứ cho sự tức giận của cô, rõ ràng đã rất mệt mỏi, còn thay cô thu dọn tàn cuộc, thẳng đến khi có một lần anh say rượu và đã làm một ít chuyện không nên làm với cô, cô thấy anh yếu thế, nói mình không yêu anh, rất sợ anh, điều đó khiến anh dấy áy náy và ly hôn với cô.

Đúng là không làm sẽ không phải chết, Hứa Hân ở đáy lòng thờ dài lúc này mới phát hiện chính mình thất thần, xấu hổ ho nhẹ hỏi: “Đứng rồi, lần này doanh trưởng các người làm nhiệm vụ là mấy ngày?”

“Có lẽ là nửa tháng.” Tiểu chiến sĩ không dám ở lâu, bởi vì lúc trước chị dâu bọn họ vô cùng chán ghét đại lão gia, viện có cùng với doanh trưởng âm ỉ mấy lần. Bọn họ làm sai chuyện, xui xẻo là doanh trưởng của bọn họ, cho nên anh muốn rời đi sớm.

Nửa tháng, đó là hai tháng sau khi bọn họ kết hôn, anh có một nhiệm vụ rất dài, sau khi trở về còn bị thương nhẹ. Lúc ấy Hứa Hân còn đang chìm đắm trong nỗi thống khổ của chính mình, căn bản là đối với anh cô chẳng hề quan tâm, một lòng nghĩ đến cùng anh ly hôn.

“Vậy sao, tôi biết rồi, ngày mai người không cần phải tới đưa cơm, để tự tôi làm.” Hứa Hân cảm thấy mình không thể lại làm chính mình ở kiếp trước,

mọi thứ phải thay đổi, đặc biệt là lười biếng.

“Chuyện này.” Tiểu chiến sĩ có chút do dự, bởi vì anh ta hoàn toàn không tin người phụ nữ này, ngộ nhờ cô không làm được đồ ăn sẽ đói bụng, đến lúc đó doanh trưởng trở về bọn họ sẽ bị giáo huấn.

“Tôi làm đơn giản thôi, tôi sẽ không nói bất cứ điều gì với doanh trưởng.”

“Đã rõ.”

Tiểu chiến sĩ gật đầu, có chút thấp thỏm không yên xoay người bước đi nghiêm rời khỏi.

Nhìn ánh mắt của anh ta Hứa Hân có thể hiểu rõ, đó chính là chán ghét, là không tin, khẳng định là đau lòng cho doanh trưởng nhà mình mà thôi?

Ở kiếp trước dường như cô không đặt bọn họ vào trong mắt, vì những ánh mắt không thân thiện đó cô liền muốn né tránh, đây không phải là loại biểu hiện của nhu nhược tự ti sao? Cảm giác rằng mình cùng với nơi này hoàn toàn không hợp nên không muốn cùng với mọi người tiếp xúc.

Kỳ thật vào thời điểm ấy bản thân cô có oán khí mãnh liệt, đem những thứ này phát tiết trên người khác, bây giờ suy nghĩ lại thật sự là mất lý trí quá mức rồi.

Không có vấn đề gì thì bây giờ cô cũng không để ý những thứ này, sẽ không vì mất đi thân phận con gái Hứa gia mà cảm thấy tự ti hoặc sợ hãi.

Mở hộp cơm trưa liếc mắt nhìn một cái bánh nướng lớn, cái trắng xào mộc nhĩ, khoai tây chiên, ở thời đại này mà nói thì không tệ. Khi cô vào bếp lấy đĩa kết quả phát hiện trong phòng bếp loạn thành một bầy.

Đại khái là vì Thiệu Kiến Quốc đi gấp, do đó bát ăn cơm gì gì đó đều không có rửa. Đã xếp đặt mấy ngày, nước trong nồi đã bị hôi thối, nhưng nó không có đồ ra. Mùi này thật sự khiến người ta không có cách nào chịu đựng được.

Không chỉ nhà bếp mà cả phòng khách và toàn bộ phòng đều giống nhau, đây là ngôi nhà gia đình mà quân đội đã chia ra, nhà cấp bậc doanh trưởng cũng không lớn, đại khái chỉ có hơn 50 mét vuông. Mặc dù là nhà lầu, thế nhưng nó không giống với trang trí mười mấy năm sau, mặt đất vẫn là xi măng, mặt tường cũng có chài vôi. Có hai bộ đồng phục quân đội được treo trên giá treo quần áo trước cửa, chắc là Thiệu Kiến Quốc còi ra còn chưa kịp giặt.

Xem ra công việc của mình khá nhiều, Hứa Hân trước tiên ăn bữa ăn, no bụng khiến cô một lần nữa cảm thấy sống lại, có lẽ được hồi sinh một lần nên tâm trạng tốt hơn một cách khó hiểu.

Một bên thu thập một bên hồi tưởng về một số điều ngu ngốc mà chính mình đã làm trong kiếp trước, cô cảm thấy rất đau đầu, đã cho cô một cơ hội khác, vậy thì nghĩ biện pháp thay đổi ấn tượng của mọi người đối với mình, không thể để cho Thiệu Kiến Quốc lại bởi vì cô mà mất hết mặt mũi.

Nhắc đến chuyện lần đó Thiệu Kiến Quốc đi làm nhiệm vụ, cô dường như bị cảm lạnh vì đi ra ngoài trời mưa, khi Thiệu Kiến Quốc trở về còn mắng anh một trận, bởi vì mình bệnh không có người chăm sóc mà cảm thấy tủi thân. Nhớ tới lúc ấy, người đàn ông đó cứ như vậy ngồi bên cạnh hút thuốc nghe cô mắng, ngay cả nửa câu phản bác cũng không có, sau đó bắt đầu dọn dẹp nhà cửa giặt quần áo, rõ ràng chân bị thương còn đi khắp khiêng.

Ôi!

Mình đúng là thật quá mức, người đàn ông tốt như vậy thì không giữ ngược lại còn tự tay đẩy anh ta ra ngoài, kết quả lại đi hầu hạ tra nam giáo hoạt thật đúng là ngu xuẩn.

Lần này phải biểu hiện thật tốt mới được, ít nhất là buộc người đàn ông kia ở bên người. Chỉ cần anh ở bên cạnh thì Hứa Hân cũng không phải lo lắng về bất cứ điều gì, chỉ cần yên tâm làm một quân đầu nhỏ nhỏ vui ở trong ngực của anh chờ được bảo vệ là được rồi. Cho dù không yêu cô cũng không sao, cái gọi là tình yêu chính mình kiếp trước đã đau khổ đủ rồi, trái tim đã sớm ngừng đập từ lâu.

Muốn cũng vô dụng, hay là trước hết tìm cách bù đắp lỗi lầm của mình đi!

Nhìn căn phòng nhỏ này hơn năm mươi năm bị vùi dập thành một mớ hỗn loạn, vì vậy cô mở đèn và đi tìm ấm đun nước, bếp than nấu nước sôi. Bếp than này rất tốn công, nhiều năm không làm có chút không quen, kết quả là nhà bếp đầy khói, vôi vàng mờ cửa sổ một lúc.

Sau khi ly hôn với Thiệu Kiến Quốc về sau cô kết hôn với người đàn ông “gao mềm”, những chuyện này cô từ từ học cách làm, bây giờ cái này thực sự không làm khó được cô.

Cầm quần áo của Thiệu Kiến Quốc ngâm trong nước, lúc cầm, trái tim nhin không được mà dần nóng lên, quần áo của anh rất lớn rất cứng, có mùi vị nam tính. Nói trắng ra là, cả ngày nằm bò lăn đánh đó chính là mùi mồ hôi. Hứa Hân kiếp trước cực ghét hương vị này, nhưng lại thích mùi nước hoa trên người và khuôn mặt trắng trẻo nõn nà như “tiểu bạch kiểm”. Thế nhưng bây giờ cảm giác hương vị này đem lại khiến người ta cảm thấy rất thoải mái, có một loại cảm giác đặc biệt an toàn.

Kỳ thật ấn tượng của Hứa Hân về anh có chút mơ hồ, nhưng nhớ tới sự an toàn muốn ở bên anh, bớt lo, cái gì cũng không cần nghĩ, chỉ cần toàn tâm toàn ý làm là được rồi. Ở kiếp này cô không muốn làm gì nữa, chỉ cần cuộc sống gia đình của hai người ổn định là được.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tẩu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2: Cái gọi là thân nhân

Editor: Từ Phương Team

Đem quần áo được giặt sạch đến bên mặt ấm của tường để phơi khô, có lẽ bên ngoài đang là cuối thu, cho nên đốt bếp than có thể làm cho toàn bộ ngôi nhà theo nhiệt độ mà ấm lên, chỉ trong chốc lát liền cảm thấy căn phòng này có nhân khí hơn rồi.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, cô lại bắt đầu thu dọn căn phòng, căn phòng này thật sự rất bừa bộn, chờ đến khi đi tới phòng vệ sinh bên trong thì mới nhìn thấy hóa ra trong nhà vậy mà có máy giặt quần áo đây.

Đúng vậy, lúc ấy đồ cưới của cô cũng có thể xem là nhiều, thậm chí có tìm khắp cả ngôi nhà cũng không thể tìm đủ.

Một chiếc tivi trắng đen được đặt trên bàn sách ngoài phòng khách, xung quanh đều là bụi. Còn có một cái máy giặt loại mới nhất hiệu Quân Lan, bây giờ gia đình nào cũng có một cái, tủ lạnh đông tuyết có lẽ là thứ cao cấp nhất, đáng tiếc bởi vì kiếp trước cô căn bản là lười nấu ăn, vẫn luôn không dùng đến nên bên trong chỉ có vài cây kem.

Trong góc phòng khách còn có một chiếc máy may, Thiệu Kiến Quốc đã mua sau khi kết hôn, đáng tiếc trước đây Hứa Hân căn bản không may quần áo nên nó không được sử dụng.

Ở thời này nếu có được những thứ này thì quả thật rất xa xỉ, nhưng cô lại không biết trân trọng, cảm thấy những thứ này chỉ là vật ngoài thân, tất cả cũng không có tình yêu tốt đẹp.

Kết quả thật ngốc nghếch vì tình yêu đó mà làm khổ nửa cuộc đời.

Hứa Hân cười tự giễu một cách mệt mỏi, ép than trong bếp lò lại rồi quay trở về phòng ngủ nằm ở trên giường.

Nhìn trang trí trong phòng không mang một tí bộ dáng đàn ông nào, đột nhiên nhớ tới hình như lúc trước cô không cho Thiệu Kiến Quốc vào căn phòng này thì phải? Chờ lần này anh trở về, cô có nên câu dẫn anh vào đây làm một vài chuyện nên làm để họ trở thành một cặp vợ chồng chân chính, vì anh mà sinh một đứa bé và cùng nhau sống hạnh phúc cả đời.

Ách, hình như tưởng tượng quá nhiều rồi, vứt cái suy nghĩ này đi thôi.

Có lẽ bởi vì quá mệt mỏi nên cô nặng nề thiếp đi, mãi cho đến hôm sau có người gõ cửa mới làm cô tỉnh lại.

Cảm giác mình khá hơn rất nhiều, vội vàng mặc một bộ quần áo thật đơn giản, tóc chỉ dùng dây buộc gọn phía sau rồi liền đi mở cửa, phát hiện đứng ngoài cửa là một cảnh vệ, phía sau còn có 3 người.

Vừa thấy bọn họ tâm Hứa Hân liền lạnh lùng hẳn lên, đồng thời cũng thật cao hứng bởi vì chính cô vẫn chưa dẫn sói vào nhà, thật là quá tốt.

“Chào chị dâu, những vị này nói họ là người thân của chị, muốn đến đây để gặp chị.” Vị cảnh vệ viên này quả thực là một chàng trai hoạt bát, dáng dấp rất soái, nhưng mà xem ra rất sợ Hứa Hân, ánh mắt kia giống như đang ra chiến trường.

Hứa Hân nhướn mày, không phải cả quần khu này đều sợ cô gây ồn ào ỉ?

“Đúng vậy, cậu trở về đi.” Cô cũng không làm khó cậu ta, sau khi người đi khuất liền mang một nhà ba người vào nhà.

Bọn họ vẫn keo kiệt như vậy, nếu họ thật lòng đối xử với cô như con gái ruột thì có khả năng Hứa Hân sẽ thật tâm chiều đãi bọn họ thật tốt.

Đáng tiếc, họ lại là một đàn sói mặt trắng, nuôi cho mập rồi bọn họ sẽ quay ngược lại ăn người sạch sẽ.

Kiếp trước, bọn họ luôn dùng thân phận là cha mẹ ruột để lấy cớ đòi tiền Hứa Hân, bởi vì cô lười không muốn nhìn thấy bọn họ nên cứ tới một lần thì cô sẽ cho một lần. Kết quả đến thời điểm cô nghèo túng nhất đến tìm bọn họ nhờ giúp đỡ, lúc đó bọn họ đã chuyển nhà lên trấn, còn xây nhà mới lại đem cô đuổi ra ngoài, hơn nữa còn nói con gái duy nhất của bọn họ vĩnh viễn chỉ có Tống Tiểu Linh, cô cùng bọn họ không có một chút quan hệ nào.

Thật là buồn cười, đặc biệt theo sau là người chị gái gầy đến mức chỉ một trận gió bão qua cũng có thể thổi bay, đầu tiên là thông đồng cùng người chồng trước của cô, sau lưng lại cùng lén lút qua lại với em trai của cô, còn vì hấn sinh một đứa con trai, cuối cùng lại cùng người đàn ông kia phanh tay thân thể của cô, nghĩ đến đây Hứa Hân liền muốn động thủ giết chết cô ta. Thực tế thì chính cô cũng đã thuận tay đem cái kéo trên bàn cầm trong tay, chỉ cần có cơ hội sẽ xuống tay ngay.

Nhưng mà, ở thời điểm cô chuẩn bị động thủ thì đột nhiên cô bình tĩnh lại, bởi vì hôm nay là lần đầu tiên cô gặp cô gái này.

Bình tĩnh, bình tĩnh lại, khó khăn lắm mới được trọng sinh không thể bởi vì xúc động nhất thời mà hủy hoại hết tất cả được. Cẩn thận đầu lười dề mình

tinh táo lại, hít sâu một hơi, nhưng lại ngửi được một cỗ hương vị ôi thiu không khỏi nhũn mày lại, không lý do nổi lên một trận ghê tởm.

“Các người tới đây có chuyện gì?” Cô lui lại mấy bước lạnh lùng hỏi.

Người mẹ này của cô là Tiểu Tiểu Mai, bà ta dùng đôi bàn tay hàng năm dùng để hút thuốc núp lấy tay của Hứa Hân nói: “Con gái à, chúng ta đến là để thăm con, nghe nói con bị Hứa gia đuổi ra ngoài, còn bị ép gả cho người khác, thật đáng thương...”

Hứa Hân theo bản năng né tránh, không phải là cô chán ghét người nghèo, ở kiếp trước lúc cô thất vọng và nghèo khó nhất còn không bằng bọn họ, chỉ là cái tình thân đối với những người này mà nói chỉ là cái cớ để chiếm tiện nghi với cô mà thôi.

“Tôi cảm thấy cuộc sống hiện tại rất tốt, không cần các người thương hại, nếu không có việc gì mời đi về!” Nếu như bọn họ có một chút thật tâm đồng tình thì thật là buồn cười.

“Con xem, chúng ta ngồi xe lửa thật vất vả mới đến được đây. Đứng rồi, Tiểu Hoa lại đây nào, mau tới nhận em gái của con, nhìn con bé rất trắng trẻo và phúc hậu.” Không thể nghĩ ngờ Tiểu Tiểu Mai là người rất biết nói chuyện, nếu không Hứa Hân đòi trước cũng sẽ không bị bà ta nói đến không phân biệt được đâu là trời Nam đất Bắc rồi.

“Không cần, tôi chỉ có một người anh trai, không có người chị gái nào cả. Em gái của cô ta ở Hứa gia trong đại viện của quân khu, nếu muốn nhận người thân mời các người đi đến đó.” Giọng điệu Hứa Hân lạnh như băng, không mang theo một chút cảm tình. Thậm chí đến cả người chị gái kia cũng chưa từng liếc mắt nhìn một cái, trong lòng cảm thấy may mắn vì có một số việc còn chưa xảy ra, ít ra còn có rất nhiều khoảng thời gian tốt đẹp, ít ra còn có thời gian để vạch trần lớp nguy trang của bọn họ.

“Con gái à, Linh Nhi dù sao cũng là con gái ruột của Hứa gia, chúng ta mới là cha mẹ ruột của con, hơn nữa Hứa gia không cần con, con như thế nào cũng phải đến tìm nhà cha mẹ để dựa vào, không phải sao?” Lời Tiểu Tiểu Mai nói thật dễ nghe, đồng thời cũng làm cho Hứa Hân nhớ đến cuộc sống như một vở kịch của mình, cũng rất cầu huyết, mọi trở ngại đều xuất hiện trên người cô, có thể không cầu huyết sao?

Trước năm 17 tuổi, cô là thiên kim đại tiểu thư của Hứa thủ trưởng, điều ngoa tùy hứng, tiêu tiền như nước, được cha mẹ và anh trai yêu thương hết mực, thế nhưng thật không ngờ bởi vì anh hai Hứa Bân khi ra ngoài làm nhiệm vụ bị hãm hại nằm viện cần phải truyền máu, cô đến phòng y tế, sau đó mới biết được nhóm máu của mình cùng Hứa Bân căn bản không giống nhau.

Tuy sau cùng Hứa Bân được cứu chữa nhưng Hứa thủ trưởng lại không có sinh lòng hoài nghi vợ mình, vì thế sau khi một hồi điều tra liền phát hiện thì ra lúc trước khi gia đình ông còn ở quê, y tá tại bệnh viện phạm sai lầm đã ô nhiễm máu bé.

Cuối cùng Hứa thủ trưởng cùng vợ tìm được con gái ruột của mình, là một đoá hoa sống ở nông thôn hẻo lánh, sống một cuộc sống khổ cực – Tổng Tiểu Linh, mà sự tồn tại của Hứa Hân khi đó lại trở thành một sự xấu hổ.

Nuôi dưỡng cô 17 năm, Hứa thủ trưởng không những không đem cô đuổi ra ngoài mà còn cấp cho Tổng gia 200 đồng tiền. Nhưng kiếp trước Hứa Hân lại cảm thấy, sau khi Tổng Tiểu Linh tới đây lại đoạt đi của cô rất nhiều thứ. Sự yêu thương của cha mẹ, được mọi người quan tâm, bên cạnh còn có người bảo vệ.

Cô tìm mọi cách làm cho cha mẹ yêu thương cô, nhưng một lần rồi lại một lần cô đều bị bọn họ mắng. Cuối cùng bởi vì hại Tổng Tiểu Linh ngã cầu thang, Hứa thủ trưởng liền cảm thấy không có cách nào để Hứa Hân ở lại Hứa gia thêm nữa, lúc này họ mới nghĩ đến việc tìm một mối hôn sự cho cô đem cô gả ra ngoài. Hiện tại ngẫm lại, cô nhận ra chính mình lại trùng kếp của Tổng Tiểu Linh, lại càng buồn cười hơn là lúc đó cô còn cảm thấy thật sự áy náy.

Kiếp trước đúng là cô không chỉ hồ nháo một vài lần, kỳ thật nội tâm Hứa Hân chỉ muốn làm cho họ chú ý và quan tâm đến cô mà thôi. Nhưng cuối cùng bởi vì Tổng Tiểu Linh hãm hại đem cái gọi là tình thân đánh mất đi, cho dù là thời điểm khổ cực nhất cũng không có một ai đến bên cạnh giúp đỡ cô.

Hiện tại hồi tưởng lại, cô phát hiện trước kia một nhà Hứa thủ trưởng đối với cô cũng coi như đã tận tình tận nghĩa, kiếp này Hứa Hân không muốn lại đi trông cậy vào tình thân của người khác, cũng không muốn mời đàn sói mất trắng này vào cửa.

Nghĩ đến đây ngữ khí của cô càng thêm xa cách, thân nhiên nói: “Các người có cái gì để tôi có thể trông cậy vào sao, nghèo đến không một xu dính túi, còn dạy ra một đứa con gái như Tổng Tiểu Linh, có chuyện gì mau nói, nói xong nhân lúc trời chưa tối mau rút cho tôi!”

“Sao mày nói chuyện như vậy? Bọn tao là cha mẹ ruột của mày, mày nói như thế không sợ thiên lôi đánh trúng sao? Cho dù không có công nuôi dưỡng mày nhưng còn sinh ra mày thì sao, vậy mà mày dám kêu ba mẹ mày rút, đồ nữ nhi bất hiếu, xem tao có đánh chết mày không!” Tổng Lão Oai này trong thôn nổi danh luôn ức hiếp người khác, điều này Hứa Hân đã sớm biết.

“Đến đi, ông đánh đi, tôi xem ông có dám ở đây đánh người nhà quân nhân không?” kiếp trước Hứa Hân tuy tùy hứng nhưng lại sợ nhất là loại người như vậy, cái gọi là thanh cao không ngờ sẽ cùng người không có tố chất như vậy làm âm ỉ. Kết quả lần lượt nhượng bộ, cuối cùng càng ngày càng hãm sâu, cũng không được bất cứ kẻ nào đến khích lệ.

“Ông nhà ông đừng nói nữa, nhiều năm như vậy chúng ta chưa từng nuôi dưỡng con gái nên trong lòng thấy oan ức thôi.” Tiểu Tiểu Mai nói xong liền khóc rống lên, trong lòng Hứa Hân cười lạnh nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra thờ ơ.

“Mẹ, mẹ đừng khóc, em gái, thật ra thấy cha mẹ khổ cực trong nhà chị liền nghĩ tới ra ngoài tích góp ít tiền cho anh hai cưới vợ, nhưng chị ở đây lạ nước lạ cái, muốn nhờ em giới thiệu giúp chị một công việc.”

Nói xong Tống Tiểu Hoa cũng theo Tiểu Tiểu Mai khóc, một bộ dáng tội nghiệp còn có bộ dáng ăn nói khép nép đã nhiều năm rồi không thấy.

Kiếp trước, cô bị bọn họ nói đến không còn cách nào từ chối đành phải đồng ý cho Tống Tiểu Hoa ở lại, vừa có thể giúp việc nấu cơm và thu dọn phòng ở, chính là cô không nghĩ đến mình lại dẫn sói vào nhà.

Thật tâm giới thiệu cho cô ta làm việc ở phòng ăn bộ đội, lúc không có việc gì cô ta sẽ đến nhà Hứa Hân ngồi một chút giúp làm công việc, kết quả thường xuyên qua lại mà trông thấy Thiệu Kiến Quốc, người chị gái này của cô đối với Thiệu Kiến Quốc lại sinh tâm tư, không có việc gì cũng đến đây xum xoe. Chỉ có điều kiếp trước Hứa Hân lại không quan tâm đến những thứ này, chỉ mong bọn họ ở bên cạnh nhau để mình báo cáo với lãnh đạo cho ly hôn. Nhưng cô lại không nghĩ đến Thiệu Kiến Quốc lại tìm người đem cô ta đến nhà máy ở nội thành, làm việc thật chẳng nấy quang minh lỗi lạc.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Kém duyên

Editor: Từ Phương Team

“Các người thật sự nhìn lầm tôi rồi, nếu tìm quan hệ thì phải đi tìm Tống Tiểu Linh, bây giờ cô ta là cục cưng trong mắt Hứa thủ trưởng, nhất định có thể giới thiệu cho cô một công việc tốt đấy. Hôn nữa, nơi này là quân đội, cô muốn làm nữ binh cũng không đủ tư cách, muốn làm quân tàu cũng không nhất định có thể theo quân, không có nữ nhân khác có thể làm việc này.”

“Con gái à, con có thể nào thương xót tội nghiệp chúng ta, nhà này trong thôn thật sự không còn đường sống rồi. Con nhìn con xem, trong nhà vừa có TV vừa có máy may đây, bỏ ra một thứ cũng đủ để chúng ta ăn một năm...”

Tiểu Tiểu Mai còn định nói thêm, Hứa Hân mở miệng nói: “Vì sao phải bỏ cho các người, tôi từ khi sinh ra đến bây giờ không ăn một miếng cơm nhà các người, cho dù hai người sinh ra tôi nhưng ban đầu đã nhận 200 đồng tiền, thế nào còn muốn đòi thêm nữa sao? Tương ăn đừng quá khó nhìn.”

“Đừng tìm loại súc sinh này dây dưa nữa, bản thân một bước lên mây bỏ mặc cha mẹ mình, người nào hả...” Tống Lão Oai mở cửa liền đứng ở ngoài nắng, nói cái gì bản thân lúc trước nên đem đứa con hoang kia bóp chết đi.

Hứa Hân đưa tay kéo cửa ra để cho bọn họ biến đi, nhưng Tống Tiểu Hoa lại giữ chặt tay cô nói: “Em gái, anh hai cũng hơn hai mươi rồi, trong thôn từ trên xuống dưới đều đã kết hôn, vất vả lắm mới nói chuyện cưới xin, chúng ta cũng không tìm em giúp đỡ...”

“Anh hai của tôi họ Hứa, người kia nhà các người mắc mớ gì tôi để tôi phải giúp đỡ chứ?” Anh hai kia họ Tống, lúc Hứa Hân tới nhà bọn họ vay tiền còn đánh cô một gậy, nói trên người cô có mùi khiến cho vợ hắn chán ghét.

Bởi vì ở bên ngoài âm ỉ, người nhà trong viện rất đông nhìn về phía bọn họ coi thử.

Nhưng Hứa Hân không sợ, biết rõ Thiệu Kiến Quốc đối với cô vô cùng khoan dung, thứ hai cô hiện tại dù định thay đổi tốt nhưng bởi vì nhân duyên quá kém chỉ sợ sự tình bên này cũng sẽ không chịu để ý.

Chính như cô suy nghĩ, đám người này ngồi ở cửa vừa ồn ào vừa đi qua đi lại sau cùng cũng không có người đến tìm hỏi có chuyện gì xảy ra.

Chỉ có điều đã có nữ nhân cao giọng nói: “Mới sáng sớm âm ỉ cái gì chứ, có thể cho người ta yên tĩnh chút được không?”

Hứa Hân nhú mày lại, định nói gì đó thì đột nhiên bóng đen trước mắt lóe lên, trên mặt bị tát một bạt tai, miệng cô đau buốt, sau đó trừng mắt với Tống Lão Oai, ông ta quả thật là cha sinh ra cô không sai, nhưng lại dựa vào cái gì đánh cô chứ?

Lúc này chợt nghe ở đầu cầu thang có người nói: “Này, các người là ai hả, ở quân doanh còn dám đánh người nhà của quân nhân.” Một cô gái dẫn theo hai đứa con đi tới, hai đứa trẻ khoảng chừng bốn năm tuổi, là một cặp song sinh.

Hứa Hân nhớ rõ người này là hàng xóm lâu trên, họ Quách, tất cả mọi người gọi cô ấy là chị Quách.

Nhà Hứa Hân ở lâu một cô đây là đi ngang qua, có điều hiếm khi thấy cô ấy ra mặt giúp đỡ, Hứa Hân không khỏi cảm động một hồi. Nhưng Tống Lão Oai lại quát: “Thiên Vương lão tử đến đây có ích lợi gì, tao đánh con tao ai cũng không được xen vào.”

“Ông dựa vào cái gì đánh tôi, hộ khẩu của tôi vốn ở Hứa gia không phải ở Tống gia các người, dù ông là cha sinh ra tôi nhưng tôi hiện tại cũng kết hôn rồi. Không tìm việc cho con gái các người liền bị ông vừa đánh vừa mắng, tôi thiếu nợ các người à? Cái gọi là ơn sinh không bằng ơn dưỡng, tôi cho dù muốn hiếu thuận cũng chỉ có thể hiếu thuận với Hứa gia nuôi lớn tôi, lúc trước cho hai người các người hai trăm không đủ? Thật là không có tình người, các người đây là coi tôi như ngân hàng mà đến đe dọa đòi tiền đúng hay không?”

Hứa Hân về phòng lấy 15 đồng ra, nhưng lại cố ý cầm một đồng tiền lẻ, có hai đồng tiền tệ và hai đồng xu, cái này cô tìm thấy ngày hôm qua.

Cầm tiền ném trước mặt Tống Lão Oai, nói: “Cho ông tiền, toàn bộ cho các người, bây giờ có thể cắt chưa?” Hứa Hân nói xong liền dùng tay lau nước mắt không cho chảy xuống, một bộ dáng đáng thương.

Tống Lão Oai thấy tiền sáng mắt liền vừa nhặt tiền vừa nói: “Thật không biết cách sống, tiền bạc cũng ném loạn.”

So với ông ta thì Tiểu Tiểu Mai thông minh hơn, nhỏ giọng nói: “Con gái à, cầu xin con, cho chị con một miếng cơm đi, để cho nó cũng có việc làm kiếm chút tiền, ở trong thôn sống không nổi nữa.”

Hứa Hân lui về phía sau một bước, ghé thăm nói: “Đưa tiền cho bà rồi còn muốn lo cho các người một đời một kiếp sao, chẳng lẽ còn muốn tôi nuôi các người cả đời sao? Tôi từ nhỏ đến lớn cũng không ăn nhà các người một hạt gạo.” Thật sự là quá đủ rồi, không nghĩ tới Tống Tiểu Hoa vậy mà không nói một tiếng liền quỳ xuống, khóc lóc nói: “Em gái, em tội nghiệp chị, chị ở trong thôn thật sự sống không nổi nữa rồi...”

“Nhiều năm nay chị sống như thế nào thì tiếp tục sống như thế đi chứ, trước kia khi không có tôi nhà các người cũng không sống tốt đấy sao? Như thế nào đột nhiên có tôi liền sống không nổi nữa, hay là có nguyên nhân nào khác? Chị cũng 20 rồi nhì, tôi nhỏ hơn chị cũng lập gia đình rồi, chị như thế nào đến nhà chồng cũng không có? Chạy tới nơi này cầu xin tôi còn không bằng tìm cái nhà nào gả cho liền không cần phải lo lắng rồi.”

Trong lòng Hứa Hân cười lạnh, những lời này chỉ sợ chính là điểm yếu của Tống Tiểu Hoa!

Tống Tiểu Hoa sờ dĩ đến đây nhất định phải tìm được việc không quay về cũng bởi vì không vừa mắt nhà chồng đính ước trước đây, cho rằng có hai em gái ở nội thành tại sao còn ru rú trong thôn ở cùng một người đàn ông, vì vậy liền đến nơi này.

Nhưng họ hàng lớn mạnh, người nhà kia có thể sẽ không bỏ qua cho cô ta, sau này còn tìm đến nội thành, cô ta còn từng cầu xin Thiệu Kiến Quốc giúp đỡ mà!

Tống Tiểu Hoa không nghĩ tới em gái sẽ nói như vậy, vì thế nhất thời giật mình. Đúng lúc này con trai nhỏ nhà chị Quách vậy mà dẫn theo cảnh vệ tới đây. Anh ta nhìn thấy có người đứng ở trước nhà của Thiệu doanh trưởng gây âm ỉ liền run cầm cập một phen, Thiệu doanh trưởng là người thế nào? Người kia là một nhân vật lợi hại lại thích bao che khuyết điểm của người nhà, dám âm ỉ trước anh ấy quả thật lớn mật rồi.

Toàn bộ binh sĩ đều biết, cô vợ trẻ nhà Thiệu doanh trưởng cho dù âm ỉ lên trời anh ấy cũng không dám quản. Mặc dù không quản nhưng vẫn che chở, đến lúc đó để anh ấy biết...

Viên cảnh vệ không khỏi lo lắng, vội vàng hỏi: “Chị dâu sao lại thế này?”

Tiểu Tiểu Mai lập tức cười nói: “Đây là việc trong nhà tôi, không có việc gì không có việc gì.”

Hứa Hân trừng mắt liếc nhìn Tiểu Tiểu Mai, ai cùng bà là người một nhà?

Có điều trong lòng vẫn còn rất cảm tạ chị Quách, thế nhưng thấy cô lại dẫn theo hai đứa con lên lầu, rõ ràng cũng không muốn dính vào chuyện này.

“Anh đưa những người này đi đi, bọn họ cầm tiền xong còn muốn đánh tôi, tiếp tục ở lại không biết còn xảy ra chuyện gì đâu đấy!” Thật sự không muốn cùng bọn họ âm ỉ nữa, đến bây giờ bữa sáng còn chưa ăn, hơn nữa nếu không cho người đem bọn họ đi chỉ sợ bọn họ sẽ ở chỗ này âm ỉ không để yên.

“Mày dám để cho người ta mang tao đi, xem tao có đánh chết mày hay không.” Tống Lão Oai liền hò đồ lại muốn đánh người.

Hứa Hân thật sự không sợ bị ông đánh, càng thô lỗ càng tốt, vì thế cũng diễn bộ dáng hết sức oan ức nói: “Tôi đều cho các người tiền bạc, hơn nữa họ khấu tôi vốn là họ Hứa, hai người ép tôi như vậy làm cái gì, có bản lĩnh thì tới tìm con gái các người nuôi dưỡng nhờ giúp đỡ đi!”

“Mặc kệ mày bọn tao liền bóp chết mày, mày là do bọn tao sinh ra đấy.” Tống Lão Oai lại muốn động thủ, nhưng lập tức bị một tiểu chiến sĩ ngăn lại, Hứa Hân cố ý sợ tới mức trốn sau cửa phát run nói: “Mau mang bọn họ đi đi, tôi không muốn bị đánh chết.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tẩu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Hứa Bân

Editor: Từ Phương Team

Viên cảnh vệ nghe cô nói vậy liền nói: “Mời mấy vị ra ngoài, còn không đi tôi sẽ gọi người đến.”

Dù sao anh ta cũng là binh lính, vậy nên uy hiếp vẫn còn có tác dụng.

Tổng Lão Oai rõ ràng không dám trêu vào, nhưng vẫn hùng hùng hổ hổ, lúc bọn họ rời đi Hứa Hân nhìn thấy Tổng Tiểu Hoa quay đầu trừng mắt đầy hung ác, chẳng lẽ muốn báo thù cô sao?

Biết rõ cô ta như vậy, một tiểu nhân gió chiều nào theo chiều đó mà thôi.

Nhưng có thể đem người phụ nữ này đuổi đi cô thật sự rất vui vẻ, bị tát một cái cũng không là gì.

Vui vui vẻ vẻ mà đi vào nhà làm một ít bánh canh ăn, lúc này mới phát hiện trong nhà này đúng là không có cái gì ăn, rõ ràng có tủ lạnh nhưng không cắm điện. Hứa Hân cầm khăn lau lau tủ lạnh, sau đó lại nghĩ bây giờ là mùa thu, cần phải chuẩn bị một ít rau cải mùa thu rồi. Nhưng mà, đi một chuyến lên nội thành khá là tốn sức, có nên đợi Thiệu Kiến Quốc về rồi cùng đi hay không đây?

Nghĩ lại hay là bỏ đi, sau khi anh trở về liền bị thương, lại nói bản thân mấy ngày nay cũng ăn không phải sao? Vì để bản thân không đói chết, lại không muốn tăng thêm phiền phức cho tiểu chiến sĩ hay cứ đi mua sắm một chút nhì!

Vào phòng đem 30 đồng tiền từ trong chăn cầm lên, ngoài ra còn tìm thấy sổ lương thực cùng với các loại phiếu sau đó bỏ vào trong ví da nhỏ. Cái ví da này là anh hai Hứa Bân tặng cô, kiếp trước cô đối với anh hai hận thì hận nhưng vẫn nhận được sự thương yêu của anh, nếu không cũng sẽ không cầm theo ví này qua đây.

Nhưng khi cầm theo túi đi ra ngoài cô nghĩ đến một chuyện, đó chính là quân đội cách nội thành khá xa, vậy nên mỗi ngày chỉ có 8 giờ sáng có một chuyến xe khách, 3 giờ chiều quay lại, sau đó chính là xe bổ sung của quân đội hoặc xe vận tải có thể vùn vụt thành, nhưng dựa vào nhân phẩm đời trước có người chờ cô đi mới lạ.

Nhớ đến đời trước, có vài xe vận tải nhìn thấy cô đều không phanh lại mà chạy như bay. Cảnh tượng đó, cho dù đã qua một đời vẫn rõ ràng mồn một trước mắt.

Được rồi, Hứa Hân trước đây chính là không có nhân duyên như thế.

Bỏ đi, dễ sáng ngày mai đi vậy. Hôm nay vẫn là tiếp tục thu dọn phòng ốc, nhìn xem có mảnh vải nào để cô tự làm áo ngực hay không, chỉ mặc áo yếm gi đó thật sự không quen.

Lúc kết hôn Hứa Bân mang đến vài mảnh vải, tìm thấy vừa nhìn một cái dây xích thực là vải tốt khá mỏng, lại thêm một lớp hoa văn mềm mại chắc là có thể làm. Còn tốt là cô có vài nguyên liệu này, cô cảm thấy bản thân có thể làm được.

Vừa vẽ vừa cắt nửa ngày, cuối cùng cũng làm ra một cái hình dạng đại khái. Vừa đem đồ cầm đến trước máy khâu thì nghe thấy có người đang gõ cửa còn gõ đến gấp gáp, Hứa Hân hiểu kỳ đi ra mở cửa thì nhìn thấy anh hai Hứa Bân một thân cánh phục màu trắng đang tức giận trừng mắt đứng ở ngoài cửa. Bởi vì anh bị thương trong một nhiệm vụ không có cách nào ở lại trong bộ đội nên đành phải chuyển nghề, bây giờ làm ở cục công an trong nội thành, là một vị đội trưởng.

Đã 30 năm không gặp rồi, nhất thời có chút kích động.

Cô đối với vị anh hai này vẫn có chút nhớ nhưng, nhưng không nghĩ đến lần gặp lại này anh vậy mà lại trực tiếp lạnh giọng nói: “Em cũng quá đáng, bọn họ dấu sao cũng là cha mẹ ruột của em, sao em lại kêu người đuổi bọn họ ra khỏi quân đội?”

Hứa Hân nhú mày, đây là đến khởi binh vắn tội sao?

“Bọn họ đến nhà anh rồi?” Nhiệt tình của cô trong chốc lát đã bị dập tắt, lui người lại sau đó tiếp tục ngồi trước máy khâu làm việc, căn bản không để ý anh là đi vào hay là rời đi.

“Tiểu Hân, bọn họ rất nghèo, nhưng sao em có thể đem họ đuổi ra ngoài? Đứa nhỏ này khi nào mới hiểu chuyện.” Giọng điệu của Hứa Bân có chút không kiên nhẫn.

Hứa Hân thả khăn xuống lãnh đạm nói: “Sao anh không hỏi bọn họ đến làm gì đã trách em, bản thân em còn không lo được cho em sao có thể lo cho người khác được?”

“Cho dù đến làm cái gì, em đều nên khách khí một chút.” Hứa Bân ngồi xuống, sau đó nhìn xung quanh ngây ngẩn một lúc. Nghe nói Triệu Kiến Quốc đi ra ngoài làm nhiệm vụ rồi, nhưng phòng này vẫn khá sạch sẽ, đây là ai thu dọn? Cuối cùng ánh mắt mới dừng lại trên người em gái, người vẫn là người lúc trước, nhưng luôn cảm thấy ở đâu đó có chút không giống.

Ồ, đúng rồi, nếu là lúc trước mình nói như vậy, cô đã sớm tức giận cãi nhau với anh rồi, lần này lại đối xử lạnh nhạt, đã xảy ra chuyện gì?

Thấy cô không nói gì, Hứa Bân liền nói: “Phòng này là bọn họ đến dọn dẹp?”

“Anh hai, anh là công an, thế nào mà lại có thể nhìn ra phòng này là do bọn họ thu dọn được? Hơn nữa anh chỉ nghe một phía bọn họ liền đến chất vấn nói em không đúng, lẽ nào không nhìn thấy mặt em đang sưng sao?” Hứa Hân tủi thân đưa một bên mặt ra cho anh nhìn, sau đó nghĩ đến hình thức khi ở chung với anh lúc trước, cô liền cáo trạng: “Anh nhìn xem, vừa đỏ vừa sưng, đụng đến liền đau.”

“Bọn họ thế mà lại đánh em?” Hứa Bân nhú mày, dường như có chút tức giận.

Xem ra anh hai này đối với cô còn có chút tình cảm.

“Đúng vậy, đây là do vị cha ruột kia của em đánh. Chỉ vì em từ chối tìm công việc cho con gái của ông ta, anh cũng biết em bây giờ thế nào, bản thân cũng không có công việc ở đâu ra cái khả năng mà có thể tìm công việc cho chị ta? Vậy nên em đưa tiền cho bọn họ, nhưng vì chị gái lần đầu tiên gặp mặt lại quỳ xuống xin em, anh nói có buồn nôn hay không?” Nói rồi nói dường như tìm về được cảm giác lúc trước, cũng có lẽ là hoài niệm, mà cũng có lẽ là rất vui vẻ có thể trọng sinh lại, vậy nên cô ngồi trước mặt Hứa Bản tiếp tục cáo trạng: “Cho dù bọn họ là cha mẹ ruột nhưng lại không có nuôi em, em ngay cả nhà bọn họ lớn lên như thế nào đều không biết, tại sao con trai họ kết hôn lại do em phụ trách? Khóc lóc nói với em bản thân không thể sống tiếp, lẽ nào không sống được là do em sai? Còn phải nuôi bọn họ cả đời? Lúc trước bố mẹ cũng cho bọn họ 200 đồng tiền, cho dù là nhà chúng ta 200 đồng này cũng có thể sống nửa năm rồi, bọn họ tiêu thế nào vậy?”

“Bọn họ nói như thế?”

“Đúng a, em không đáp ứng vị cha ruột kia liền muốn đánh em, còn mắng em, nếu không phải là chị Quách trên lầu kêu con trai tìm viên cảnh vệ đến, nói không chừng em bị bọn họ bắt nạt thành cái dạng gì rồi. Kết quả anh đến rồi không hỏi rõ trắng đen đã nói em, hừ...”

“...Được rồi, chuyện này không trách em được chưa, Tống Tiểu Hoa đó em đừng lo, anh sẽ sắp xếp. Dẫu sao cũng là người thân của em, sau này không được làm căng chuyện lên nữa.”

“Vậy anh đã không phải là người thân của em rồi à?”

Câu này 30 năm qua cô muốn hỏi rồi, vậy nên lúc nói ra nước mắt không nhịn được rơi xuống.

Mặc dù đời trước luôn ở bên ngoài bên ba, nhưng trong lòng vẫn luôn nhớ đến phần thân tình này, nhưng không có mặt mũi quay về nhìn bọn họ.

Hứa Bản ngẩn ra một lúc, sau đó nói: “Em đương nhiên vẫn là em gái của anh.”

Hứa Bản cười khổ một tiếng nói: “Em biết cho dù em có làm cái gì cũng không thể quay về lúc trước. Nhưng mà sau này em sẽ không tìm phiền phức đến cho anh nữa. Chỉ cần anh vẫn coi em là em gái, là được.”

Sắc mặt Hứa Bản tốt hơn so với lúc nãy, an ủi cô nói: “Em đừng nghĩ nhiều, thực ra người trong nhà đều coi em là người thân.”

Thấy cô khóc cả mặt đầy nước mắt, Hứa Bản lôi ra cái khăn tay đưa cho cô: “Đều đã kết hôn rồi đừng như đứa trẻ khóc đến khóc đi nữa, lau nước mắt đi.”

Hứa Bản cầm lấy lau nước mắt, sau đó đột nhiên nghĩ đến cái gì nói: “Anh hai, anh lái xe đến à?”

“Đúng vậy, có chuyện gì sao?” Hứa Bản không thể hiểu được cô vì cái gì bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, lại theo thói quen nhún mày.

Haizz, anh sẽ không cho rằng cô làm như vậy lại quay lại nội thành tìm Hứa gia gây phiền phức đi?

Đời trước cô đúng thật là náo loạn quá đáng, nhưng trong đó cũng bao gồm bọn họ luôn luôn tin tưởng đứa con gái ruột Tiểu Bạch Hoa mới như vậy. Sau khi trọng sinh, Hứa Bản sẽ không kỳ vọng vào Hứa gia nữa, sống cuộc sống của bản thân thật tốt là được.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tẩu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Mua sắm

Editor: Từ Phương Team

“Em muốn cùng anh đi mua một ít đồ ăn, gạo và mì cùng dầu, trong nhà chẳng có cái gì cả, em dùng cái gì nấu cơm đây?” Bình thường Thiệu Kiến Quốc rất bận, vì lẽ đó thời gian trở về nấu cơm cũng ít, trong nhà thật sự không có nhiều đồ có sẵn(Đồ ăn).

“Được rồi, em cầm theo sổ kế hoạch và phiếu rồi đi.” Hứa Bản nói xong liền thẳng tắp ngồi ở chỗ đó chờ.

Trước khi chuẩn bị kỹ càng, hơn nửa mới vừa còn ở trong bao phát hiện phiếu thịt(phiếu giảm giá mua thịt), đây chính là thứ tốt a, có thể cắt nhiều hơn mấy cân thịt trở lại cơ!

Xem ra lần này cần phải mua nhiều, Hứa Bản vui vẻ nghĩ, từ trong phòng, đeo túi xách đi ra liền xỏ giày.

Hứa Bản liếc mắt nhìn chiếc túi trên người cô có chút hoài niệm nói: “Vẫn còn mang nó sao, không mua cái mới?”

Hứa Bản hơi có chút hoài niệm sờ một tý chiếc túi màu đen kia, nói: “Anh hai, anh đưa cho em, em không đành lòng vứt đi.”

Kiếp trước mình tùy hứng lại quật cường, chưa từng đem chuyện trong lòng mình nói ra, cả người như con nhím tự đem tất cả mọi người đẩy ra xa, đòi này cô nhất định phải sửa lại.

Hứa Bản khoe miệng hơi vênh lên, dù sao cũng là em gái lớn lên từ nhỏ với hắn nên hắn vẫn vô cùng thương yêu cô. Tuy rằng đột nhiên biến thành người xa lạ, thế nhưng vẫn là hi vọng hai người có thể giống như trước, nhưng cô càng ngày càng quá đáng, vì lẽ đó lúc này mới dần dần xa cách nhau. Bây giờ nhìn lại, có vài thứ vẫn là cùng quá khứ như thế, cô vẫn là chính mình vẫn là cô em gái được bao bọc yêu ọt kia.

Nhìn thấy Hứa Bản cười thì biết hắn đã tha thứ chính mình, Hứa Bản cao hứng nghĩ bên ngoài khí trời đã vào thu, đi ra ngoài nhất định lạnh. Nhưng mà cơ thể này mập, quần áo mặc không vừa, cũng còn tốt bởi vì trước đây Hứa gia điều kiện tốt lại cung cấp cô tốt nhất, chẳng qua là đã quên quần áo gì. Mở cửa ngăn tủ nhìn lên, toàn bộ đều không tốt. Áo khoác kẻ sọc màu đỏ, muốn bao nhiêu tục thì có bấy nhiêu tục, muốn bao nhiêu quê mùa thì có bấy nhiêu quê mùa, trong nháy mắt cả người đột nhiên cảm giác già đi mười tuổi.

Nhưng cũng không còn lựa chọn khác, đành phải thu dọn nhanh ra ngoài, sau đó nghĩ rằng nhất định phải mua vài cho mình làm một cái, nhưng điều kiện trước tiên là trước tiên đem thân thịt giảm giá này.

Hứa Bản mở ra chính là một chiếc xe Jeep, có vẻ hơi bẩn, vì con đường hiện tại không phải là con đường tốt, hết thấy tro bụi rất lớn lại vô cùng xóc nảy.

Thành phố A đã là một trong những thành phố tốt nhất trong cả nước, con đường sạch sẽ rộng rãi, tàu điện xem ra vô cùng bận rộn.

Hứa Bản đem Hứa Hân đưa đến ba quán bán lương thực, sau đó nói: “Em không mang thùng dầu sao?”

Hứa Hân cả người đều há hốc mồm, đã qua hơn ba mươi năm cô làm sao còn nhớ hiện tại mua dầu ở đâu là cần mang thùng dầu a?

Đúng rồi, mua lương thực còn muốn tự mình mang túi, lần này hai tay trống trơn muốn mua dầu như thế nào?

Hứa Bản cảm thấy cô em gái này thật không phù hợp với cuộc sống của bản thân, hơn hết là hai con mắt trừng lớn ngơ ngác đứng ở nơi đó đáng về ngăn ngõ đúng là người kiên trì hiếm có: hiếm lạ. Liền đưa tay dùng sức xoa xoa một cái vào đầu cô, sau đó đi sang một bên mua thùng cùng túi, nói: “Đưa tiền cho anh, em đi sang một bên.”

Hứa Hân: “...”

Xem ra chính mình lại bị người anh hai này ghét bỏ vì vô dụng, không có cái gì, ngược lại kiếp trước xác thực là vô dụng, chẳng những thế còn ngu ngốc nữa.

Động tác của Hứa Bản nhanh nhẹn, trong chớp lát liền mua dầu và gạo. Hứa Hân cũng không nhân rồi, một bên khí thế tranh nhau một bên mua đồ ăn. Có một loại đồ ăn không cần phiếu, nhưng cần thịt.

Kỳ thực đã vào thu, ngoại trừ rau cải trắng chính là khoai tây và củ cải lớn thì có thể mua, những khác cũng chẳng có gì.

Muốn sống tốt thì phải có những món rau cải, còn có dưa chua, kiếp trước cô và Thiệu Kiến chỉ lo hưởng thụ căn bản không biết cái này, thế nhưng sau đó những cái cơ bản đều học được.

Ngược lại có thể tiện nghi dùng xe cô liền mua không ít, đồng thời cảm thấy thấm thiết, vật này thật sự tiện nghi a.

Quả trứng chín mười một cân, bắp cải được mua hơn hai mươi miếng, rồi hai túi khoai tây và mười củ cải lớn được mua với giá chưa đến năm khối tiền. Thịt gì cũng không mắc, một khối mỡ thịt chỉ có tám đồng, thịt heo chỉ có chín đồng, xương sườn cũng rẻ chỉ có sáu đồng. Trí nhớ của Hứa Hân với kiếp này có chút mơ hồ, cho nên vừa nghe giá cả thì có chút giật mình, vì thế lập tức mua, mua hơn mười khối.

Chờ cô mua xong ngồi ở phía trên khoai tây chờ Hứa Bản đến, cảm thán thời đại này kỳ thực vẫn là rất tốt.

Nhìn người ta đi đến đi lui và đứng ở một bên xe Jeep đột nhiên liền nghĩ đến một chuyện, vậy thì là lúc trước bởi vì Hứa Bản bị thương cần truyền máu mình mới bị tra ra việc cô không phải con gái chân chính của Hứa gia. Vì thế sau đó liền đối với người anh này có chút oán hận, không ít lần tìm hắn để gây sự, còn chỉ vào mũi của hắn nói: Nếu khi đó anh trực tiếp muốn chết, vậy tôi liền vĩnh viễn là con gái tốt của ba mẹ, đều do anh...

Cùng loại không có đầu óc này nói ra, có thể thấy được Hứa Bản có bao nhiêu tổn thương, chỉ là không biết hiện tại không có nói ra đây! Nếu như nói ra, vậy thái độ của hắn bây giờ tính ra đối với mình còn khoan dung.

Đang suy nghĩ thì liền nghe một thanh âm sắc bén nói: “Đây không phải người yêu của Thiệu doanh trưởng sao, làm sao lại ngồi trên túi khoai tây, còn là người thành phố đây, thật sự có lễ phép nha.”

Hứa Hân nhú mày lại, quay đầu lại liền nhìn thấy là một cô gái vô cùng đen gầy, đối với cái dung mạo này khá quen nhưng lại nhớ không nổi. Các cô ta đại khái cảm giác rằng mấy ngày không thấy Hứa Hân, nhưng cô thì cũng đã ba mươi năm không thấy những người này, ăn tượng nhặt nhèo nên liền trực tiếp quên.

Nữ nhân này đứng bên cạnh chị Quách, cô ta nhẹ nhàng đứng vào dưới cô nói: “Tôn Tú Phương rất tùy tiện, tất cả mọi người đều là bộ đội thôi.”

“Tôi ngược lại không biết, mình ngồi trên khoai tây có cái gì không lễ phép, lại nói cùng với việc là người trong thành phố có liên quan gì?” Tuy rằng

muốn sống dễ chịu, an nhàn nhưng cũng không thể tùy tiện để người khác bắt nạt, cho nên cô nói rõ tình huống đơn giản của chính mình.

Nào có biết Tôn Tú Phương kia dĩ nhiên nói: “Cô lại đi mua những đồ này, hôm nay mặt trời mọc từ hướng tây sao?”

Mắt thấy trên mặt chị Quách hiện ra vẻ sợ hãi, nghĩ thầm cô đây là khẳng định sợ mình và cùng Tôn Tú Phương âm ỉ lên cho bộ đội mất mặt, dù sao quân tàu cũng đại diện cho hình tượng quân nhân.

Kiếp trước mình có cái lòng tự tôn cực bức người, hơn nữa vô cùng xem thường những này từ nông thôn đến quân tàu, lúc bị người khác khiêu khích cũng là: Tôi không muốn cùng các người thử người không có tư cách này nhao nhao nhận xét.

Sống lại hết thấy đều không giống, vì trả thù cô tuyệt đối sẽ không nương tay.

Vì lẽ đó trước tiên không để ý đến ngữ khí khiêu khích của Tôn Tú Phương, không nhìn cô ta nói: “Chị Quách cũng đến đây, chị mua cái gì vậy?”

“Không không có cái gì, chính là khoai tây cái trắng, chờ lát nữa tìm xe kéo đến đường huyện Biên Nhi, chờ xe tiếp tế của bộ đội rồi cùng nhau trở về.” Chị Quách nhìn người yêu của Thiệu doanh trưởng bất bình với Tôn Tú Phương ngăn ra trả lời, đồng thời còn là thờ phào nhẹ nhõm.

“Cô mua bao nhiêu a?” Hứa Hân nhìn bên người cô ta một chút, phát hiện chỉ có một túi khoai tây cùng mười mấy viên cái trắng đặt bên chân, tuy rằng không nhiều thế nhưng đối với một người phụ nữ mà nói thì rất khó chờ.

“Những thứ này, cũng mua không có nhiều lắm, sợ đến đến lúc đó lại không tốt.”

Dù sao trong xe tiếp tế của bộ đội chỉ có thể đến sân sau của căng tin, cô muốn trở về chuyển cũng rất tốn sức.

Đột nhiên cảm giác được, làm quân tàu không dễ dàng, đặc biệt là chị Quách – một người mang theo một đôi sinh đôi còn muốn làm những này việc.

“Đứng đây, không bằng cô lại mua thêm đi, vừa vặn anh hai tôi đưa ta về rồi cùng nhau đem đồ của cô vào.” Kiếp trước Hứa Hân thấy không có gì lạ: không thêm khát cùng với những người này ở chung, có thể trải qua một đời người đã đã thấy ra, kỳ thực đại gia đều giống nhau, không có ai cao ai thấp.

“Chuyện này... thật sự không tiện.” Chị Quách nói xong nhẹ nhàng bắt tay, nhưng là không thể nghi ngờ trong mắt có kinh sợ.

Khu để xe riêng có thể lái xuống dưới lầu, có thể tiết kiệm được nhiều thời gian a.

Hứa Hân tự nhiên rõ ràng ý nghĩ của cô nói: “Không có chuyện gì, tôi nhìn thấy khoai tây của cô không mua bao nhiêu, không bằng lại mua thêm?”

“Ài, ở bên trong a.” Chị Quách nghe xong liền đi mua thêm, cái Tôn Tú Phương kia cũng không khách khí xoay người muốn đi mua đồ, Hứa Hân bồi thêm một câu nói: “Xin lỗi, xe của anh trai tôi là xe jeep, chỉ có thể đồ của hai người thôi, những khác thật sự không chứa nổi.”

“Không chứa nổi liền không chứa nổi, ai mà thích chứ.” Tôn Tú Phương hừ một tiếng, nhưng trong lòng vô cùng tức giận.

Hứa Hân nhướn mi tâm lòng cao hứng, coi như không nhất định không báo được thù, lại nói cô giúp người, cô nhất định sẽ giúp, những thứ này không đắc tội với cô cũng không khiến cô gặp phiền toái thì cô sẽ không để ý. Nhưng nếu tìm đến mình, thì cũng đừng trách cô vứt bỏ thanh cao đầu với mấy cô ta.

Chỉ chớp lát sau, chị Quách mua xong đồ lại đây, nhìn Tôn Tú Phương một bên tức giận lại nhìn Hứa Hân một chút cũng không có thay cô ta cầu xin, dù sao đây là xe của gia đình Hứa Hân, cô có tư cách gì hoà giải.

Chờ Hứa Hân đến, Hứa Hân lập tức liền giới thiệu: “Anh, đây là chị Quách ở trên lầu, ngày đó nếu không nhờ chị ấy gọi con trai hỗ trợ tìm bảo vệ tôi liền bị đánh thảm, ngày hôm nay vừa vặn gặp chị ấy cũng đi mua sắm, ngồi xe của anh cùng về được không?”

“Ừm.” Hứa Hân gật đầu một cái, sau đó giúp cô đem đồ lên trên, thấy em gái mua nhiều đồ như thế thoáng có chút ngoài ý muốn.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tàu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Công việc ở nhà ăn

Editor: Từ Phương Team

“Người kia là ai?” Sau khi Hứa Hân sắp xếp đồ đạc xong thì nhìn thoáng qua Tôn Tú Phương, hẳn là cô ta vô cùng hy vọng hẳn sẽ mang cô ta cùng đồng đồ đạc này lên xe đi.

“Không quen biết”. Hứa Hân trả lời, lúc sau chị Quách cũng không có lên tiếng.

Vì thế ba người bọn họ cùng lên xe, Hứa Hân ngồi phía trước còn chị Quách ngồi ở ghế sau, bởi vì đồ đạc hơi nhiều nên chiếc xe có vẻ chật chội.

“Chị Quách, chị chịu khó một chút. Nếu là tôi ngồi ở đó thì có lẽ đồ đạc này phải để ở dưới rồi”. Nở một nụ cười tự giễu, thân thể này phải giảm đi một chút rồi.

Chị Quách mỉm cười trả lời: “Không sao đâu, việc này so với việc tôi phải chờ xe tốt hơn nhiều.”

Hứa Hân chờ các cô đến toà nhà sau đó lại chuyển đồ đạc xuống.

Hứa Hân mang khoai tây đến một nhà kho nhỏ bên ngoài ngôi nhà. Nhà kho nhỏ này nằm ở góc hành lang tầng 1, nó chứa đầy ống nước nhưng không gian lại rất rộng rãi, cho nên 4 hộ gia đình ở đây đều đem một vài đồ vật để vào bên trong. Tuy nhiên, để tránh có rắc rối, nên đại khái chỉ có 4 chiếc tủ kim loại lớn trong khu vực 5 căn hộ nhỏ, mỗi nhà một cái sẽ không sợ tranh cãi xảy ra.

Sau khi ra ngoài, cô mang bắp cải đặt ở hai bên cửa, nơi này có thể dùng để phơi khô nước và đem chúng vào nhà mà không sợ chúng bị thối rữa. Trong khi Hứa Hân giúp chị Quách dọn dẹp xong đồ đạc thì Hứa Hân bên này cũng không sai biệt lắm làm được một vài món ăn, thấy hân xuống lầu liền nói: “Anh hai, ở lại ăn cơm nhé?”

“Không cần! Anh còn có việc nên về trước.” Hứa Hân nói xong lại bổ sung thêm một câu khác:

“Em bây giờ rất tốt, trước kia em rất chán ghét dân quê. Hân là hiện tại em nên thử tiếp xúc với họ nhiều hơn.” Nói xong không chờ Hứa Hân kịp phản ứng liền xoay người rời đi.

Cô đúng là đang thay đổi, nhưng cô không nghĩ nó sẽ được khen ngợi vì điều nhỏ nhặt này.

Nhưng mà hôm nay hân là cô nên cảm ơn anh hai, nếu không nhiều đồ như thế cũng không thể vận chuyển trở lại.

Hứa Hân lắc đầu, không nghĩ đến tâm trạng sẽ tốt hơn khi được anh hai khen ngợi như vậy. Cô vui vẻ đi chuyển mọi thứ vào nhà giống như một con kiến đang chuyển nhà, chỉ chốc lát mọi thứ đã xong xuôi. Trước tiên cô đem 5 cân xương sườn đã mua lấp đầy ngăn đông của chiếc tủ lạnh để làm đông.

Sau đó, trong một góc của phòng bếp, cô tìm được một vại nhỏ. Cô mang nó đi cọ rửa và để nó sang một bên, chờ sau khi bắp cải được phơi khô sẽ bắt đầu làm món dưa chua. Hai người bọn họ không ăn món này quá nhiều nên chỉ cần chiếc vại nhỏ này là đủ.

Thực tế thì sau khi làm xong mọi việc thì Hứa Hân đã sớm mệt mỏi lắm rồi, nhưng vừa nghĩ đến thịt này cũng đủ rồi. Vì thế cô cũng không nghỉ ngơi mà tiếp tục làm việc.

Trước tiên đem củ cải cắt thành từng miếng, sau đó dầm củ cải với một ít chua cay. Sau đó cắt ớt thành từng miếng nhỏ để làm một ít tương ớt, chờ cô làm xong mọi thứ thì trời cũng đã tối, vừa định đi tắm rửa nghỉ ngơi thì chị Quách liền đến. Cô ấy mang đến cho Hứa Hân một bát mì cùng với cặp song sinh của mình.

Người phụ nữ này thật đúng là nhanh, Hứa Hân lập tức nở một nụ cười, nói: “Cảm ơn chị, chị Quách, em còn đang không biết buổi tối sẽ ăn gì đây!”

“Chị thấy em bận bịu cả ngày, khẳng định rất mệt mỏi. Chị cũng không nấu cơm, em ăn tạm vậy nhé!” Chị Quách mỉm cười nói, sau đó lại nhìn thấy hai vại nhỏ dưa chua trong phòng bếp của cô, liền kinh ngạc thốt lên: “Em gái, em còn biết làm dưa chua sao?”

“Đúng vậy, em có biết một chút, vừa học vừa làm.”

“Không phải thế, cái gì đều phải học. Nhưng chị sẽ không làm những thứ này, làm cái gì đều sẽ hư cái này.”

“Không sao đâu, đợi cho đến khi được rồi em sẽ tặng cho chị một ít.”

“Sao lại không biết xấu hổ như thế chứ!”

“Không có việc gì, chị xem em cũng ăn mì của chị mà.”

Hứa Hân nhanh nhẹn đem mì đồ ra, mặt trên mì được đánh chính là cà tím. Nhưng mà xem màu sắc cô liền biết chị Quách không cho dầu vào, vì vậy chắc rằng nó sẽ không quá thơm. Nhưng lấy nhân phẩm của mình thực không tệ khi có người đưa thức ăn tới. Sau khi mang bát trả lại cho chị Quách, cô ấy liền mang hai đĩa trẻ rời khỏi. Mà Hứa Hân sau khi ăn mì liền ướp một vại dưa chua.

Trong nhà có rất nhiều vại nhỏ như vậy, chúng đều là Thiệu Kiến Quốc lúc trước đặt mua mang về. Có thể thấy được anh rõ ràng đã nghĩ về một cuộc sống tốt, đáng tiếc là...

Một ngày bận rộn cũng kết thúc, rồi cuộc cũng có thể ngủ. Cô nghĩ rằng tương ớt ngày mai hân là có thể ăn được, gửi một phần cho chị Quách ném thử, sau đó... sau đó sự tỉnh không nghĩ tới là cô lại ngủ quên mất.

Ngủ sớm dậy cũng sớm, sau đó là tiếng quân nhân hô hào vang lên dù cô có muốn tiếp tục ngủ cũng không thể.

Sau khi thức dậy, cô trước tiên thu thập phòng ngủ. Khi chải tóc, cô phát hiện ra chính mình lại rất béo, lại giữ mái tóc dài cùng hai bím tóc lớn, quả thật

rất khó coi, ngày nào đó cô phải cắt nó đi!

Kỳ thật, Hứa Hân biết thân thể này của cô là mập do thể chất không tốt, bởi vì không vận động nên mới có thể béo. Kiếp trước lại được gia đình chăm sóc vận động thật tốt, kết quả không bao lâu liền gầy xuống. Cô tưởng rằng giảm béo rất dễ, chính là làm việc, không rảnh rang là tốt rồi.

Đến cả việc chạy bộ nghỉ cũng đừng nghĩ đến, nơi này là quân đội, một người phụ nữ chạy như điên thì ra cái bộ dáng gì?

Thu thập xong cô liền mang tương ớt đến cho chị Quách, cô ấy thấy thể liền rất thích, một bên lôi kéo Hứa Hân vào nhà, một bên nói: “Trong phòng hơi bừa bộn nên em đừng ghét bỏ nhé, trước tiên chị sẽ đi lấy bát cho em.”

Hứa Hân gật đầu, cô phát hiện cách tranh trí của gia đình chị Quách với nhà của cô cũng không sai biệt lắm, nhưng tầng hai rõ ràng nhỏ hơn tầng một. Bọn họ một nhà bốn người sống ở đây có vẻ chật chội, nên trông nó hơi bừa bộn. Nhưng chị Quách quả là một người phụ nữ biết cách sống, mọi thứ thu dọn rất sạch sẽ.

Đang nghĩ ngợi cô lại nhìn thấy hai đứa bé cầm một cuốn truyện tranh đi đến, bất quá thời điểm thấy khách trong nhà liền ngừng ra một chút, sau đó liền chạy thẳng vào bếp nói: “Mẹ, những từ này là gì a?”

Này, hai đứa nhỏ chỉ mới bốn năm tuổi, thể nhưng đang đọc sách của nhân vật phản diện?

Chị Quách xấu hổ cười nói: “Làm sao mẹ có thể nhận biết được những từ ấy, các con hỏi đi đi.” Sau đó lại ngượng ngùng nhìn Hứa Hân, đại khái là sợ cô từ chối.

Bởi vì kiếp trước mất đi một đứa con, sau đó lại vô cùng hối hận và đau lòng, vì vậy khi nhìn thấy hai đứa trẻ đáng yêu như vậy, cô liền muốn gần gũi chúng. Tôi nắm lấy tay: “Đề đi xem nó là cái gì!”

Hai đứa trẻ thật cẩn thận tiến lại gần, bé trai liền đem quyển sách đưa vào tay cô.

Hoá ra đây là quyển sách nói về Na Tra phá biển, bọn trẻ bắt đầu xem từ trang đầu tiên, nhưng nó lại không phải là quyển sách hay nhất. Nhìn hai đứa trẻ có vẻ không hiểu, vì thế liền nói: “Na Tra lấy vòng Càn Khôn ở đâu và chỉ tay vào Hỗn Thiên Lãng...”. Đọc xong không đến hai trang cô lại ngừng đầu lên, phát hiện chính mình thế nhưng lại thành công thu phục hai đứa nhỏ này. Đôi mắt của bọn trẻ sáng lên một cách lấp lánh, một trái một phải ngồi bên cạnh nàng chăm chú nghe. Trong ánh mắt của chúng không có ghét bỏ cùng chán ghét, mà chỉ có sự sùng bái cùng sung sướng. Kể từ lúc trọng sinh đến nay, cô hiếm khi nhìn thấy một cái nhìn thuần khiết như vậy ở người khác, nó làm cho trái tim cô cảm động, mặc dù đó là hai đứa trẻ.

Hứa Hân mỉm cười liền tiếp tục đọc. Đọc rồi đọc lại phát hiện quyển sách này thể nhưng lại chỉ có một nửa, phần sau đã biến mất.

Hai đứa trẻ vẫn không nghe đủ, nhưng phần sau lại không có.

Nhìn thấy bộ dáng thất vọng của chúng, nghĩ tới chính mình kiếp trước rất thích đọc sách hơn nữa cũng sưu tầm được không ít, liền nói: “Nhà của dì có rất nhiều truyện, có rảnh thì hai đứa đến xem, nhưng phải đợi mấy ngày nữa mới được.”

“Thật sao? Cảm ơn dì ạ.” Hai đứa nhỏ nghe vậy vui vẻ hẳn lên, không còn bộ dáng mất mát vừa rồi nữa.

“Em gái, không ngờ tính khí của em lại tốt như vậy, trước kia thấy em cùng người nhà cãi nhau, chị cứ tưởng... Nhưng mà cũng khó trách, bọn họ khi tham gia quân ngũ đều thật thà, chất phát, em cũng đừng chấp nhặt họ.” Chị Quách đem bát đặt ở trên bàn, sau đó di chuyển một chiếc ghế đầu nhỏ đến và ngồi xuống nói chuyện cùng cô.

“Ừ, em có suy nghĩ nhiều anh ấy cũng không biết, sẽ không tự tìm phiền phức cho mình.” Nghe cô ấy nói, cô cảm thấy chính mình có thể cùng cô ấy làm bạn.

“Đúng vậy.” Chị Quách nói xong lại nhìn thoáng qua Hứa Hân, hơi do dự nói:

“Buổi sáng hôm nay chị đi đến nhà ăn, nghe mọi người nói ở đó có một vị mỹ nữ. Chị vào vừa vận thấy, người đó em cũng biết, là cô gái ngày đó đã quỳ xuống trước mặt em.”

Hứa Hân vừa nghe cả người đều không được tự nhiên, cô cứ nghĩ rằng đã đuổi cô ta đi, lại không nghĩ đến cuối cùng cô ta lại vẫn có thể đến làm việc tại nhà ăn của bộ đội, Hứa Hân không nghĩ ra được mình cùng người em gái này có thù oán gì đi?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Không biết xấu hổ

Editor: Từ Phương Team

Thôi đi, mọi người đã sắp xếp rồi thì còn tức giận có ích gì, không gây chuyện là được rồi.

“Thật ra cô gái đó là chị ruột của tôi, hôm đó cũng là lần đầu tiên tôi gặp chị ấy, chắc chị Quách cũng đã nghe về chuyện gia đình tôi rồi. Không phải tôi coi thường bố mẹ đẻ là nông dân, mà bọn họ thật sự không có tố chất. Từ nhỏ bọn họ đã không nuôi nấng tôi và cũng không có cảm tình, nhưng bọn họ lại cứ đòi hỏi hết cái nọ đến cái kia ở chỗ tôi ngoài ra còn bắt tôi sắp xếp công việc cho người chị gái lần đầu tiên gặp mặt. Một đứa con gái như tôi làm gì có khả năng làm được việc đó, bọn họ thực sự đánh giá tôi quá cao”.

“Em cũng đừng buồn quá, chị Quách còn ngốc nghếch hơn em, những người đó ý à, lâu dần mọi người có thể nhận ra bản chất của họ, em nên nghĩ thoáng một chút, sau này tránh xa bọn họ thì tốt rồi.” Chị Quách khuyên vài câu, trong lòng vẫn rất tức giận, sau đó nói trong nhà còn có việc liên cầm bát đi xuống lầu.

Không ngờ vừa xuống dưới đã nhìn thấy một người ngồi trên chiếc ghế nhỏ trước cửa nhà mình, đang cầm con dao bỏ đi phần cuống củ cái trắng. Bình thường muối cái đều phải đem bỏ đi, nếu không thì bị nát.

“Chị đang làm cái gì đấy, ai cho chị đựng vào đồ nhà tôi?”.

Tổng Tiểu Hoa và cô em gái kia của cô ta đều có tính “bánh bèo”, cả ngày chỉ nghĩ cách để được mọi người đồng tình, lấy đó làm vũ khí đáp trả lên người Hứa Hân. Có hai người vợ của quân nhân đứng bên cạnh cô ta, một người là Tôn Tú Phương, người kia hẳn là vợ của một vị Liên đội trưởng, cô cũng không quen biết.

Tổng Tiểu Hoa ngẩn ra, sau đó liền vội vàng buông củ cái trắng đang cầm trong tay xuống và nói với vẻ mặt vô tội: “Em à, chị nghĩ rằng có thể em muốn muối dưa, vì không vào được nhà nên ở đây giúp em làm sẵn cái trắng để em đỡ phải mất công làm”.

“Tôi với chị thân thiết lắm sao, chúng ta hình như mới chỉ gặp nhau lần đầu tiên vào hôm qua thôi? Một người xa lạ chạy đến trước cửa nhà người khác bỏ củ cái trắng thì có lý lắm sao.” Nói xong liền tiến lên giằng lại củ cái trắng để sang một bên, sau đó liền nghe thấy người tên Tôn Tú Phương cười khẩy: “Ồ, đúng là có tiền, ngay cả chị gái cũng không nhận.”

“Tôi vốn đã có tiền, không phải hôm qua mới có, hơn nữa hôm qua không phải bọn họ nói không nhận tôi hay sao, lúc này lại tìm đến tận nơi, thật đúng là mặt dày.”

Hứa Hân nói xong liền mở cửa ra, nhưng Tổng Tiểu Hoa liền đi theo sau, nói: “Em ơi, hôm nay chị được sắp xếp vào làm ở nhà ăn trong quân đội, nghĩ rằng sau này chúng ta được gần gũi và chăm sóc lẫn nhau. Hơn nữa, ký túc xá ở nhà ăn vẫn chưa thu xếp được, chị muốn ở nhờ chỗ em một hôm”.

“Tôi đã nói rồi, tôi không quen chị, hơn nữa nhà tôi có nhiều tiền lắm, ngộ nhờ làm mất thì phải làm sao? Hơn nữa, cũng không phải tôi sắp xếp chị vào đó, ai sắp xếp thì chị đi mà tìm người đó. Đúng rồi, đừng có đựng vào củ cái trắng nhà tôi, thiếu một củ tôi đến nhà ăn đòi chị đó.” Đúng vậy, kiếp trước cô chính là một người vô lý và tự do như vậy, tuy muốn sửa nhưng lại không định sửa trước mặt những kẻ vô tâm này.

Tiền nghi của cô, không phải bọn họ muốn chiếm là có thể chiếm được.

Nhót Tổng Tiểu Hoa ở ngoài cửa, nghe Tôn Tú Phương khuyên cô ta, nói: “Em gái, em đừng khóc, cô ta như vậy, mắt mọc trên đỉnh đầu xem thường dân quê chúng ta, em trở về nhà ăn đi, miễn cho ở đây bị khinh bỉ.”

“Nhưng mà... Dù sao em ấy cũng là em gái của tôi.” Tổng Tiểu Hoa khóc như muốn tắt thở.

Hứa Hân giựt giựt khóe miệng, mở cửa nói: “Nhà tôi không có người chết, có thể đừng đứng trước cửa nhà tôi khóc có được không, muốn khóc thì đi tìm nơi khác mà khóc, tạm biệt không tiễn.” Âm một tiếng đóng cửa lại, sau đó tháo chân trong nhà xuống đi giặt. Nhất là chân trong phòng Thiệu Kiến Quốc, còn có trong ngăn kéo nhỏ cất giấu một đồng vớ.

Mặc dù anh ta là người rất sạch sẽ, nhưng những người lính đều tốn vớ, anh lại bận bịu như vậy cho nên khi đi anh sẽ lấy năm, sáu đôi để đem theo. Lấy ra nhìn lên, được rồi, tất cả đã hỏng.

Vào lúc này nếu không mặc nó nữa thì có thể ném đi, coi như gia cảnh của Hứa gia cũng không tệ, nhưng vớ của cô hỏng đều được khâu lại.

Đem những đôi vớ được giặt sạch khoát lên trên bức tường lửa, chờ khô thì cô sẽ đem đồng vớ và kim khâu may lại cho anh.

Tuy nói cô thêu thùa, nhưng chút chuyện nhỏ này cô có thể làm tốt.

Chính là vừa xem TV vừa may thì bên ngoài lại có người gõ cửa, cho rằng lại là Tổng Tiểu Hoa tới gây rối, tâm trạng có chút không tốt lắm đi mở cửa, kết quả không nghĩ đến Hứa Bán lại tới nữa. Không chỉ thế, đằng sau còn dẫn theo Tổng Tiểu Hoa.

Cảm giác một hơi nghẹn ở trong lòng lên không nổi xuống không xong, không khỏi hít thở mấy hơi mới đứng vững, lui một bước để cho bọn họ vào, lạnh mặt nói: “Có chuyện gì?”

“Là như thế này, tôi nghe nói đồng chí Tổng Tiểu Hoa đến tìm cô muốn ở nhờ nhưng cô từ chối? Em gái, em như vậy là không đúng rồi...”

“Nghe nói? Nghe ai nói? Anh hai, không nghĩ tới công việc của anh lại rảnh đến vậy, vậy mà vì chút chuyện nhỏ này mà đến tìm em. Không nghĩ tới, em không tìm anh cáo trạng lại có người trêu chọc em khiến em không có một ngày tốt lành, kết quả lại có người trước em một bước nói em không chữa

chấp một kẻ xa lạ.”

Hứa Bân ho nhẹ một tiếng, nói: “Dù sao các người cũng là chị em, về sau có thể chiếu cố lẫn nhau.”

“Em không cần cùng người khác chiếu cố, nhất là loại người này, nếu anh hai đây muốn em chiếu cố cũng được, anh cũng có thể chuyển vào đây ở. Em không muốn đến lúc đó cô ta ở trong này rồi lại bị người ta nói khi dễ cô ta.”

“Em gái, em không cần vô lễ, náo loạn...”

“Đây là nhà của em, em lại không muốn đi nơi khác náo loạn.”

“Được, em liền đến đây ở hai ngày.” Hân quay đầu nhìn thoáng qua Tống Tiểu Hoa, nói: “Trong hai ngày có thể thu thập xong trong nhà ăn bên kia không?”

“Có thể, cảm ơn anh Hứa, tôi... Bây giờ tôi có thể giúp làm việc.” Cô hành lễ xong liền muốn đi tìm đồ thu dọn phòng.

Hứa Hân trừng mắt nhìn cô ta một cái, nói: “Cô khoe khoang mình tài giỏi làm gì, phòng này tôi đã dọn dẹp sạch sẽ không cần người khác động tay động chân. Hơn nữa không phải cô muốn đi làm sao, nơi này không cần cô giúp đỡ, không có việc gì thì đừng đụng vào đồ của tôi.”

Tống Tiểu Hoa lập tức khóc, bộ dáng điềm điềm đáng yêu. Hứa Hân cười lạnh một tiếng rồi không để ý cô ta, tiếp tục may vá, thế nhưng Hứa Bân lại mở miệng nói: “Cô đến nhà ăn đi, tôi sẽ khuyên nhủ cô ấy.”

Lúc này Tống Tiểu Hoa mới lau nước mắt rồi đi, trong lòng Hứa Hân cũng không thoải mái, một người phá hoại gia đình Tiểu Tam Nhi ở kiếp trước, một người phụ nữ ghê tởm muốn chiếm toàn bộ tài sản của cô, sau đó lại động thủ với người đã sinh ra cô, không giết cô ta xem như tiện nghi cho cô ta rồi.

“Em gái...”

Hứa Bân mới vừa mở miệng đã bị Hứa Hân giành trước, nói: “Anh hai, có phải anh muốn em không có một ngày tốt lành không? Bọn họ tới đánh em, mắng em, lừa tiền em, chẳng lẽ còn muốn em cung cấp cho bọn họ? Anh là công an, chẳng lẽ anh không biết trên đời này có một loại người không biết thế nào là biết ơn.”

“Đánh người chính là Tống Lão Oai, tôi xem như cô ta thành thật.”

Hứa Bân mở miệng nói, thuận tiện cầm lấy một điều thuốc bắt đầu hút.

Hứa Hân nhìn người anh trai này, ban đầu có chút hận anh ta, bởi vì cô làm cái gì anh ta cũng không quan tâm, một lòng hướng về em gái tiểu bạch hoa kia. Hoặc là cô có lỗi, nhưng hân cũng không nhìn phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tẩu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Không hề đơn thuần

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Từ Phương Team

Xem ra, phải làm cho người đàn ông này thêm kiến thức, không thể luôn cho rằng tất cả phụ nữ đều đơn thuần đều không hiểu được che giấu bản thân giống mình. Để cho anh ta rõ, cái gì gọi là tiểu Bạch Hoa thật sự.

“Được, vậy đánh cược nhé.” Hứa Hân nhìn Hứa Bân, cười nói: “Mục đích thật sự của Tống Tiểu Hoa đó căn bản không đặt vào công việc này, cho nên cô ta nghĩ cách ở chỗ em, hơn nữa em nghĩ cô ta có ý với anh, vậy nên chắc chắn sẽ không dễ dàng chuyển đến nhà ăn.”

“Loại chuyện này không được nói bậy?”

Hứa Bân trừng cô một cái, rõ ràng không tin.

Hứa Hân cũng không ép anh tin, chỉ nói: “Dù sao thì, anh tối nay ngủ ở thư phòng, phòng đó em cũng không hoan nghênh cô ta. Ngược lại trong nhà kho cũng có một cái giường sắt, anh mang lên cho cô ta đi, người là do anh mời đến, anh phụ trách sắp xếp.”

Hứa Bân xem ra cũng không có cách khác, sau đó đem giường lên dọn sạch, mà cô thì tìm một bộ chăn đệm cũ của Triệu Kiến Quốc trải lên, nói: “Đúng rồi anh hai, chút nữa anh về nhà một chuyến đem tất cả truyện tranh của em qua đây.”

“Em muốn thứ đó làm gì?” Hứa Bản không rõ.

“Ồ, hai đứa trẻ nhà chị Quách trên lầu thích xem, nhưng nhà bọn họ không có.”

“Được.” Hứa Bản có lẽ rất hi vọng đứa em gái này có tiếp xúc nhiều với người khác một chút, vậy nên nghe được cô muốn cho hai đứa trẻ trên lầu, trong lòng cũng vui vẻ.

“À đúng rồi, lại mua cho em chút hoa quả, làm phí ăn ở cho hai ngày này.”

“Em nha đầu này, một chút cũng không chịu thiệt.” Hứa Bản lắc đầu không có biện pháp, thu dọn xong liền mặc áo đi rồi. Nhưng, mặc dù thái độ của đứa em gái này không tốt, nhưng chung quy dường như không khác mấy so với lúc trước, ít nhất thì sẽ không dùng ánh mắt thù hận nhìn anh.

Hứa Bản trải chăn xong liền bắt đầu làm cơm chiều, mặc dù có thịt nhưng nghĩ đến giảm cân cũng không làm ăn, chỉ là xào một ít khoai tây thái sợi sau đó lại làm mấy cái *bánh đơn**. Chẳng qua, trong bánh đơn cho một chút tương ớt thật sự là vừa tươi vừa thơm, cô ăn đến hài lòng.

Vừa ăn no xong bên ngoài có người gõ cửa, mở cửa liền nhìn thấy Tống Tiểu Hoa đang bê một hộp cơm đứng ở ngoài cửa, cô trang điểm rất quê mùa, nhưng mà dung mạo quả thực rất được. Nhưng so ra còn kém rất nhiều so với sau này, lúc đó cô ta đến trông giùm đứa trẻ, dùng tiền của cô trang điểm, đúng là đủ lắng lo.

Chỉ là không có nghĩ đến, cô ta biểu hiện ra là giúp đỡ nhưng lại âm thầm quyến rũ người đàn ông cạnh bà đó.

Rõ ràng lúc đó cô ta cũng lấy chồng rồi, thật không nghĩ đến cô ta ngoài mặt thì thành thật lại có thể phóng đảng hư hỏng đến thế, đúng là nữ nhân không xấu nam nhân không yêu ư?”

Đời trước cô nghĩ chuyện xấu trong nhà không nên truyền ra ngoài, bình thường cãi nhau cũng là ở trong nhà mình, kết quả Tống Tiểu Hoa này ra ngoài liền tuyên truyền tất cả mọi lỗi lầm đều là ở Hứa Bản. Lần này, có cãi nhau cũng sẽ để tất cả mọi người nghe được, dù sao cô đứng ở ngoài cửa hồ rồi cũng có người sẽ nghe, đến lúc đó cũng sẽ minh bạch rồi.

“Có chuyện gì?”

“Nghe tiểu chiến sĩ nói em không thích làm cơm, vậy nên chị làm cơm cho em.”

“Tôi đúng thật là không nghĩ đến tiểu chiến sĩ ở trong bộ đội này lại quan tâm đến cuộc sống của tôi như vậy, nhưng mà không cần, tôi đã ăn rồi, cô đem về tự mình ăn đi.”

“Nhưng chị đã ăn rồi, hơn nữa phiếu tiền cũng tiêu rồi.”

“Đang đói, tôi cũng không bảo cô gái vờ làm người tốt.” Nói xong liền đóng cửa, chỉ đáp ứng cô ta buổi tối lên ở, nhưng không bảo cô ta buổi chiều cũng có thể ngồi trong nhà cô. Nghe thấy tiếng hức hức ngoài cửa là biết cô ta lại khóc rồi, thật đúng là đồ éo lá.

Hứa Bản ngẩng mặt lên trời trợn trắng mắt, sau đó nghĩ gỏi một chút sủi cảo đông lạnh, dù sao thì cũng có tủ lạnh. Gỏi một chút, đến lúc đó buổi sáng Triệu Kiến Quốc quay về, cô nếu dậy muộn thì anh cũng có thể luộc lên ăn, dù sao thì giờ này cô cũng không thể rảnh rồi, đang giảm cân.

Củ cải là đồ chống đói, nếu cho thêm chút thịt vậy thật đúng là muốn thơm bao nhiêu thì thơm bấy nhiêu. Vừa cắt vừa băm vừa gói, đảo mắt cái trời đã tối rồi. Thu dọn giường đơn trải chăn cho anh hai, anh sau khi tan làm thường cũng không thể về quá sớm, dầu sao công việc của công an cũng bận.

Trải xong giường đi ra liền phát hiện Hứa Bản quay về rồi, phía sau còn có Tống Tiểu Hoa giống như một cô dâu nhỏ đi theo.

Ô, mắt còn đỏ hoe, đây là bị cô ức hiếp đi?

Lần này Hứa Bản không nói gì, vớt chia khoá xe vào trong bàn trà, cởi áo ngoài xuống.

Tống Tiểu Hoa ngay lập tức đến nhận lấy áo của anh, nhẹ nhàng nói: “Em treo lên cho anh.”

Thực ra Hứa Bản sớm đã nhìn ra trong lòng Tống Tiểu Hoa nghĩ gì, cô ta xuất thân từ nông thôn nhưng lại không vừa mắt người nông thôn. Từ sau khi ra khỏi nông thôn luôn nghĩ đến muốn tìm một nam nhân trong thành gả cho người ta sau này cũng không quay về nữa, vậy nên lúc đó trong bộ đội cô ta đúng là quyến rũ không ít người.

Nhưng những tên đó rất thô kệch, mặc dù bản thân bị trêu đùa, nhưng nhìn thấy cô ta khóc một cái đều cho rằng bản thân đang hiểu lầm người ta rồi. Thực ra, sau khi Tống tiểu Hoa đi ra từ trong thôn, còn không hiểu lắm cơ cấu của bộ đội, muốn tìm một người có thể theo tùy quân hoặc nhà ở trong thành quả thực có chút khó.

Đầu tiên, những quân nhân trong thành căn bản không nhìn đến cô. Dung mạo vừa đen vừa gầy, trang điểm lại quê mùa, quan trọng là không có học vấn. Người trong thành rất xem trọng học vấn, vậy nên muốn câu cũng có chút khó. Nhưng muốn tìm một người có thể theo tùy quân lại càng khó, đầu tiên chỉ có phó doanh trở lên hoặc liên cấp vượt quá hai mươi năm mới có tư cách. Cũng chính là nói, bạn muốn tìm một liên trưởng đầu tiên người ta phải đã làm hai mươi năm rồi, nhưng những người như vậy ít nhất không ba mươi thì cũng là bốn mươi rồi, có người có vợ, có người ly dị có con rồi.

Còn tìm phó doanh và doanh trưởng thì càng khó, doanh trưởng cả bộ đội chỉ có năm người, phó doanh trưởng năm người, mười người này đại đa số đã

kết hôn rồi, mà tuổi trẻ một chút thì sợ chỉ có mấy người ít ỏi, Triệu Kiến Quốc là một trong số đó.

Vậy nên sau này, cô đem ánh mắt chuyển qua Triệu Kiến Quốc, dốc sức để cho mình li hôn với Triệu Kiến Quốc.

Nhưng hiện tại Triệu Kiến Quốc còn chưa xuất hiện, ngược lại anh hai Hứa Bản bị cho vào tầm ngắm rồi. Cô dám đem một trăm quyền truyện tranh ra đánh cược, Tống Tiểu Hoa đem Hứa Bản trở thành mục tiêu.

Hứa Bản đem tay tránh ra nói: “Tôi tự làm.” Treo xong áo anh liền đem từ ngoài vào một bọc đồ nói: “Em gái, có cái gì ăn không, buổi tối anh vì em tìm mấy cái này còn chưa ăn com.”

Nhanh chóng đi qua đó mở túi đó ra nhìn một chút, đồng truyện tranh này giữ gìn còn rất tốt.

“Được a, em luộc sủi cảo cho anh ăn. Nhưng anh trước đem sách vào trong phòng cho em đã, em một lát nữa tự sắp xếp.”

“Được, không ngờ em còn có thể gói sủi cảo.”

“Đương nhiên, hơn nữa còn là nhân thịt.”

Toàn bộ quá trình đều không nhìn đến Tống Tiểu Hoa, nhưng cô vậy mà lại dẫn trước đi vào phòng bếp. Hứa Bản nhanh chóng cản cô nói: “Cô đừng có vào, giường của cô đang ở ngoài phòng khách, đi nghỉ ngơi đi.”

“Em gái, chị giúp em làm chút chuyện cũng không có gì, những việc này chị cũng thường làm, ngược lại em đang sạch sẽ đi làm bếp than để tay bản thì làm thế nào?”

Tống Tiểu Hoa đi qua cướp việc, Hứa Bản lập tức ngăn cô nói: “Đi ra ngoài, tôi nói rồi, không cho cô đụng đến đồ trong nhà, đừng không có chuyện lại tìm chuyện.”

Tống Tiểu Hoa lại khóc rồi, sau đó quay người đi đến phòng Triệu Kiến Quốc.

Còn thật sự đem bản thân làm người nhà rồi, Hứa Bản lập tức nói: “Cô đứng lại, phòng đó là thư phòng của Triệu Kiến Quốc, đồ vật bên trong đó đến tôi cũng không dám tùy tiện động vào. Cô là người ngoài thì không nên vào, ở kia không phải đã xếp cho cô một cái giường rồi sao?”

Tống Tiểu Hoa hoàn toàn sững sờ, không có nghĩ đến cô sẽ sắp xếp như thế.

Hứa Bản cũng không để ý đến cô ta nữa, luộc sủi cảo xong liền bung đến bàn nhỏ, sau đó pha nước tương tòi, lại làm một bát tương ớt đặt trên bàn cho Hứa Bản.

Hứa Bản rửa tay xong đi đến nhìn em gái chỉ luộc phần cho anh cũng không nói nhiều, chỉ là trong lòng thầm cười cô đúng là trẻ con, thế là khụ một tiếng nói: “Đồng chí Tống Tiểu Hoa đã ăn ở trong nhà ăn chưa, nếu chưa thì cùng ăn đi.” Anh đại khái cũng nhìn ra Tống Tiểu Hoa đang khóc, thế là nhìn em gái một cái, thấy cô nhún vai nói: “Nhà ăn cũng có cấp com, buổi chiều cô ta còn có ý hỏi tiểu chiến sĩ biết em không thích làm com sau đó đem đến cho em nữa, đáng tiếc em tự mình làm bánh cuộn ăn no rồi.”

Vừa mới đến cô ta đã hỏi thăm tiểu chiến sĩ rằng cô không thích làm com, có dụng tâm gì để Hứa Bản tự đoán.

bánh đơm*

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tẩu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Ôm một cái

Hứa Bân nhìn tay nghề của cô, nhíu mày không nói gì rồi bắt đầu ăn cơm, nhưng sau khi ăn vài miếng lại mở miệng tấm tắc khen: “Sủi cảo không tệ, ăn rất ngon.”

“Thật không, em vẫn chưa tự tin lắm! Vậy em nấu thêm rồi gửi cho tầng trên, thuận tiện đem theo một vài cuốn truyện tranh.” Hứa Hân mừng rỡ, anh hai chưa bao giờ tùy ý khen ai như thế, xem ra quả thực anh rất thích ăn.

Đầu tiên là đun sôi nước, sau đó vào phòng tìm vài cuốn truyện mà trẻ con có thể đọc được. Tìm một lúc lại thấy còn rất nhiều, chăm chú tìm hai bộ, một bộ phù hợp với con gái, một bộ thích hợp với con trai, như vậy hai đứa cũng không đánh nhau.

Tìm xong liền chạy tới nấu sủi cảo, toàn bộ quá trình không để cho Tống Tiểu Hoa kia giúp đỡ. Chờ nấu xong rồi đựng vào bát sau đó bê đi, nhưng chạy được một nửa cô lại quay lại dặn dò: “Anh hai, anh ăn xong rồi tự rửa bát đấy, em không muốn nhìn thấy người khác vào phòng bếp của mình đâu.”

“Biết rồi, em đi nhanh đi!” Hứa Bân lúc này đã ăn xong một bát sủi cảo rồi, đang bụng một cốc nước từ từ uống.

Thấy vậy cô kinh ngạc với tốc độ ăn của anh hai, ai vào quân ngũ cũng ăn nhanh như vậy sao? Nhưng cũng không nói gì, dù sao dài dòng nữa thì sủi cảo liền nguội rồi. Bước nhanh lên tầng trên gõ cửa, thật không ngờ mở cửa chính là chồng của Quách tỷ, Bành phó doanh trưởng – Bành Trình.

Anh nhìn thấy Hứa Hân cũng ngần ra, nói: “Thì ra là chị dâu, có chuyện gì sao?”

Bành Trình là cấp dưới của Thiệu Kiến Quốc, cho nên dựa theo quân hàm phải gọi cô là chị dâu, quân nhân bọn họ từ trước đến nay không lấy tuổi tác bàn luận.

“A..., tôi nấu chút sủi cảo muốn mời con nhà anh nếm thử, còn có hai quyển truyện tranh này cũng mang lên cho mấy đứa xem!” Vừa nói xong liền nhìn thấy Bành Trình nhướng mày, ánh mắt lộ ra thần sắc hoài nghi.

Chỉ trách thanh danh của mình vốn dĩ quá kém, cho nên chắc anh ta đang đoán lần này cô tới là có mục đích gì. Cô vội đưa bát đến tay Bành Trình, sau đó nói: “Tôi còn có việc phải về trước rồi.” Không thể giải thích cũng không thể tức giận, thật ngọt ngào, vì thế dứt khoát xoay người rời khỏi.

Cũng không quan tâm bọn họ nghĩ như thế nào, đi xuống tầng liền mở cửa, sau đó cả người giật mình đứng nguyên một chỗ.

Bình thường thiết kế nhà của quân nhân thường bắt đầu từ cửa chính vào là phòng khách, bên phải là phòng bếp, tiếp đó bên trái là hai phòng ngủ, ở giữa là phòng vệ sinh.

Cho nên, vừa mở cửa ra có thể nhìn thấy toàn bộ mọi việc xảy ra trong phòng bếp. Hứa Bân mặc áo somi trắng phẳng phiu ngơ ngẩn đứng ở đó, hai tay duỗi nhẹ ôm lấy Tống Tiểu Hoa xông vào trong lòng anh.

Tuy Hứa Hân biết cô ta có ý đối với anh hai, nhưng cũng không ngờ có thể trực tiếp như vậy, nhanh chóng ôm ấp cùng một chỗ như vậy. Hứa Bân lúc này thấy cô quay về cũng ngó ra, dĩ nhiên nhất thời không kịp phản ứng.

Trái lại lúc này Quách tỷ tầng trên theo tới đây trả bát cho Hứa Hân, thấy cô như vậy còn khó hiểu hỏi: “Em đứng ở ngoài cửa làm gì vậy?”

Cô ấy đại khái cũng là tò mò, cho nên liền theo ánh mắt Hứa Hân nhìn vào, kết quả còn khiến cho cô ấy mở to hai mắt nhìn. Cũng may cửa bị Hứa Hân vội vàng đóng lại, hơn nữa xấu hổ cười nói: “Không, không có việc gì, vậy đưa bát cho em đi, lát sau em vào dọn dẹp. Còn có, bên trong chính là anh hai của em.”

Sắc mặt Quách tỷ so với cô vẫn còn xấu hổ, đưa bát qua nói: “Vậy cảm ơn em gái, chị thấy em vẫn là bảo người ta rời khỏi phòng bếp sớm một chút, ít người biết chuyện này càng tốt.”

“Vâng, em cũng nghĩ như vậy.” Kỳ thật âm thanh bọn họ có phần lớn, người trong phòng hẳn là nghe được mới đúng.

Quách tỷ đi ra, Hứa Hân lại mở cửa, anh hai đã tới thư phòng Thiệu Kiến Quốc rồi, mà Tống Tiểu Hoa nhìn thấy cô tiến vào liền lập tức bỏ nhào qua khóc lóc nói: “Em gái nhỏ, cô đừng hiểu lầm, bọn chị kỳ thật không có làm chuyện gì, chỉ là chị bắt ngờ té xuống, anh Hứa liền nâng chị dậy.”

“Ừm, tôi cũng có nói hai người làm cái gì đâu, cô khóc cái gì. Hơn nữa, tôi cũng đã nói không cho cô tới phòng bếp, vì sao cô còn muốn qua đây chỉ có lòng cô biết rõ.” Hứa Hân cười lạnh một tiếng, sau đó cũng không để ý cô ta đang khóc lóc rồi vào nhà thu dọn truyện tranh.

Không nghĩ tới thu dọn một lúc lại dấy lên trong cô tình yêu say đắm đối với truyện tranh cùng những kí ức ngày xưa. Trước kia cô vô cùng thích vẽ tranh, đáng tiếc về sau bởi vì cùng tra nam* kia kết hôn, bản thân lại một mực ở trong hiệu sách kinh doanh làm việc nên căn bản không có thời gian vẽ, sau cùng từ từ bỏ đi. Tuy nhiên về sau đất nước mở cửa cải cách, cô liền nắm lấy cơ hội mở hiệu sách, hơn nữa làm ăn cực kỳ phát đạt.

(*Tra nam: người đàn ông cận bã, xấu tính,...)

Sống lại một đời mới phát hiện thì ra ước mơ trước kia của cô, thậm chí cả việc từng đi học, đều bởi vì chuyện kia mà bỏ qua. Mà Hứa Bân lần này cũng không quên mang tới một đồng truyện tranh, còn xách theo dụng cụ vẽ bên trong nữa.

Hứa Hân cực kì vui vẻ, cảm giác như tìm lại được mục tiêu của chính mình, chính là làm tác giả một bộ truyện tranh. Dù sao rảnh rồi không có việc làm,

cô cầm bút vụng về vẽ lại lần nữa. Nếu như có thêm thời gian, cô thật sự rất muốn đi học lại.

Cũng không biết là cô có thiên phú hay là vì trong ký ức vẽ quá nhiều lần, chỉ chốc lát sau vậy mà đã bắt đầu quen thuộc, thậm chí còn vẽ ra một ít manga giống với kiếp trước, nhìn qua cũng coi như là một mỹ nhân khéo léo.

Hứa Hân cực kỳ cao hứng, thì bỗng lúc này lại nghe được có người gõ cửa. Vội vàng đem bản vẽ giấu vào trong ngăn kéo, dường như không muốn người ta nhìn thấy biểu hiện giống trẻ con của cô.

Sau khi mở cửa phát hiện là Hứa Bân, vẻ mặt anh có chút buồn bực. Đây là đang kim nén đi, Hứa Hân cười mập mờ với anh rồi để anh đi vào trong đóng cửa, nhỏ giọng nói: “Mỹ nhân ở trong lòng cảm thấy như thế nào?”

“Bớt nói linh tinh, ngày mai anh sẽ không tới, em...”

“Không được, anh đem người đến chỗ em rồi tự mình rời đi? Có phải cảm giác có nguy hiểm nên muốn đi đúng không.

Anh hai à, anh đây cũng quá thiếu trách nhiệm rồi.”

“Em...”

“Anh hai, loại việc này vẫn sẽ phát sinh nữa, anh phải làm quen. Lúc trước em và anh đã từng nói cô gái này không đơn giản, không phải tất cả mọi người giống như em thẳng tính có cái gì thì nói cái đó, trong lòng có việc cũng tuyệt đối sẽ không giấu đi. Tổng Tiểu Hoa và Tổng Tiểu Linh một ruột, tâm tư bọn họ người đàn ông như anh vĩnh viễn không có cách nào hiểu.” Mượn cơ hội cho bọn họ một đao cắt đứt, nếu hiện tại Hứa Bân không tin sớm muộn gì cũng sẽ hoài nghi. Thẳng tính gì đó đã là chuyện kiếp trước rồi. Đến nỗi Hứa Bân muốn tránh đi cũng không có cửa, nhất định phải để cho anh hiểu rõ chính mình đã làm chuyện ngu xuẩn gì!

“Em... lại muốn nói xấu Tiểu Linh có phải hay không, cô ấy khổ rất nhiều rồi, coi như em không thể tiếp nhận cô ấy...”

“Được rồi anh hai, chúng ta không cần vì việc này âm ỉ. Em không thay đổi được suy nghĩ của anh, anh cũng không thay đổi được ý nghĩ của em, nói chung là mọi người đều bình tĩnh một chút, đừng tâm nhin mỗi một chuyện. Anh trở về phòng đi, đừng mong trốn thoát.”

“Được rồi!”

Hứa Bân nhìn lại cô em gái này, thật không ngờ hôm nay cô lại bình tĩnh cùng anh nói chuyện như vậy, trước kia chỉ cần nói tới Tổng Tiểu Linh là cô lại bắt đầu tức giận âm ỉ. Xem ra, cuối cùng cô cũng chừng chặc hơn một chút. Lại nói đến chuyện Tổng Tiểu Hoa, suy nghĩ việc này anh cũng đau đầu, nhưng thật đúng là không có biện pháp né tránh chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ.

Anh hai mới ra về không lâu, Hứa Hân liền nghe được âm thanh gõ cửa, không khỏi dán tai trên cửa một bộ dạng như xem vở kịch.

“Anh Hứa, em mang cho anh cốc nước ấm, chuyện vừa nãy là em không đúng, mong anh tha thứ, em sẽ cùng em gái giải thích.” Là giọng của Tổng Tiểu Hoa, nhưng hiệu quả không bằng Tổng Tiểu Linh, giọng điệu làm nũng phát ra quá mức, quá ông ẹo khiến cho người ta nổi một tảng nổi da gà.

Hứa Hân cố nén cười, cảm thấy hiện tại mặt anh hai nhất định xấu không chịu được.

“Cảm ơn.” Âm thanh của Hứa Bân.

“Xin lỗi, em không tìm thấy trà hoặc là đường trắng, đây là nước lọc anh uống tạm nhé!” Âm thanh ông ẹo của Tổng Tiểu Hoa khiến cho người ta ghê tởm đến khinh thường, dù là trà hay đường trắng cũng không phải của nhà cô ta, dựa vào cái gì tìm không thấy liền cảm thấy ủy khuất?

“Tĩnh tình em gái tôi cô cũng biết, vẫn là không nên động vào đồ của nó thì tốt hơn.” Hứa Bân xem ra cũng không ngu ngốc, Hứa Hân gật gật đầu, sau đó không nghe tiếp nữa. Thật ra khi cô ngẩng đầu lên sẽ thấy Hứa Bân bị sợ mau chóng đóng cửa lại rồi. Trước kia anh cũng từng vào quần ngủ, đúng là vô cùng chú ý mấy loại tác phong sinh hoạt này, làm người cũng tương đối cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tẩu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Xum xoe

Editor: Tú Phương Team

Hứa Hân cũng không để ý đến bọn họ, sau khi vẽ tranh một lúc liền tìm bộ đồ ngủ nhưng cái áo ngủ thời đại này là bộ quần áo bằng vải bố, tuy đã trải qua một đời nhưng Hứa Hân vẫn không quá quen với cách ăn mặc này.

Lục lọi nửa ngày liền tìm được một chiếc áo sơ mi có chút rộng, cảm thấy chất vải trơn coi như không tệ, thế là liền mặc lên thành áo ngủ.

Phía dưới cũng không cần mặc quần, trong phòng ẩm áp do đó căn bản không cần thiết phải mặc quần.

Sau khi rời khỏi phòng, Tống Tiểu Hoa nằm ở trên giường nhìn cô một cái tựa hồ ngẩn ra, đặc biệt là khi nhìn vào hai chân bóng loáng của Hứa Hân liền không nói gì, đắp chăn đi ngủ.

Hứa Hân không có nói gì thêm, không phải chỉ là đôi chân trần thôi sao, có cái gì đáng để xem thêm, hiện tại là thời đại nào, mùa hè mặc váy rất bình thường thôi mà. Hơn nữa áo sơ mi của cô lớn thậm chí dài đến tận đầu gối, có cái gì có thể kinh động đến như vậy.

Đi vào phòng tắm, sau đó liền trở về phòng đóng cửa đi ngủ.

Ngày hôm sau thức dậy liền sầu não, còn chưa mở cửa liền nghe phía ngoài truyền đến âm thanh nói chuyện.

Tống Tiểu Hoa nói: “Hứa đại ca anh ăn một bát cháo trước đi, em hầm cháo lúc trời vừa sáng đó, còn có chút dưa muối, kết hợp với cháo ăn là ngon nhất đấy.”

Tâm Hứa Hân suýt chút nữa bị đốt cháy rồi, gạo là của cô, dưa muối cũng là cô muối, hơn nữa cô lúc này mới đây kín cái hũ này, còn chưa ăn được liền bị mở ra rồi, Tống Tiểu Hoa đúng là không biết xấu hổ.

“Tống Tiểu Hoa, tôi nhớ đã nói qua với cô rất nhiều lần rồi, không được vào nhà bếp của tôi, đừng động vào đồ vật của tôi, cô có phải là không mọc lỗ tai không hả? Hơn nữa, tôi thật vất vả vất, ướp muối củ cải cả một buổi tối, ít nhất phải đợi kín một thời gian thì ăn mới ngon, cô tự ý mở ra của tôi là có ý gì? Đại ca tôi muốn ăn cái gì tự nhiên tôi sẽ làm cho hắn, đây là nhà của tôi, cần phải để đến cô lấy lòng sao? Cô dùng gạo của tôi nấu cháo, dùng dưa tôi muối bắt chuyện với đại ca của tôi, tôi thế nhưng là chủ nhà lại không biết, có phải cô nghĩ tôi bị ngu không hả?”

“‘Bất tri đạo vi thập yêu’*, cha mẹ cô có phải không dạy cô đạo lý này? Đọc sách ít không quan trọng, quan trọng nhất chính là tâm cần ngay thẳng thật thà. Chuyện ngày hôm nay tôi cũng không truy cứu, tôi hy vọng cô không được tái phạm nữa, bằng không tôi không phải là người dễ bắt nạt như vậy,”

(“Bất tri đạo vi thập yêu”: chưa hỏi chưa nói trước mà đã lấy là ăn trộm.)*

Lần này không làm lớn chuyện là để cho Hứa Hân rõ ràng cô ta là hạng người gì, sau đó nói: “Đại ca, đưa em đi một lát, em muốn đi vào trong thành phố để cắt ngắn tóc, cô cũng nên đi thôi, căng tin hẳn là có bữa sáng cho cô rồi.”

Xem bộ dạng Tống Tiểu Hoa tay chân luống cuống, Hứa Hân cũng không có để ý đến cô ta, vào nhà liền thay quần áo cầm tiền chuẩn bị đem tóc cắt đi, thuận tiện ở không có chuyện gì đi dạo một vòng thả lỏng tâm tình, thật sự sắp bị tức chết rồi.

Mặc quần áo vào, sau đó đi ra rửa mặt chải đầu, không để ý đến Tống Tiểu Hoa đang đứng một bên chỉ biết khóc lóc, đối với Hứa Hân từ chối ăn điểm tâm: “Đi thôi, đi vào trong thành phố em sẽ mời anh ăn đồ trộm.”

Hứa Hân đáp một tiếng, hẳn cũng rất sầu não, bởi vì ngày hôm qua nhà bếp còn quy củ mà hiện tại đang trong tình trạng hỗn loạn, nghĩ đến em gái nhất định trong lòng không dễ chịu gì. Sắc mặt này đã thành đày đọa nỗi đen thui, ngữ khí cũng đặc biệt không tốt.

Mà lúc này Tống Tiểu Hoa còn chưa có đi ra, cô liền giọng the thé nói: “Cô có phải là muốn ở đó ngốc một ngày à, có muốn hay không tôi tặng cho cô công việc trông nom nhà?”

Tống Tiểu Hoa lúc này mới dùng ánh mắt vô tội liếc mắt nhìn Hứa Hân, sau đó đi ra.

Không biết tại sao, Hứa Hân cảm giác mình làm điều gì đó sai trái, phụ nữ đôi khi khóc nhất thiết phải đồng tình.

“Khóc khóc khóc, từ sáng đến tối liền biết khóc, không biết còn tưởng rằng tôi bắt nạt cô đấy, kết quả lại không biết bị bắt nạt mới chính là tôi.” Hứa Hân cũng oan ức, nhưng là nhưng cố nén không khóc lên.

Đột nhiên trong lòng cô chao đảo một chút, kỳ thực kiếp trước cô đối với những người phụ nữ kia từ trước đến giờ lấy phương thức lấy cứng chọi cứng để đối phó, kết quả tự phá hủy chính mình, mà mục đích cũng không đạt được. Bởi vì trong ánh mắt người ngoài đau lòng nhất đều là người yếu, lấy ví dụ ngay như Hứa Hân bây giờ tuy rằng biết rõ Tống Tiểu Hoa có lỗi bởi vì cô ta khóc nên cũng không thể nói cái gì, lại vì vì hành động tính cách của cô quá hiểu thấu, nên tự nhiên thiên vị Tống Tiểu Hoa một ít.

Ha ha, bất tri bất giác tựa hồ lại suýt chút nữa đi trở về lối xưa đường cũ của kiếp trước.

Ngồi phía sau xe, Hứa Hân rút ra kinh nghiệm xương máu, dự định làm một cô gái bé nhỏ ‘ôn nhu như nước’. Do đó ra quán khu, cô cũng khóc lên, vẫn là loại kia cắn môi nhỏ hơi nhỏ giọng khóc, làm như không muốn để cho Hứa Hân phát hiện ra.

Thế nhưng Hứa Hân vẫn phát hiện, hắn đem xe ngừng lại ở một bên âm thanh cũng ôn nhu nói: “Sao vậy?”

“Em đã rất khó khăn để lên kế hoạch sống một cuộc sống tốt, nhưng em biết nó không giống hy vọng sẽ dễ dàng như vậy. Liền giống như một con nhím, sau khi thu hồi hết gai nhọn của mình lại phát hiện hóa ra bên ngoài lại nguy hiểm đến vậy, chỉ cần một kích nhỏ, đã có thể làm cho em đau lòng sắp chết như thế này. Đại ca không tin em, cả một mảng hỗn độn thật vất vả em giống như ‘Tiểu Yến Tử’ thu dọn nhà của thật tốt. Em có loại cảm giác rất vô

lực, dường như trên thế giới này không có ai có thể dựa vào, thậm chí không có ai có thể tin tưởng. Anh rõ ràng biết em có cảm giác này sao, em cũng là nữ nhân, không phải là con người không có tim không có phổi.” Diễn màn khóc cực kì hoàn hảo, chỉ cần nghĩ đến kiếp trước lúc này nước mắt muốn ngừng lại có chút khó.

“Được rồi, đừng khóc, là anh sai, ngày mai sẽ làm cho cô ta đến căng tin ký túc xá ở.” Hứa Bân là lần đầu tiên chính mình thấy em gái hiểu thắng khóc lóc như vậy, không khỏi một trận đau lòng. Cô khi còn bé rất quật cường, chính là bị bạn học trai bắt nạt cũng nhất định sẽ bắt nạt trở lại, vì lẽ đó từ đó anh liền quên cô kỳ thực cũng là một cô gái. Tuổi so với Tống Tiểu Hoa còn nhỏ hơn, một đôi mắt to ngập nước từng hạt từng hạt rơi xuống ai có thể không đau lòng a. Điều này làm cho hắn nghĩ tới cô khi còn bé có một lần cha mẹ không ở nhà đem bản thân cô vứt ngủ trên giường một mình tỉnh dậy, kết quả chờ hắn tan học trở về liền nhìn thấy cô em gái này bị vứt bỏ như một con “tiểu Cầu” tội nghiệp ngồi ở chỗ đó khóc không lên tiếng, xưa nay cô khóc đều là riu rít riu rít không có một thanh âm, nhưng nhìn đặc biệt khiến người ta trù mến.

Lập tức đem một cái khăn tay đưa cho cô, an ủi: “Bình thường nhìn gào to gọi lớn thế này không nghĩ tới còn rất dễ dàng thương cảm, nhanh đừng khóc, đại ca đều đau lòng.”

“Anh còn biết đau lòng a, người ta còn cho rằng anh đã không xem người ta làm em gái đây!”

“Làm sao biết chứ, em vẫn là em gái của Hứa Bân anh.”

Nghe xong câu này kiếp trước bay nhảy thế nào cũng không chiếm được thứ tình cảm này, Hứa Bân rơi nước mắt càng nhiều, đột nhiên tìm thân thể Hứa Bân nhào tới trong lồng ngực, nói: “Đại ca... Đại ca, đại ca, đại ca, đại ca...”

Hứa Bân vỗ vỗ phía sau lưng Hứa Bân, thật sự như là một cô bé vậy, hơn nữa còn là một cô bé chịu tổn thương.

Nhưng đối phương đột nhiên xoa xoa nước mắt, nức nở ủy khuất nói: “Anh nói nhất định phải giữ lời đấy nhé! Nếu không em liền mách mẹ chuyện lúc nhỏ anh bắt chim mà làm vỡ mái ngói đại viện.”

Khụ...

Hứa Bân ho nhẹ một tiếng, cảm thấy cô em gái này thật sự đáng yêu không phải bình thường, liền xoa tóc của cô nói: “Em lấy việc này uy hiếp anh, đều đã hơn hai mươi tuổi còn có thể mách leo như con nít như thế sao?”

“Ai hơn hai mươi, người ta mới vừa mười tám nha, chính là tiểu hài tử có được hay không?” Cùng đại ca làm nũng một trận, cảm thấy tâm tình tốt hơn một chút. Đến trong thành phố cũng không làm chậm trễ hắn đi làm, chính mình xuống xe vào một cửa hiệu làm tóc học sinh. Có điều bây giờ không thịnh hành uốn tóc hoặc là làm xoắn, nhận thấy tóc khá cứng nhắc nên buông xuống có chút già nua.

Hứa Bân cầm lấy chiếc lược của thợ làm tóc đem tăng tóc phía bên trong của chính mình hướng lên trên chải mấy lần, nhìn như vậy bỗng bình hơn nhiều, hơn nữa tóc của cô từ xưa đến nay có chút xoắn tự nhiên, xem ra cũng uốn như kiểu tóc hoa lê vô cùng đáng yêu.

Chỉ quần áo thật lỗi thời, cô quyết định đi ra ngoài kết hợp cả người, không cần đất cỡ nào, chỉ thân thiết là được.

Đáng tiếc, y phục mùa thu cũng không có cái gì, tìm nửa ngày cũng chỉ có thể mua một chiếc quần dài đến mắt cá chân và đôi giày da nhỏ. Nghĩ hiện tại nên mặc áo len, cô nghĩ mình có thể tự làm một chiếc áo dài, như vậy phối một chiếc quần dài đến mắt cá chân và đôi giày da nhỏ vừa vặn.

Mua xong đồ mặc trên người liền nghĩ đến trong nhà hình như không có tiền, Thiệu Kiến Quốc cho cô ba trăm tiền sinh lễ sớm đã tiêu hết, hiện tại trong tay cô còn không trên hai mươi đồng. Mà mỗi tháng trợ cấp tiền của anh cho cô chỉ có năm mươi tám, ngoại trừ chi phí sinh hoạt trong gia đình có lúc còn muốn gửi về quê nhà một ít, vì lẽ đó kiếp trước anh vì chiều chuộng cô vợ phá sản nhà mình lại còn đi mượn tiền thêm.

Đời này không thể để cho anh cả ngày gánh vác khoản nợ sinh hoạt, cô liền nghĩ muốn tìm công việc để làm.

Ở thời đại này, bằng trung học của Hứa Bân cũng tính như vài năm sinh viên đại học, thậm chí sinh viên đại học bây giờ rất hiếm, muốn tìm một công việc tốt cũng rất dễ dàng. Nhưng đời trước sau cô ly hôn, cô vì hầu hạ cái tên tra nam kia nên tìm việc làm khắp nơi kết quả lại làm mình mệt mỏi nhanh “thở huyết” cũng không có chiếm được chút xíu cảm kích.

Đời này Hứa Bân vừa nghĩ tới loại cuộc sống của đời trước liền đau đầu, quá mệt mỏi.

Từ trước tới này ước mơ của cô luôn là vẽ tranh, nhưng đam mê của kiếp trước lại bị chính bản thân cô bóp chết.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tội nhân

Editor: Từ Phương Team

Lại một lần vung tay chọn lựa linh tinh, vì vậy mà mất thêm năm đồng nữa, cô có chút đau lòng rồi.

Đúng lúc này, một người đàn ông từ góc ngõách đối diện chạy ra, Hứa Hân không chú ý liền cùng hắn va vào nhau.

Hiện tại cô đã biết người béo cũng có chỗ tốt, chính là hai người cùng va vào nhau nhưng cô đụng ngã người đàn ông đang lao đến kia, mà cô lại không có chuyện gì. Vô số vạch đen hạ xuống từ trán của Hứa Hân, thấy đồ vật trong tay hắn sau cú va liền rơi tán loạn trên mặt đất, cô vội giúp hắn nhặt lên và nói:

“Thật xin lỗi! Tôi không nhìn thấy anh đang tới đây.” Khi nhặt chúng lên, cô lại phát hiện thì ra lại là một tập truyện tranh cần được phê duyệt.

“Không phải lỗi của cô. Là tôi vội mang chúng đến xưởng để in nên không chú ý.” Người đàn ông bị cô va ngã chỉ cao khoảng 1m65. Anh ta có làn da trắng nõn, trên mặt còn mang một đôi mắt kính, lại rất gầy, chẳng trách khi đụng cô lại bị ngã như thế!

“Anh là tác giả sao?” Cô đem bản nháp đưa cho anh ta và hỏi.

“Không phải. Tôi là biên tập viên của nhà xuất bản.” Người đàn ông thu thập xong mọi thứ liền muốn rời đi, Hứa Hân như phát hiện ra một thế giới mới, liền giữ chặt tay hắn lại nói:

“Khoan, cho tôi mạo muội hỏi một chuyện, nếu tôi có bản nháp như vậy, tôi có thể gửi chúng cho nhà xuất bản không?”

Người đàn ông nghe liền ngẩn ra một chút, sau đó hưng phấn nói: “Đương nhiên là có thể a, hiện tại nhà xuất bản đang cần bản thảo. Nếu cô vẽ được, có thể đến tìm tôi.”

“Cái kia, anh có địa chỉ và điện thoại không? Tôi làm xong sẽ gửi bưu điện cho anh. Nhưng các anh cần loại truyện tranh gì?” Cô vừa mới nhìn lướt qua bản vẽ kia, trông nó cũng không quá tốt. Nếu vẽ như thế cũng có thể xuất bản thì bản vẽ của cô, hẳn là không thành vấn đề đi!

Người biên tập kia lập tức gật đầu, từ trong túi lấy ra một quyển vở nhỏ, sau đó cầm bút nhanh chóng viết địa chỉ và số điện thoại giao cho cô nói:

“Nói chung thì loại nào cũng được, vẽ hiệp, anh hùng là tốt nhất. Tôi còn có việc nên không thể nói chuyện nhiều với cô. Lúc khác cô gọi điện thoại cho tôi nhé.” Nói xong hắn liền vội vàng chạy mất.

Không nghĩ tới chính mình có thể may mắn như vậy, cô cảm giác tờ giấy trong tay có vẻ không chân thực lắm, nhưng là đã có mục tiêu mới, cô liền vui vẻ. Đến giữa trưa, cô cố ý đến Cục Công an mời đại ca ra ngoài cùng ăn hoành thánh, bởi vì quá muộn nên cô cũng không ăn sáng.

“Em trở về bằng cách nào?”

“Có một tuyến xe buýt a, em ngồi lên là về đến nơi thôi. Anh ban đêm phải qua đó. Nếu không em chịu thiệt thì làm sao?”

“Em thì có gì mà chịu thiệt chứ!” Hứa Hân cười, bắt quá ánh mắt trong nháy mắt đen lại. Em gái hắn không có, nhưng hắn có a.

Kết quả làm cho đứa em gái lắm trò quỷ quái của hắn nhìn thấy liền phụt một tiếng cười to: “Em không có, anh cả có a.”

“Ăn cơm, đừng có nói lung tung nữa.” Hứa Hân tuy rằng nói như vậy, nhưng trong lòng lại vô cùng buồn bực.

Hứa Hân cũng không tiếp tục đả kích anh cả nữa, sau khi ăn cơm xong liền đến trạm đợi xe buýt. Cô phải đợi đến tận buổi chiều mới có thể lên xe về đến quán khu.

Vừa mới đến cửa quán khu, cô liền cảm giác có gì đó không đúng. Bởi vì trên tay cô xách theo không ít đồ vật, dựa theo ký ức trước kia thì binh lính khi thấy người nhà xách quá nhiều đồ sẽ chủ động đến giúp họ mang đồ vào. Chính là nhìn lướt qua cửa phòng bảo vệ, không có ai ra giúp, ngay cả những người bảo vệ trước cửa cũng giống như không nhìn thấy cô.

Đây là cô bị lạnh nhạt đi!

Hứa Hân cũng không để ý, kiếp trước cô bị lạnh nhạt cũng không chỉ có một lần. Cô mang đồ vào trong, để đồ vật một bên tay sang một bên để kiểm tra khóa.

Tuy nhiên, lại có một giọng nói sắc bén vang lên bên cạnh: “Còn có mặt mũi trở về sao, thật là làm mất hết mặt mũi người nhà quân nhân. Cô đến cả em gái ruột cũng không nhận, còn làm người ta khóc đến mức sưng cả mắt, thật là máu lạnh mà.” Người lên tiếng là Tôn Tú Phương, bởi vì sự việc ngày đó mà luôn có thành kiến với Hứa Hân, luôn muốn kiếm chuyện với cô.

Chính là cô cũng không quan tâm, miệng mồm trên người cô ta, muốn nói như thế nào liền nói thế ấy thôi.

Nhưng không nghĩ đến Tôn Tú Phương lại vút đồ ăn trong tay đuổi theo, liền dùng sức kéo Hứa Hân chống nạnh nói: “Tôi nói chuyện với cô, cô có nghe hay không?”

“Nghe chứ, cô nghĩ mình đang bênh vực kẻ yếu sao? Nhưng cô phải hiểu một chuyện, tôi làm cô ta khóc sao? Cô ta khóc đến sưng cả mắt thì có liên quan gì đến tôi?”

“Cô không phải là em gái của cô ấy sao? Gia đình bốn người tới tìm cô, cô không những không giúp đỡ, dựa vào cái gì mà khi dễ người khác?”

Lại một cái người nhà làm cho Hứa Hân nghẹt thở, cô đột nhiên cảm thấy mình đã quá xem thường Tống Tiểu Hoa kia. Cô ta mới đến đây không tới hai ngày thế nhưng lại có nhiều người lên tiếng giúp đỡ cô ta như vậy. Chuyện này xem ra cô không thể làm lơ được, nếu không cô sẽ thành kẻ thù công khai của mọi người mất thôi.

Vốn dĩ cô ở khu tập thể bộ đội đã làm cho người khác áy náy, thứ nhất là có bằng cấp cao, thứ hai có gia thế lớn, thứ ba so với những người ở đây cô thật sự có tiền hơn. Quan trọng nhất là kiếp trước cô luôn xem thường Thiệu Kiến Quốc và những người ở đây, vì thế từ khi đến sống ở đây, cô và họ đều rất xa lạ. Như vậy sớm muộn gì cô cũng bị xa lánh, hôm nay chỉ sợ là đã bộc phát đi.

“Được, vậy các người nói tôi phải làm sao bây giờ? Các người thử cho tôi một cách xem.” Hứa Hân đem đồ ăn trên tay để xuống và nhìn thẳng vào những người nhà của một số binh sĩ đang chặn cô, muốn nhìn xem họ có thể làm được gì.

Tôn Tú Phương cho rằng Hứa Hân đang sợ mình, âm thầm đắc ý nói: “Đương nhiên là nói xin lỗi, xin lỗi cô ấy.”

“Vậy cô nói xem, tôi phải xin lỗi cô ta vì điều gì?”

“Còn không phải buổi sáng cô ấy muốn nấu cháo cho cô, muốn làm bữa sáng cho cô. Cô lại đem người ta mắng đuổi đi, như vậy là cô không đúng.”

Một người nhà khác chỉ mũi vào Hứa Hân và nói như một nhà phê bình.

“Được, các người đều nói tôi sai. Trước tiên tôi sẽ không giải thích gì cả, đi tìm đem chính trị viên Trình đến đây. Chúng ta nói chuyện rõ ràng trước mặt hắn, đừng làm cho tôi cảm thấy mình như đang giết người phóng hoả vậy.” Cô đứng ở đây kéo dài thời gian, đã làm loạn thì phải làm đến cùng cho người khác cùng nghe. Cô phải đợi Hứa Hân quay về để hắn nhìn một cái, cũng bởi vì hắn mà cô phải chịu uỷ khuất lớn như vậy.

“Cô thật là chưa thấy sông Hoàng Hà chưa đổ lệ mà, được, liền mời chính trị viên tới đây đi.” Có người nói xong liền chạy đi.

Chính trị viên vốn rất bận rộn, vì vậy phải mất rất nhiều thời gian mới có thể tìm thấy anh ta. Hứa Hân thoải mái dựa lưng vào tường chờ đợi, một chút cũng không cảm thấy phiền phức.

Tôn Tú Phương nhìn vào những thứ cô mua, đôi mắt liền sáng lên nói: “Nha, thật là người có tiền mà! Những thứ này mua cũng tốn không ít đâu!”

“Đồng chí Tôn Tú Phương! Mong cô tỏ rõ thái độ của mình ra ngoài đi, để trong lòng khó chịu thế thật không tốt đâu. Tôi có tiền cũng là tiền quang minh chính đại có được, là ba tôi dùng cả đời làm quân nhân để đổi lấy. Ông cho tôi vì tôi là con gái mà ông nuôi dưỡng 18 năm, không phải là người ngoài, cô nói như vậy là có ý gì?”

Tôn Tú Phương bị nói đến không còn lời nào để phản bác, bởi vì Hứa Hân nói không sai. Cô ta thậm chí còn mang Hứa thủ trưởng vào đây, cô ta không có khả năng vì đồng đồ vật này mà lại đi nói xấu một vị lão thủ trưởng, vì ở đây như thế là làm ngược quân quy.

Sau một thời gian, chính trị viên đã đến, hắn còn đưa đến một vị sĩ quan trong quân đội. Bởi vì đôi khi ở đây những vấn đề trong gia đình còn khó giải quyết hơn những vấn đề trong quân đội.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Hắn đứng ở đó nhưng ánh mắt lại hướng về Hứa Hân, xem ra việc này là do cô vợ yêu của Thiệu Kiến Quốc kia làm ra đi. Thân phận của cô đặc thù nên mọi người ở đây đều nín giận đối với cô, chính là lần này cô lại gây loạn đến mức chính hắn cũng không khỏi nổi nóng.

Hứa Hân làm sao lại không nhìn ra ý tứ trong mắt hắn chứ, cũng không chờ người khác mở miệng liền nói:

“Hôm nay, tôi từ thành phố trở về liền phát hiện toàn bộ không khí trong bộ đội này đều thay đổi rồi. Tôi bỗng dưng thành một kẻ ác độc ức hiếp chị gái của mình, tiến vào liền bị một đám người chỉ trích tôi ngược đãi chị gái, làm cô ta khóc sưng cả đôi mắt lên, còn nói tôi mắng cô ta, không nhận cô ta, một đồng tội danh. Cho nên liền mời chính trị viên đến đây giúp tôi phân xử công bằng, tôi thật sự là tội ác tày trời như vậy sao?”

Chính trị viên nghe thế liền nói: “Chuyện này tôi cũng có nghe nói. Hai người dù gì cũng là chị em ruột, đồng chí Hứa Hân làm như thế xác thực cũng có phần hơi quá mức.”

Xem ra, cái chính trị viên này cũng hướng về Tống Tiểu Hoa, thật là lợi hại a!

Hứa Hân có kinh nghiệm kiếp trước liền đột nhiên khóc lên, nói:

“Tôi quá mức? Các người có ai biết được sự thật chân chính là gì không? Tôi hiện tại liền nói cho các người biết, sự tình Hứa gia bế nhằm con cháu các người đều biết, đúng không?” Nhìn qua mọi người một chút, cô biết chắc rằng ai ở đây đều biết sự việc đó, bao gồm cả người chính trị viên kia.

“Ba tôi đau lòng cho con gái ruột của mình liền mang cô ấy về, nhưng cũng không bỏ rơi tôi. Cho nên ông ấy đã cấp cho Tống gia 200 đồng tiền xem như cảm ơn, để họ không lo lắng về tôi nữa, bọn họ lúc đó đều đã gật đầu đồng ý. Chính là tôi cũng quả thực vô tội, bỗng nhiên lại có thêm một cha mẹ ruột, đến mức cả mặt của họ tôi còn không biết, căn bản chỉ là người xa lạ thôi.

Chương 12: Cái nhà này liền tặng cho cô

Editor: *Tứ Phương Team*

Vừa khóc vừa kể cô thấy xe của Hứa Bân từ bên ngoài tiến vào chỉ là mọi người còn chưa thấy, khóc xong rồi nói tiếp: “Sau đó là chuyện và ngày trước, một đám người xa lạ tìm đến đặc biệt nói trong nhà gặp khó khăn, con họ cần cưới vợ mà không có tiền cho nên nhờ tôi giúp đỡ. Được, tôi giúp, giao cho họ hơn 10 đồng, chuyện này mọi người đều có thể làm chứng đi? Nhưng họ vẫn không hài lòng, còn đánh tôi một bạt tai. Nếu không phải là chị Quách giúp, có thể tôi đã bị đánh chết rồi, mấy chuyện này các người cũng không phải không biết.”

Hứa Hân cũng không để cho người khác giải thích tiếp tục nói: “Một đám người xa lạ chạy đến nhà anh khi dễ anh, hướng anh đòi tiền, hướng anh nhận người thân, không đồng ý họ liền gọi thiên lôi xuống sát phạt, trên đời này nào có đạo lý như vậy? Lúc đó tôi đem người đòi ra ngoài có sai không? Nhưng họ lại tìm đến nhà họ Hứa, cuối cùng đại ca tôi phải an bài cho Tổng Tiểu Hoa một công việc. Những đứa con nhà họ Hứa chúng tôi, từ nhỏ đã biết ba là người công chính nghiêm minh, cho nên rất coi trọng quyết định của họ. Tổng Tiểu Hoa nói kị túc xá nhà ăn cần phải thu thập hai ngày nên cô ta muốn ở lại đây hai ngày, có điều bởi vì là người xa lạ tôi cảm thấy sợ liền tìm đại ca đến. Lúc đó tôi liền nói với cô ta, đồ vật trong nhà tôi không được động đến, việc cũng không cần cô ta làm, chỉ cần ngoan ngoãn hai ngày liền có thể trở về kị túc xá rồi. Nếu chưa ăn cơm tôi có thể gọi cơm đến, tôi cảm thấy đối xử với người xa lạ như vậy tôi đã làm rất tốt rồi. Chính trị Viên, anh nói xem?”

Chính trị viên Trình không nói chuyện, rút điều thuốc ra.

Mà Hứa Hân biết hẳn đoán chừng không tin nhưng vẫn tiếp tục nói: “Được, bây giờ nói cô ta vì sao lại khóc. Tối qua tôi đã nói với cô ta không cần vào phòng bếp động vào đồ của tôi, nhưng cô ta vẫn vào, kết quả..... tôi nói hai câu liền không vui, sau đó khóc. Sáng nay tôi còn chưa tỉnh dậy, cô ta đã mách lẻo với đại ca tôi, còn đem lọ dưa muối tôi đích thân muối làm cho đại ca tôi ăn. Tự tôi không biết làm à?”

“Cô ấy cũng là làm bữa sáng cho cô, tất cả đều biết cô không biết nấu cơm.” Tôn Tứ Phương nhân cơ hội nói thêm vào.

Hứa Hân lau nước mắt, nhìn thẳng vào cô ta, dùng thanh âm bất lực nói: “Lúc tôi ở nhà từ trước đến nay không cần làm những thứ này, nhưng sau này tới đây tôi vẫn luôn học hỏi, những việc này có phải học một ngày liền giỏi được đâu? Vất vả lắm mới coi như quen thuộc một chút. Nhưng các người xem cô ta làm được cái gì?”

Xách túi đồ vừa mới mở cửa bước vào phòng, thấy đại ca Hứa Bân đứng đó bước đến nhận túi đồ trong tay cô, tai bắt giác ửng đỏ, nhìn đến cũng có chút ngại ngùng.

Phải, chính là hiệu quả này, Hứa Hân mở cửa khiến cho nhóm người chính trị Trình đi vào, chỉ vào phòng bếp nói: “Các người xem, cô ta một người thôn quê đến cả bếp lò cũng không biết dùng, cho nên biến cả bếp đầy khói bụi, khói nghi ngút một vùng. Đúng thật là nấu cháo, nhưng cũng thật biết gạo không phải là công sức của nhà họ hahaha.” Bước qua nhắc cái nồi lên đưa cho mọi người nhìn, một nồi cháo lớn nấu thành đặc sệt, bởi vì để lắng đọng một ngày rồi nhìn càng thêm dính chặt.

“Cháo này, khoảng chừng đủ cho bảy tám người ăn đi? Nhưng cái này là gạo, dùng để nấu cơm rất ngon, thật là phá sản.” Nhìn ra nét mặt đen thui của những người phụ nữ, cuối cùng nhịu mày, biểu cảm như vậy không biết là người từng trải hay là cảm hận.

“Tôi tính dù có tiền cũng chịu đựng không sống phung phí với cô ta như thế này, còn có củ cải tôi đã sơ chế, trên mặt đã có một lớp bụi, hơn nữa vẫn chưa dọn dẹp liền mở ra, bây giờ chỉ sợ rằng đã chua rồi, đây cũng là tiền. Tôi muốn hỏi một chút, mọi người trước đây ai đã nhìn thấy tình hình giống như vậy, nhìn thấy một người xa lạ làm loạn nhà mình như vậy có thể bình tĩnh được chưa? Phải, tôi đích thực có nói vài lời không lọt tai, nhưng tuyệt đối không chửi mắng người. Tôi từ nhỏ là nhận được nền giáo dục tốt, lớn như vậy vẫn chưa mắng chửi ai thậm tệ bao giờ. Các người chỉ trích tôi chửi mắng, kết cục là ai nói?” Trừng mắt lườm Tôn Tứ Phương, theo bản năng quay đầu hướng tới chính trị viên Trình nói: “Hơn nữa tôi muốn biết, sáng nay tôi tỉnh dậy đã tức giận liền cùng đại ca ta vào trong thành phố, trên đường đi tôi chưa động chạm gì đến ai vì chuyện này, đại ca tôi điếm này có thể làm chứng. Nhưng lúc tôi trở về, các chiến sĩ ở cổng đối với tôi phớt lờ không để ý, nhìn thấy tôi xách một đồng hồ của mình trở về, nhưng cũng không có ý lại giúp, suy cho cùng cũng không phải là trách nhiệm của họ. Sau đó chính là mọi người đối với tôi chỉ trích rồi lại chỉ trích, bây giờ anh cũng đã biết chuyện này. Xin hỏi, rốt cục ai truyền ra ngoài, vì cái mục đích gì mà truyền ra ngoài?”

Hứa Hân từng chữ từng câu vừa khóc vừa chỉ trích, nhìn thấy họ ngăn ra dường như cũng đang cân nhắc kỹ càng liền hạ giọng nói: “Chuyện này không lớn, nhưng lại làm tôi hiểu ra một chuyện, đại viện quân khu này đã không chứa nổi tôi nữa rồi, chìa khóa này giao cho anh, cái nhà này cũng đem cho cô ta, các người không phải nói là tôi không chăm sóc cô ta phải không? Bây giờ tôi chăm sóc, nhưng tôi không còn cách nào cùng cô ta sống trong một ngôi nhà.” Dem chìa khóa trong nhà đặt vào tay chính trị viên Trình, sau đó quay người hướng tới Hứa Bân nói: “Đại ca, đưa em đến cơ quan ở vài ngày.”

Hứa Bân áy náy nhìn em gái, sắc mặt đỏ vừa đen vừa tím ra sức nắm tay em gái đều không biết nói gì cho tốt. Bản thân quả nhiên đã làm một chuyện rất ngu xuẩn, anh ta đương nhiên tin lời nói của Hứa Hân, bởi vì chuyện buổi sáng anh ta cũng ở trong sân, về sau vừa cùng cô ta ra ngoài vào thành phố, trở

lại liền có nhiều người khi dễ, nhìn thấy em gái trải qua thực sự không dễ dàng.

Hơn nữa, chuyện này vẫn là bởi vì bản thân nhiều chuyện giúp Tổng tiểu Hoa an bài công việc, nhẹ nhàng nói: “Được, em ra ngoài yên tĩnh vài ngày. “

Thật lòng muốn mang Hứa hân ra ngoài, nhưng chính trị viên Trình lập tức gọi cô ta lại nói: “Chị dâu, chị xem đều là hiểu lầm, mọi người đều không biết ngọn nguồn của chuyện này. Bây giờ biết rồi sẽ tìm cách giải quyết, chị xem chìa khóa này.....” Người này nhất định không thể đi a, bằng không kẻ tàn ác kia quay về không phải là nhằm vào bọn hân à.

Hứa Hân tiếp tục đi về phía trước, đầu cũng không quay lại nói: “Chính trị viên Trình thấy đó, dù sao mọi người đều cho rằng là tôi sai.” Lau nước mắt ra ngoài cửa, liền không tin anh ta có thể gánh lấy trách nhiệm làm quân tâu của quân nhân ra đi.

Quả nhiên chính trị viên Trình lập tức tóm lấy Hứa Bân, nói: “Đồng chí Hứa Bân, anh xe chuyện này.....”

Hứa Bân nhăn mày: “Chuyện này trách tôi, như này đi, mọi người hôm nay trở về kị tức xá nghĩ cách sửa sai, tôi giữ em gái ở lại.”

“Được.” Chỉ đạo viên Trình vừa nói xong thấy Hứa Hân đã lên xe, nhìn được cô ấy không có dự định ở lại, không nhận được mà toát mồ hôi.

Hứa Hân nghĩ biện pháp, đơn giản như vậy liền cô liền đồng ý ở lại vậy còn ồn ào cái gì, đôi mắt đều đã khóc đến đỏ ửng, nước mắt vừa rơi xuống nhiều như vậy dù sao phải báo thù một chút.

“Chị đây, chị xem chuyện đã như thế này rồi, chị liền dừng đi nữa. Vạn nhất doanh trưởng trở về, chuyện này cũng không còn cách nào giải quyết.” Nói xong bản thân anh ra trước tiên khụ khụ một tiếng, trong lòng xác thực có chút sợ Thiệu Kiến Quốc, một bên nói sắc mặt đều biến đổi.

Hứa Hân mới nghĩ đến, Thiệu Kiến Quốc đứng nhìn kiếp trước ở trước mặt mình khúm núm, nhưng trước mặt toàn bộ binh lính là rồng trong loài người, chưa có mấy người dám khi dễ anh ta, nghe nói tính cách còn rất hung bạo, chỉ là từ trước đến nay lúc bên cạnh cô chưa từng phát bạo, là mẫu người tiêu biểu của gia đình.

Nhắc đến anh, biểu tình trên khuôn mặt của Hứa Hân nói lòng, nói: “Tính cách của anh ấy thật sự không tốt.” Sau đó làm biểu tình nàng dâu nhỏ xuống xe, cúi đầu kéo góc áo nói: “Nhưng tôi cũng đích thực bị tui thân.” Nói xong ánh mắt nhìn lướt nhanh qua Tôn Tú Phương cùng những người phụ nữ vừa chỉ trích cô.

Chính trị viên Trình là người tinh ý, lập tức nói: “Đồng chí Tôn Tú Phương, mọi người đến đây chỉ trích xác thực là không đúng, còn không nói xin lỗi với chị dâu.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Anh em

Editor: Tút Phương Team

Hứa Hân uất ức đứng ở đó, thực ra chính là đang đợi bọn họ xin lỗi, chỉ cần bọn họ xin lỗi, vậy liền chứng minh chuyện này cô không sai, đến lúc đó chính là cô có nói cái gì cũng là có lý a.

Ngược lại Tôn Tú Phương lại không có phản ứng gì, một người phụ nữ da đen đứng sau lưng cô lại mở lời trước nói: “Chuyện này xác thực là chúng tôi không đúng, bị người ta nói mấy câu liền đến tìm chị dâu gây phiền phức thực sự là không nên, là chúng tôi sai rồi.” Giọng nói mang theo khẩu âm của người Sơn Đông, xem ra cũng là người nhanh nhẹn.

Hứa Hân gật đầu, xem như là tiếp nhận lời xin lỗi của cô. Thái độ tốt làm cho tất cả mọi người ở đây đều nhẹ nhõm, mà chính trị viên Trình cũng nói: “Trong chuyện này cũng là tôi thất trách, làm cho chị dâu chịu oan ức, cô không để ý thì tốt rồi.”

Hứa Hân lại ừm một tiếng, xem như là không để ý nữa.

Thấy mọi người đều xin lỗi, Tôn Tú Phương mới nói: “Nếu như không phải cô trước đây không có chuyện gì suốt ngày náo loạn mọi người cũng sẽ không lập tức nghi ngờ cô, chuyện này đúng là chúng tôi không xem xét rõ ràng, về sau nhất định sẽ xem rõ rồi mới nói.”

Này là chuyện gì? Xin lỗi hay là đang hại người?

Hứa Hân nhủ mày, nói: “Lời xin lỗi của cô tôi không tiếp nhận, tuy việc mà xét, chuyện lúc trước có nhiều chuyện tôi làm không đúng, ở đây tôi có thể xin lỗi mọi người. Nhưng ngày trước tôi gây náo loạn cũng chỉ ở nhà của mình không có ức hiếp đến đầu của mọi người, lại cũng không có đổ oan cho mọi người bắt nạt chị em gái, lại không chặn đường không cho mọi người đi, nếu như mọi người nhìn không quen muốn chỉ trích cũng không thể vào lúc

này. Bây giờ tôi là người bị hại, tôi bị mọi người kéo đến cửa ức hiếp.”

Nhìn chính trị viên Trình một cái, anh cũng nhú mồm nói: “Đồng chí Tôn Tú Phương, yêu cầu cô xem xét lại thái độ của mình, nếu không tôi liền tìm chồng cô nói chuyện.

Tôn Tú Phương rất sợ chồng của mình, vậy nên liền trừng mắt với Hứa Hân nói: “Được rồi, được rồi, nói không được người văn hoá các người, tôi xin lỗi cô như thế đã được chưa?”

“Được.” Hứa Hân cũng thấy vậy liền tiếp nhận, lại nói cũng đúng là khóc mệt rồi cần nghỉ ngơi. Cô khóc thời gian dài như vậy mắt cũng đỏ lên nhìn vô cùng đáng thương. Hứa Hân hối hận vì đã mang đến phiền phức cho em gái mình, thế là đóng cửa xe nói: “Vậy chuyện này đến đây là kết thúc, em cũng quay về nghỉ một lát đi.” Nói xong kéo Hứa Hân quay về.

Chính trị viên Trình cũng nhanh chóng trả lại chìa khoá phòng cho bọn họ, sau đó kêu nhóm nữ nhân này giải tán.

Hứa Hân nhìn thấy dáng vẻ chột dạ của Hứa Bân cũng không nói năng gì, đợi sau khi vào phòng một bên thu dọn phòng một bên nói: “Em nhận bao nhiêu oan ức như vậy đều là do anh đem đến, thực ra nên xin lỗi nhất chính là anh, người anh tốt của em.”

“Xin lỗi, thật không nghĩ đến sẽ đem đến cho em nhiều chuyện như vậy.” Hứa Bân ha ha cười, thái độ nhận sai rất thành khẩn, còn nói: “Chúng ta là anh em, em xem có thể tha thứ cho đại ca lần này hay không, anh giúp em dọn dẹp phòng là được rồi chứ?”

“Được a, giúp em nhóm bếp đi, còn chưa ăn bữa tối nữa.” Hứa Hân nức nở một lúc mới cười, vị đại ca này sau lần này chắc sẽ không tìm phiền phức đến cho cô nữa đi?

Anh đáp ứng một tiếng rồi đi đốt lửa nhóm bếp, sau đó Hứa Hân rửa tay nấu cơm. Trong lúc dọn dẹp phát hiện củi củi vẫn chưa chua, liền rắc thêm một ít muối rồi, sau đó nấu cơm, lại làm tương cà, đợi thức ăn chín lại đem rắc chút hành băm nhìn có vẻ rất ngon miệng.

“Đại ca, ăn cơm thôi.” Nghe được anh đáp ứng liền đem thức ăn đặt lên bàn nhỏ, bởi vì trong nhà không có sofa lại không có bàn trà gì, có cũng chỉ là một cái bàn nhỏ, ở trên chỉ có thể đặt nhiều nhất ba bốn món. Vẫn may là hai người ăn cũng không chiếm nhiều chỗ, một đĩa rau thêm tương ớt, lại cắt thêm một chút hành lá với cả cải trắng đặt ở một bên, như vậy liền làm được hai món.

Hứa Bân rửa tay xong đi ra liền cười nói: “Em gái anh cuối cùng cũng lớn rồi, món này làm thật thơm. Không nghĩ đến Triệu Kiến Quốc này còn rất có biện pháp, cũng chỉ có anh ta mới trị được em.”

Hứa Hân trừng anh một cái, này đâu phải người khác trị, đây là ông trời trị.

Nhưng tương ớt kết hợp với dưa muối quả thực là rất thơm, Hứa Bân ăn không lâu liền ra mồ hôi, còn nói: “Tương nhà em rất ngon, không phải là em làm đi?”

“Không phải, là Triệu Kiến Quốc mang từ nhà lên.” Lúc này mới nghĩ đến nhà đó của Triệu Kiến Quốc, anh xuất thân từ nông thôn, trong nhà có bố mẹ còn có một đại ca và một em gái, bố mẹ anh đối với anh rất tốt, không có chuyện gì liền gửi cho anh ít đồ, có lúc còn đích thân đem qua. Nhưng đòi trước Hứa Hân đúng là nhìn không vừa mắt những người nông thôn mộc mạc quê mùa, bọn họ chỉ đến một lần còn bị cô làm cho tức mà bỏ về. Triệu Kiến Quốc vì chuyện này mà ở ngoài hút hai bao thuốc lá, lúc quay lại thiếu chút nữa là đem cô sặc chết, nhưng cũng không có nói gì quá đáng.

Là một nam nhân ở bên ngoài như rồng như hổ ở nhà lại bị làm cho tức giận như vậy, anh cũng thật đúng là có thể nhẫn nhịn.

“Nghĩ cái gì a, sau này bố mẹ chồng em muốn đến, em cũng đừng bày ra sắc mặt gì, bọn họ đối với em không tồi, em kết hôn xong không quay về hỏi thăm bọn họ cũng không nói gì.”

“Vâng.”

Câu này là Hứa Hân thực tâm mà đáp ứng, ngược lại làm cho Hứa Bân sững sờ, sau đó sờ đầu cô nói: “Tốt, trưởng thành rồi, mà sao em lại muốn cắt tóc rồi?”

“Không muốn chải đầu, thế này không dễ nhìn sao?”

“Rất đẹp, trẻ ra nhiều.”

Nghe được Hứa Bân khen cô liền vui vẻ một lúc, sau đó nói: “Tối nay anh ở lại đây đi, dù sao hôm nay cô ta cũng không ở đây.”

“Ừm, đúng lúc anh cũng không muốn về nhà, về nhà một cái liền bị bọn họ làm phiền.” Hứa Bân ăn xong mằm ngửa ra đằng sau, rất tự tại nói chuyện mới em gái, từ sau khi xảy ra chuyện đó anh em bọn họ đã lâu không có thân cận như vậy.

Đây là khôi phục lại trạng thái lúc trước khi vẫn là anh em ruột, không kìm được vừa dọn bàn vừa cười, nói: “Có phải là lại ép anh xem mắt phải không? Từ khi anh ở trong bộ đội liền bắt đầu, cũng đã bao nhiêu năm rồi, mẹ vẫn còn chưa từ bỏ?”

“Không có, lúc trước vẫn là em giúp anh giấu giếm, bây giờ bà bắt được anh liền dạy dỗ anh một trận. Tiểu Linh thành thật, cũng không biết nói thế nào...” Hứa Bân nói xong mới nghĩ đến em gái không thích Tống Tiểu Linh cho lắm, vậy nên chủ động không nói nữa bắt đầu hút thuốc.

Hứa Hân lại xem xét một lúc nói: “Anh cũng không thể trách cô ấy, đầu sao đột nhiên đến một nói mới cũng rất sợ hãi, em cũng là như vậy, vậy nên em mới thường xuyên quay về não loạn, muốn tìm về cuộc sống trước kia một lần nữa. Nhưng dường như chỉ làm cho khoảng cách với mọi người càng ngày càng xa, vì vậy có nỗ lực như thế nào cũng không thể quay lại như trước nữa, vấn đề này em cũng gần đây mới nghĩ thông suốt.”

Không nghĩ đến Hứa Hân vậy mà lại đứng trên lập trường của Tống Tiểu Linh thay cô nói chuyện, Hứa Bân hít mạnh mấy ngụm thuốc, sau đó ngần ngừ nhìn cô, anh luôn kỳ quái tại sao em gái thay đổi so với lúc trước không giống, hoá ra là do nguyên nhân này? Cô sợ mất đi bố mẹ còn có anh vậy nên mới làm nhiều chuyện như vậy? Không biết vì cái gì, vậy mà lại có chút thương xót cô.

Nhưng Hứa Hân làm một cái mặt quỷ với anh nói: “Có phải là đang cảm thấy em bị yêu ma quỷ quái quấn thân rồi, vậy nên mới nói chuyện này.”

Hứa Bân ha ha cười mấy tiếng, nói: “Chuyện trẻ con, cái gì mà yêu ma quỷ quái, đó đều là cách nói phong kiến. Nhưng em đúng là thay đổi rồi, như vậy đại ca cũng yên tâm”

“Anh yên tâm sớm chút, giúp em thái hành, không được chỉ ngồi giả làm đại gia.” đặt một bó hành bên cạnh anh, còn có một con dao.

“Em làm nhiều hành như vậy làm cái gì?”

“Em muốn muối hành lá a, mùa đông hầm với đậu phụ ăn, rất ngon a.”

Hứa Bân không có biện pháp chỉ có thể vừa cắt râu hành vừa nói: “Ồ đây cũng không tốt, ngay cả đại ca cũng phải theo em làm mấy việc này, anh ở nhà đều chưa có làm qua.”

“Sáng sớm ngày mai em làm cho anh món phổi xào tỏi.” Sống lại một lần nữa, nhìn thấy đại ca đây trẻ trung không tránh được xem anh như tiểu hài tử mà đồ dành, từ trong chỗ nguyên liệu lấy ra một lá phổi bỏ vào trong nồi luộc lên.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Nhận lỗi ban đêm

Editor: Tứ Phương Team

Hứa Bân đi tới phòng bếp bên cạnh cô nói thẳng: “Em không phải không thích ăn mà! Trước kia em vẫn luôn ẩm ỉ với mẹ, như thế nào chợt đột nhiên nghĩ đến làm món ăn này rồi.”

“Em không thích ăn nhưng mẹ thích ăn nha, mẹ rất không dễ dàng tới nhà của em, chung quy không thể không chiều đãi thật tốt đi, hơn nữa em cũng muốn ăn, cũng đã lâu không ăn rồi. Nếu thừa lại còn có thể cho anh mang theo ăn trưa, đến lúc đó anh cũng không cần chạy ngoài ăn rồi, chỉ cần ở căn tin đơn vị hâm nóng lên là được.”

Đã rất rất nhiều năm không trở về, Hứa Hân quả thật nhớ quãng thời gian ở Hứa gia kia, lúc ấy mỗi lần Hứa Bân trở về mẹ Hứa đều đã làm một bàn đồ ăn anh thích, gan xào lá phổi chính là một trong những món ăn ngon nhất rồi, nhưng mà cô không thích ăn, liền xoi mói, kỳ thật cũng là thừa cơ nhõng nhẽo chưa không có ý tứ gì.

“Nhớ nhà sao? Nếu không ngày mai cùng anh trở về?” Hứa Bân dè dặt hỏi.

“Không cần, hiện tại trở về bố mẹ đại khái sẽ giật mình, để qua một quãng thời gian nữa đi!” Đem lá phổi đã trần qua nước sôi hai lần, sau đó vớt ra để lạnh liền tốt rồi, ngày mai không tốn thời gian.

Kỳ thật Hứa Bân đi làm ở trong thành phố không hề giống như bộ đội thức dậy sớm như vậy, tám giờ đến nơi là được, hơn nữa anh còn có xe.

Chuẩn bị tốt liền đun nước, sau đó dùng chậu nhỏ từng chút từng chút chuyển vào phòng vệ sinh, bên trong có một cái bồn rất lớn, có thể dùng để tắm rửa. Đương nhiên không phải là bồn tắm, chỉ là cái chậu giặt quần áo thông thường nhưng lớn hơn một chút.

“Anh hai, anh muốn tắm một chút rồi ngủ tiếp không hả?”

“Anh lau người một chút là được, em tắm trước đi.”

Hiện tại là mùa thu cho nên bình thường ra rất ít mồ hôi, đàn ông bọn họ quả thật cũng chỉ lau qua là được, nếu muốn tắm rửa thì bình thường đơn vị cũng có phòng tắm có thể mỗi tuần đi một lần. Bộ đội cũng có nhà tắm, tắm rửa không cần dùng tiền nhưng mà mùa hè chỉ có hai ngày mở cửa, sang mùa thu mỗi tuần mở một lần, tắm rửa đúng là phải xếp hàng.

Hứa Hân cảm thấy thời gian đi xếp hàng vẫn là ngồi ở trong nhà mình đun nước tắm sạch sẽ một chút cũng không tồi, hơn nữa tắm xong rồi nước còn có thể dùng để đựng trong thùng gỗ ở WC cũng không lãng phí. Vào trong phòng lấy quần áo liền đi tới phòng vệ sinh, đứng ở trong chậu cảm cái gáo hướng lên thân mình đổ lên, bởi vì ngày hôm qua Tống Tiểu Hoa kia ở đó cô cũng không tắm, cho nên hôm nay liền cố ý mạnh tay hơn một hồi. Chờ tắm xong rồi liền lau người mặc áo ngủ rộng rãi hôm qua vào liền đi ra, mới ra tới liền nghe được có người gõ cửa.

Hứa Bân đi mở cửa, sau đó cô cũng thò đầu nhìn xem là ai đến đây. Kết quả nhìn thấy là Tống Tiểu Hoa về sau liền không để ý, dù sao cũng là nữ nhân cô nhìn cũng không có gì. Về phần Hứa Bân lại càng không để ý rồi, dù sao cũng là từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hồi bé anh thường bế cô đi lại lại ở trong đại viện nhà.

“Có chuyện gì sao?” Hứa Bân quay đầu nhìn em gái liếc mắt một cái, sau đó nhún hạ mi để cho Tống Tiểu Hoa đi vào rồi đóng cửa.

Ánh mắt Tống Tiểu Hoa lóe lên một tia sáng, hơn nữa còn nhìn thấy cặp đùi thon kia của Hứa Hân trống trơn sau đó ngăn ra, lại ái muội nhìn Hứa Bân một phen mới nói: “Thực xin lỗi, em không biết sẽ xảy ra sự việc kia, kỳ thật thật sự không phải em nói ra, em cũng không biết hai mắt của mình vừa đỏ vừa sưng đã bị người khác nhìn thấy, về sau em sẽ chú ý.”

“Vậy được, cô có thể trở về nghỉ ngơi, đừng đứng ở nhà tôi lâu quá, nếu không lại truyền ra lời tôi trách móc cô đấy.” Hứa Hân cũng không ngăn đầu, trong lòng lại hận đến nghiến răng không ngừng, còn tới diễn tiểu bạch hoa thật sự là đủ rồi.

“Em gái, em có thể tha thứ cho chị không?” Tống Tiểu Hoa lại bắt đầu khóc.

Hứa Hân vỗ tay một tiếng mới vừa thư phòng đi ra, nghiến răng nói: “Cô có thể không cần coi người khác như đứa ngốc nữa được không, tôi đã chịu đủ cô rồi. Hai mắt cô sưng đỏ người khác có thể dựa vào đoán rằng là bị tôi ức hiếp rồi, dựa vào đoán rằng cô làm bữa sáng không ai ăn ngược lại còn bị nể? Chuyện này tôi cùng anh hai đã sớm bỏ ra ngoài không thể có ai khác nói ra, chẳng lẽ bọn họ đều có khả năng đặc biệt thấy được chuyện trong lòng cô?”

“Không, không phải, là bọn hân truy vấn, em không cần thận nói ra.” Tống Tiểu Hoa có chút khản trương khóc càng lớn rồi, vừa khóc vừa hướng tới Hứa Bân xin giúp đỡ, nhưng mà Hứa Bân bởi vì lúc trước khiến cho em gái bị ức hiếp cho nên không dám mở miệng nhiều, hơn nữa anh cũng không phải tên ngốc.

“Không cần thận? Cô hân không không cần thận nói là mới đến không ngủ được, cô hân không không cần thận nói, nhớ nhà khóc đỏ mắt? Có trăm ngàn cái lí do như vậy, tại sao lại cứ nói nguyên nhân do tôi?”

“Em, em không biết nói dối...”

“Ha ha, vậy tôi chửi cô rồi sao, đây không phải nói dối thì là cái gì? Cô cho là cô cực kỳ thông minh sao, kỳ thật tôi chính là không muốn ở trên người cô lãng phí thời gian.” Hứa Hân xoay đầu hướng về một bên, ý tứ để cho cô ta rời khỏi.

Hứa Bân mở cửa, nói: “Mời đi, về sau không có việc gì đừng tới nơi này nữa.” Hiện tại anh vẫn còn ngờ vực cái gì đó.

Nhưng mà không nghĩ tới Tống Tiểu Hoa không đi, chỉ đứng ở trước cửa nói: “Anh Hứa, để cho em ở lại một đêm đi, em không phải vì em, chính là cảm thấy hai người không phải anh em ruột, ở cùng một chỗ không phải quá tốt.”

Những lời này đều là nút thắt không thể động chạm trong lòng hai người, bình thường không ai muốn nói ra, Hứa Bân cũng đen mặt, nói chuyện chỉ còn mang theo ba phần ôn hòa, lớn tiếng nói: “Đồng chí Tống Tiểu Hoa, mời cô chân chính lại thái độ của cô.”

Xong rồi, Hứa Bân phát hỏa rồi. Hứa Hân lập tức đứng lên đi vào phòng đem chân duỗi ra mặc quần vào, bởi vì biết nếu anh hai này một khi tức giận chính là cực kỳ dọa người, hơn nữa anh một khi thét lên nhất định có người tới xem nhà.

Hơn nữa còn ở cửa, cô vừa ra khỏi phòng chỉ thấy Tống Tiểu Hoa cũng giống như bị dọa đến nỗi đứng yên nhìn Hứa Bân, một dáng vẻ đến thương tâm. Hứa Hân cảm thấy được cô thương tâm thế kia có lẽ là sự thật, bởi vì Tống gia này đối với chị em cô ta từ nhỏ sẽ diễn tiểu bạch hoa khiến cho đàn ông mến yêu, có rất ít đàn ông lớn tiếng đối với bọn họ.

“Em, em không có ý gì khác, chính là trong thôn... coi trọng nhiều. Hơn nữa, em gái mặc cũng có chút lớn mật, em... em... lo nghĩ nhiều.” Toàn thân Tống Tiểu Hoa run rẩy, còn thiếu không té xỉu rồi.

Hứa Hân đi ra cũng không có khách khí nói: “Tống Tiểu Hoa, tôi từ nhỏ với anh hai cùng nhau lớn lên, cô nói như vậy là có ý gì?”

Tống Tiểu Hoa đại khái cũng nóng nảy, nói: “Nhưng hai người không phải anh em ruột, Tiểu Linh mới đúng là em gái anh Hứa.”

Thấy nhà hàng xóm cũng mở cửa, trên lầu chắc chắn cũng có người ngoài nhìn ra ngoài rồi, Hứa Hân liền thở dài nói: “Tôi biết tôi không phải con cháu ruột của Hứa gia, điều này không cần cô nhắc nhở lần nữa, tôi cũng không có đến cướp thứ gì của Tiểu Linh nhà họ. Thế nhưng dường như cô và Tống Tiểu Linh cùng nhau lớn lên giống nhau, anh hai mới trước đây vẫn bế tôi ở quán khu chạy tới chạy lui trong đại viện, làm tổ chim, xuống sông mò tôm, loại tình cảm này không phải nói hai ba câu có thể nói rõ ràng được. Tôi dám nói, Tống Tiểu Linh mặc vậy người đứng ở trước mặt anh hai, anh nhất định khó chịu, nhưng là tôi liền khác rồi, bởi vì tôi được anh nuôi lớn từ nhỏ. Cô nói mọi người trong thôn coi trọng nhiều, vậy cũng cần phải coi trọng có tình có lí nha, loại lời nói không biết xấu hổ này cũng thật kém cỏi, cô có thể rời khỏi. Còn nữa, cô suy đoán vô căn cứ như vậy có chứng cứ không? Chẳng lẽ cô không biết anh hai tôi là công an, mà chồng tôi là quân nhân? Cô cứ nhiên nói như vậy là không muốn bọn họ tiếp tục làm việc nữa sao? Cô cho dù là đến từ nông thôn cũng có thể hiểu được miệng lưỡi thế nhân đáng sợ chứ, không biết rõ thì đừng nói lung tung.”

Hứa Bản xoa xoa đầu em gái, cô hôm nay không có phát giận cùng Tổng Tiểu Hoa này đánh lộn mà bình tĩnh phân tích toàn bộ quả nhiên là trưởng thành rồi, vui mừng nói: “Hứa Hân chính là em gái kết nghĩa của tôi, tôi không muốn nghe thấy những lời như vậy nữa, nếu không cũng đừng trách tôi không khách khí. Đồng chí Tổng Tiểu Hoa, hi vọng cô có thể tự mình suy nghĩ đoán chính, không cần ở đây suy đoán lung tung, mời trở về đi!”

Nhưng Tổng Tiểu Hoa vẫn đang khóc, Hứa Bản liền nóng nảy nói: “Cảnh vệ, cảnh vệ, các người làm bộ đội như thế nào vậy, cảnh vệ trực tầng nhà này đâu rồi, có phải lại lười biếng rồi phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tẩu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Trông trẻ

Editor: Từ Phương Team

Hứa Bản đã từng tham gia quân ngũ, hơn nữa ở đây còn là bộ đội, bằng không lúc trước như thế nào anh lại lựa chọn Thiệu Kiến Quốc. Bởi vì anh rất quen thuộc với cậu ta nên anh vô cùng tin tưởng cậu ta sẽ đối xử tốt với em gái của mình.

Vì vậy anh gọi một tiếng liền có một tiểu binh chạy đến, còn chào Hứa Bản theo nghi thức quân đội nói.

“Hứa doanh trưởng! Có chuyện gì vậy ạ?”

“Mời cô gái đang làm việc ở nhà ăn này trở về. Về sau, nếu không phải người nhà của quân nhân thì đừng quan tâm tới.” Hứa Bản cũng khó thở, anh mặc kệ Tổng Tiểu Hoa có khóc hay không, liền trừng mắt nhìn Hứa Hân một cái. Sau đó lập tức lùi lại một bước cho người tiểu binh kia tiếng vào.

“Hứa đại ca, tôi không phải cố ý...”. Tổng Tiểu Hoa còn muốn giải thích, nhưng đã bị quăng ra khỏi cửa.

Nhìn khuôn mặt đã biến thành màu đen của Hứa Bản, cô cũng không dám đá kích anh nữa: “Em đi lấy cho anh ít nước để lau rồi đi ngủ nhé?”

“Được.” Hứa Bản liền đem gói thuốc ra, Hứa Hân giống như một bà quản gia thấy thế liền nhủ mảy nói:

“Đến giờ ngủ còn hút thuốc cái gì, mất ngủ thì làm sao?”

“Được rồi, em đi ngủ đi. Hút xong điếu thuốc này anh sẽ đi ngủ.”

Nghe thế cô liền đi vào, chính mình cũng không làm phiền anh nữa. Cô đi về phòng để anh ấy bình tĩnh một chút, liền lấy len sợi ra và nghĩ đến một vài tình tiết anh hùng kiếm hiệp.

Là một người đã sống qua một đời người, mọi chuyện vừa mới xảy ra hết thấy đều quên đi, dù sao thì nó cũng không có hại gì với mình. Thật hạnh phúc nếu mình muốn làm những gì mình thích, trong lòng suy nghĩ ở thời đại này vẫn không nên vẽ quá nổi bật, võ thuật là sự lựa chọn thích hợp nhất. Mà kiếp trước, những câu chuyện võ hiệp cô đã được nghe rất nhiều, cho nên có rất nhiều ý tưởng.

Với việc đan áo len cũng vậy, vì kiếp trước đã có kinh nghiệm nên cô làm cũng rất nhanh, chỉ một lát mà đã đan được một chiếc áo. Sau đó cô liền nghĩ đến một câu chuyện rất hay về một cậu bé nổi loạn, mà câu chuyện xưa này không thể quá dài. Phương pháp vẽ được cô kết hợp kinh nghiệm của cả hai đời, có lẽ sẽ khá thi đi?

Nghĩ vậy cô liền cầm giấy lên vẽ. Bởi vì truyện tranh thời bây giờ được vẽ bằng nét bút đơn giản nên vẽ lên thật sự rất nhanh, có cốt truyện, có tình tiết thì một giờ có thể vẽ được năm đến sáu chương.

Sau khi vẽ xong cô đứng lên và đi quanh một lát, đã nhìn thấy chiếc đồng hồ treo một bên tường chỉ mười giờ rồi, cô lập tức trèo lên giường và tắt đèn ngủ bởi vì cô còn phải dậy chuẩn bị bữa sáng cho anh cả.

Có lẽ do trong lòng có việc nên hôm sau cô dậy rất sớm. Tiếng chuông báo giờ rời giường của bộ đội vang lên, Hứa Hân liền lập tức chạy ra ngoài giải quyết vấn đề cá nhân và bắt đầu làm bữa sáng cho Hứa Bản. Cô đã nấu cơm từ tối hôm qua nên liền hâm lại cho nóng, sau đó liền xào một ít rau.

Bởi vì đàn ông đều thích ăn cay nên món cô nấu không thể thiếu một ít ớt được.

Thời đại này lại không có máy hút khói, nên trong phòng liền tràn ngập vị cay của ớt. Cô xào xong liền mở cửa để khói bay hết, khói vừa bốc lên, cô vừa hắt hơi liên tục.

Hứa Bản cũng tỉnh, sau khi thu thập mọi thứ liền ngồi trong nhà hắt hơi giống như cô.

“Hắt...Anh nghĩ đến, hắt... Lúc mẹ xào rau ở nhà...hắt... Có hai chúng ta, còn có cả ba người trong phòng...hắt xì...”

“Em cũng rót nước mắt, nhưng không phải khóc sao? Hắt xì...”

“Đây chính là em hại người đấy... Hắt xì”

Thật vất vả mới làm tan được mùi trong phòng, bọn họ liền ngồi xuống ăn sáng. Những điều không vui của hôm qua đều bị hắt hơi đánh bay cả rồi, bọn họ lại ngoài ý muốn cảm thấy thật thoải mái.

Hứa Bân nói: “Về sau em không cần lo Tống Tiểu Hoa đến gây sự nữa. Nếu cô ta còn đến tìm em thì cứ nói với anh, anh sẽ tìm cho cô ta một công việc khác.”

“Vâng, em nghĩ anh nên tìm một công việc khác trước đi. Thật sự không được thì cũng đừng quan tâm đến cô ta, không lại bị cuốn vào những việc không đâu.”

“Tập trung ăn cơm đi. Em nói cái gì cũng toàn bậy cả.”

“Em không loạn đến nỗi nói bậy, trong lòng anh rõ ràng mà.” Cô liếc mắt trừng Hứa Bân một cái, đã biết rõ còn giả bộ hồ đồ.

Hứa Bân ho nhẹ một tiếng, dùng chiếc đũa gấp đồ ăn trong chén của mình, hương vị không tồi, so với hương vị của mẹ còn ngon hơn. Hứa Bân thấy anh quả thực rất thích nên ăn xong liền lấy ra hộp cơm trưa, bỏ vào đây một chén cơm lớn, còn rán một quả trứng để phía trên và đặt món ăn ở một bên để che nó.

“Buổi trưa anh nhớ phải ăn cơm. Không được vì bận công việc mà quên ăn cơm.”

“Đã biết. Tại sao em còn dong dài hơn cả mẹ thế nhỉ?” Hứa Bân nhận hộp cơm liền mặc áo khoác vào, Nhưng trước khi đi còn xoa đầu em gái một phen, anh bỗng cảm thấy vui mừng khi cô đã thay đổi rất nhiều.

Hứa Bân tự nhiên biết được ý của anh cả, cảm giác lấy lại tình cảm cũng làm tâm trạng của cô vui vẻ. Sau khi anh đi cô vừa hát vừa dọn dẹp ngôi nhà một lát, sau đó liền ngồi xuống bắt đầu vẽ, cô vẽ một mạch năm bức tranh rồi đứng dậy. Thân thể này của cô không thể ngồi mãi được, nếu không cô sẽ béo lên. Tuy nhiên, cô lại vừa đi vừa có thể đan áo len, đây cũng là một kỹ năng độc đáo.

Đi một lát đến toát mồ hôi thì bên ngoài liền có tiếng gõ cửa. Khi mở cửa cô biết người gõ cửa là chị Quách, cô ấy cùng hai đứa trẻ đứng ở cửa dường như có chút bất lực, không khỏi cảm thấy kì quái hỏi:

“Chị Quách, mau vào phòng đi. Chị có chuyện gì sao?”

Chị Quách cũng không có ý định vào nhà, liền đẩy hai đứa trẻ đến trước mặt cô, nói:

“Em gái, chỉ là hôm nay chị muốn vào thành phố một chuyến. Trước kia bọn nhỏ luôn ở nhà của Tôn Tú Phương, nhưng vì hôm qua bọn trẻ lại đánh nhau những ba lần, còn bọn trẻ nói thế nào cũng không chịu đi. Hôm nay trong nhà lại không có ai, cho nên chị liền đến đây hỏi một chút xem em có thể trông bọn trẻ giúp chị một ngày, buổi tối chị sẽ trở về.”

“Được ạ, vào đi. Dù sao em ở nhà cũng không có việc gì để làm”. Hai đứa trẻ nhìn có vẻ rất ngoan mà, làm sao có thể đánh nhau với người khác được? Tuy nhiên, trên khuôn mặt của cậu bé dường như có dấu vết bị trầy xước, xem ra là thật sự đã đánh nhau, còn đánh đến vô cùng kịch liệt.

Cô không biết có phải là ảo giác hay không, sau khi thấy cô đồng ý, biểu cảm của chị Quách và hai đứa trẻ liền thay đổi. Chị Quách là kinh hỷ, có lẽ là chị ấy không đoán được là cô sẽ đồng ý giúp trông chừng bọn trẻ. Trong viện này đều biết Hứa Bân là người kiêu căng, ngạo mạn đến mức xem thường những người dân quê.

Mà biểu tình của hai đứa nhỏ lại là cao hứng, bọn trẻ biểu hiện trực tiếp sự hứng thú của bọn chúng với Hứa Bân, hai đôi mắt của chúng liền phát sáng đến dọa người.

“Cảm ơn em. Nếu bọn trẻ gây phiền toái thì em cứ trách mắng, đừng nuông chiều chúng.”

“Được. Hai đứa đến đây nào, mau vào xem đi có bao nhiêu truyện tranh nhé!”

Hai đứa trẻ nghe thế đều chạy vào, có thể nhìn ra được chúng đang vô cùng vui vẻ.

“Nhưng em còn chưa biết tên của bọn trẻ là gì?” Kiếp trước Hứa Bân đã có kinh nghiệm chăm sóc một đứa trẻ.

Chị Quách nói: “Bé gái gọi là Đình Đình, bé trai gọi là Tiểu Đường.”

“Đình Đình, Tiểu Đường, em nhớ rồi. Chị Quách nếu vội thì cứ đi đi.” Dường như chị Quách có chút không được yên tâm, nói xong liền quay đi.

Cô biết chắc trong lòng chị ấy hẳn là không yên tâm. Kiếp trước cô cũng rất không kiên nhẫn trong việc này, ít nhất hiện tại là không. Cô dẫn Đình Đình và Tiểu Đường vào nhà liền tìm vài quyển truyện tranh cho bọn chúng, bọn trẻ một chút cũng không nháo, chỉ khi đọc sách có một vài từ chúng không biết.

Hai đứa trẻ còn chưa đến thời điểm học tiểu học, nhìn bọn chúng đọc một cách khó khăn như thế, cô liền nói:

“Hay là di sẽ dạy hai đứa học chữ nhé, đến lúc xem thì hai đứa có thể hiểu rồi.”

“Được a, con muốn học chữ,. Di ơi, con muốn học chữ.”

Đình Đình so với Tiểu Đường hoạt bát hơn một chút, Tiểu Đường lại có vẻ trầm tĩnh hơn nhiều, chỉ tỏ vẻ mong đợi nhìn nàng.

Hứa Hân lập tức mang tới giấy và hai nửa bút chì đã sử dụng, liền nói: “Hôm nay chúng ta sẽ học cách viết tên của hai đứa đầu tiên.” Bàn nhỏ ăn cơm bên ngoài được cô thu dọn lại, sau đó cho bọn trẻ ngồi lên một chiếc ghế nhỏ tập viết chữ. Sau khi dạy cho bọn trẻ cách viết, cô liền ngồi vào chiếc ghế ở bàn máy may bắt đầu vẽ tranh. Bọn trẻ viết xong liền mang đến cho cô nhìn một cái, liền thấy Hứa Hân đang vẽ, không khỏi kinh ngạc nói:

“Di thật là lợi hại, di còn vẽ truyện tranh nữa...”

“Đúng vậy, hai đứa cũng có thể học a, nhưng trước tiên phải học chữ đã. Hai đứa phải viết những chữ hôm nay đã học thật tốt, sau đó sẽ học cách vẽ đơn giản nhất.”

“Được a, được a.”

Một bên tình nguyện dạy, một bên tình nguyện học làm cho bọn họ đều rất vui vẻ. Trẻ nhỏ tâm tư vô cùng đơn thuần nên chỉ trong chốc lát bọn trẻ đã rất thân thiết với Hứa Hân hơn nữa còn rất nghe lời.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Giảm mười cân

Editor: Từ Phương Team

Nhìn thấy hai đứa thân mật với mình như vậy Hứa Hân cũng không keo kiệt, bữa trưa làm mì sợi cùng với thịt kho trứng, hai đứa nhóc ăn không ít. Ăn xong, buổi chiều hai đứa ngồi tự vẽ tranh, còn cô lại bắt đầu đan áo.

Chưa tới ba giờ, chồng của Quách tỷ đã đến, dường như là người đầu tiên đến đón con.

“Chị dâu, hai đứa bé quấy rầy chị một ngày đúng là phiền phức.” Lần này Bành Trình đúng là rất khách khí, người này trước kia có cái gì sai anh ta cũng phải đặt sang một bên, dù sao cũng giúp đỡ chăm con một ngày nên vô cùng cảm kích.

Hứa Hân nhìn anh ta ăn mặc một thân trang phục sắc sỡ, trên quần áo là một thân xám tro, đây là đi ra ngoài huấn luyện mới vừa trở về.

Không thể không cười nói: “Kỳ thực cũng không có cái gì, bọn chúng rất hiểu chuyện. Bành đại ca anh mới vừa đi làm về vẫn nên đi về nghỉ trước một chút đi, bọn chúng có thể ở lại chỗ này của tôi chờ Quách tỷ trở về rồi đến đón về!”

“Sao lại như vậy được?” Bành Trình nhìn bên trong tựa hồ mặt đầy nghi hoặc, Hứa Hân lập tức mở miệng nói: “Bọn chúng chơi mệt rồi nên ở trong phòng ngủ, nếu như bây giờ đánh thức chúng tỉnh thì sợ chúng bị lạnh, vẫn nên chờ bọn chúng tỉnh rồi đi!”

“Vậy được.” Bành Trình là quân nhân nên cũng không dài dòng, gật đầu đáp ứng một tiếng liền tự mình lên lầu.

Nghĩ chị Quách khẳng định có chuyện khác, nếu không phải như vậy sẽ sớm trở lại. Mở cửa nhìn hai đứa bé đang ngủ rất ngon, liền bắt đầu đi làm cơm tối. Trẻ con thích ăn ngọt, Hứa Hân liền làm bánh đường cho bọn chúng ăn, sau đó lại làm thịt bằm với cà tím.

Tuy nói Quách tỷ đối với hai đứa trẻ rất tốt, nhưng dù sao hiện tại tất cả mọi gia đình đều rất khó khăn, phiếu giảm giá thịt gì đều phải tích góp đến tết dùng, nên bình thường bọn nhỏ cũng không được ăn cái gì tốt. Còn nữa kiếp trước nghe nói mẹ chồng Quách tỷ cũng rất lợi hại, không có chuyện gì cũng bọn họ đòi tiền, mà nghe nói cha chồng của chị bệnh quanh năm, một năm qua tiêu tiền bệnh cũng không ít. Vì thế, nhà của chị ấy cũng không tốt.

Chỉ nhìn vào quần áo hai đứa bé mặc liền biết, tuy rằng sạch sẽ nhưng cũng mang theo miếng vá.

Vì vậy, gia cảnh tốt của Hứa Hân ở trong mắt bọn họ đã xem như rất khác nhau, dùng tiền như nước chảy, một chút cũng không biết cách sống. Kiếp trước một người bạn cũng không có, đời này nếu muốn ở được chỗ này đương nhiên phải lôi kéo được một ít lòng người, và lại cô thật sự yêu thích hai đứa bé này, dù sao còn tốt hơn loại bạch nhãn lang cô thu nhận kiếp trước nhiều.

Vào lúc này đường trắng vô cùng quý giá nên muốn đường phiếu (*phiếu giảm giá đường*) cực kỳ quý giá, cho nên người có điều kiện tốt như Hứa Hân cũng chỉ có hai bao đường, chỉ dùng vào việc làm bánh.

Chờ làm cơm tối, hai đứa nhóc cũng tỉnh rồi, bọn chúng không khóc cũng không nháo, chỉ là vuốt mắt sau đó xếp hàng đi ra. Hứa Hân đưa chúng đi

WC, nói: “Rửa tay một chút đi, sau đó là có thể ăn cơm”

Hiện tại đã hơn năm giờ nên trời nhanh tối, vì thế vào lúc này nên ăn cơm tối.

“Có cơm ăn rồi sao? Không phải một ngày hai bữa?” Hai đứa nhóc rất tò mò nhìn cô, nước bọt đều sắp chảy ra.

“Dì ơi, nhanh đi rửa tay đi a.” Hứa Hân thổi phồng một tiếng bật cười, hai đứa trẻ này thật sự rất đáng yêu.

Nhìn bọn chúng rửa tay xong liền đem cơm dọn ra, chỉ là không nghĩ đến vào lúc này Quách tỷ lại đến. Cô hình như là một đường chạy đến đây, đi vào liền thở gấp nói: “Xin lỗi em gái, chị trở về muộn quá. Về đến nhà mới biết hai đứa bé còn ở đây!”

“Vào đi, chúng em đang chuẩn bị ăn cơm đây, chị Quách chị ăn chưa, cùng ăn đi!”

Đi vào trong nhà, Quách tỷ lập tức nhìn thấy trên bàn bày bánh bột mỳ cùng món ăn, mặt lập tức liền đỏ lên, nói: “Em gái, để em trông hai đứa, sao có thể còn ăn cơm ở đây nữa, như thế này thật sự không tiện.”

“Mọi người đều ở trong đại viện, chị không cần khách khí mới đúng.”

Tuy rằng hai đứa bé đã ngồi xuống, nhưng bởi vì mẹ đột nhiên đến rồi nhìn như không thích chúng ăn cơm của dì, liền đều không động đũa, tội nghiệp nhìn Hứa Hân.

“Nhanh, các con ăn cơm sau đó cùng mẹ về nhà, dì cho các con giữ lại bài tập về nhà nhớ luyện chữ nha.” Hứa Hân lập tức đem hai miếng bánh đường đến trong bát của bọn chúng, sau đó nói: “Quách tỷ, sao chị cũng không ăn đi, em ngày hôm nay làm hơn nhiều, chị lát nữa cũng cầm hai miếng bánh đi!”

“Như vậy sao được, đã ăn rồi sao có thể cầm về được.” Tuy rằng Quách tỷ thật sự không nỡ nhưng vẫn ngồi xuống, hai đứa bé nhìn thấy mẹ không phản đối lập tức liền ăn bánh đường, còn nói: “Dì ơi! Thật ngọt, ăn ngon thật.”

“Ăn chút cà đi, ăn rất ngon.” Biết rằng Quách tỷ khẳng định không tiện ở nhà mình ăn cơm, liền ngồi ăn cùng hai đứa bé, vừa ăn còn vừa hỏi: “Quách tỷ, chị đây là đi làm cái gì?”

“Chị tìm những cái bỏ đi ở nhà xưởng trong thành phố, chính là muốn tích lũy phí sinh hoạt, em cũng biết cần tiền trợ cấp không nhiều, mỗi tháng còn phải gửi nhiều lần đến nhà, quan trọng nhất chính là sang năm hai đứa cũng phải đến trường, chị tích góp được ít tiền cho bọn chúng dùng.”

“Đúng đấy, thời gian khó khăn rồi cũng sẽ qua, chỉ là hai đứa bé làm sao bây giờ?”

“Chị ở trong thành phố làm hơn một tháng, mỗi ngày đưa Tôn Tú Phương năm mươi xu tiền để cô ta giúp chị nhìn hai đứa, có điều ba đứa trẻ dường như không được tốt.” Quách tỷ thở dài.

Hứa hân nhìn cô nói: “Một ngày năm mươi xu tiền?” Không ít a!

“Nếu không chị trả số tiền đó cho em là được rồi, em giúp chị trông, bây giờ em cũng không có việc gì làm.” Không cần năm mươi xu tiền kia, cô thực yêu thích hai đứa bé này, và lại cả ngày một người ở trong phòng tựa hồ có chút cô quạnh, cũng muốn cùng hàng xóm tạo mối quan hệ.

“Đây, làm sao có thể, hai đứa bé này sẽ làm phiền đến em.” Chị Quách kinh ngạc nhìn cô.

“Không phá a, bọn chúng đều rất hiểu chuyện, Tiểu Đường, Đinh Đinh, các con có yêu thích ở nhà dì không?”

“Con muốn ở với dì, dì dạy chúng con viết chữ về tranh, còn có ăn mì sợi.” Đinh Đinh lập tức nói.

“Con cũng phải ở với dì a.” Tiểu Đường có chút thẹn thùng phát biểu ý kiến.

“Chị xem, hai đứa bé đều yêu thích ở nhà em.” Tiểu Đường trên mặt tỏ ra thương nặng nề, hơn nữa ở nhà Tôn Tú Phương cô ta phải đối mặt với hai bé con này a.

“Cái kia, chị trở về cùng cha bọn chúng thương lượng một tiếng đã.”

“Có thể.” Hứa Hân rửa chiếc hộp, xếp cả cùng hai miếng bánh vào, sau đó để lại một miếng cho mình làm như bữa sáng ngày mai.

Quách tỷ thật không tiện, nhưng thấy Hứa Hân cũng đã sắp xếp gọn, cô không còn cách nào chỉ có thể cầm và cùng với hai đứa bé về nhà. Có điều, Hứa Hân vẫn cầm hai cuốn sách nhỏ cho bọn chúng, để bọn chúng tối về đừng quên luyện chữ.

Nhìn thấy bọn nhỏ thật sự học được chữ, trên mặt chị Quách lộ ra nụ cười hiếm thấy, chị ấy là người không hiểu biết nhiều, muốn nhất chính là hai đứa bé có thể có tiền đồ.

Hứa Hân thấy người đi không còn bóng nữa, cô cảm thấy ngày mai hai đứa bé còn có thể đến, để mình dạy chữ!

Chờ người đi rồi cô lại bắt đầu vẽ tranh, tình tiết truyện đã vẽ sắp xong ba mươi, bốn mươi trang, nên có thể gửi đi rồi!

Nghĩ tới đây liền đem tranh bỏ vào bên trong phong thư, sau đó nhờ tiểu chiến sĩ giúp cô đưa ra ngoài. Vừa chờ kết quả, vừa chăm sóc hai đứa bé của Quách tỷ. Có lẽ bận bịu là nguyên nhân khiến cô cảm giác mình gầy đi, đứng trước gương nhìn mặt mình, tuy rằng gương nhỏ nhưng cũng có thể thấy mặt cô nhỏ và eo cũng nhỏ đi một chút, xem ra tình hình này chỉ ít cũng gầy hơn mười cân.

Quả nhiên là giả mập a, một đời trước mình chỉ làm việc một tháng thể trọng cơ thể liền gầy đến bình thường, nghĩ tới đây cô càng tích cực làm việc, mỗi ngày còn mang theo bọn nhỏ đi ra ngoài đi dạo một vòng, đi “gia chúc viện” phía trước sân bãi đá quả bóng một chút rồi trở về.

Quả bóng mượn được ở chỗ bộ đội, ba người chơi tầm một giờ cả người đều ra rất nhiều mồ hôi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Ba con dê cũng bị đuổi

Editor: Từ Phương Team

Vừa lau mồ hôi vừa đi về, nhớ đến Thiệu Kiến Quốc hẳn là sẽ nhanh trở về thôi? Đã nhiều ngày sau khi trọng sinh, anh tại sao vẫn chưa trở lại a, có phải xảy ra chuyện gì hay không?

Nhưng mà ngẫm lại, với bộ dáng lợi hại của Thiệu Kiến Quốc muốn xảy ra chuyện cũng khó.

Mang chúng trở lại tắm rửa, sau đó việc ai người ấy làm rồi. Bọn họ muốn học, Hứa Hân muốn đan áo len, trải qua nhiều ngày cố gắng như vậy áo len đã đan được cũng tạm tạm rồi, áo len dài màu xanh nhạt, hoa văn tuy phổ thông, nhưng là so với bên ngoài bán đẹp hơn. Chờ chút nữa đem hai cái tay áo khâu lại cũng có thể mặc rồi, vừa vặn thời điểm cuối thu, bên ngoài khác một chiếc áo măng tô, lại phối với quần ống rộng cũng rất hợp thời rồi.

Đây là cách mặc nhiều năm về sau, thế nhưng hiện tại mặc cũng sẽ không xem là quá mức mới mẻ, chỉ là phối hợp cực kỳ tuyệt mà thôi.

Chờ sau khi chị Quách đón hai đứa con đi, cô liền bắt đầu đem tay áo, nhưng đúng lúc này có người gõ cửa, rất kỳ lạ trời cũng tối rồi thế nào còn có người tới?

Mở cửa nhìn lên thấy một tiểu chiến sĩ, hẳn là cánh vệ viên phụ trách phiên trực hôm nay. Từ sau chuyện lần trước, Hứa Bân ở trong viện kêu la hô hào phát hỏa, những tiểu chiến sĩ này xem ra nhiều quy tắc rồi.

“Có chuyện gì sao?”

“Chị dâu, trước cửa có một cô gái ôm con nói là chị dâu cả của Thiệu doanh trưởng có việc gấp tìm chị, không biết...”

Chị dâu cả của Thiệu Kiến Quốc

Chợt đột nhiên nhớ tới, Thượng Nhất Thế cô quả thật là tới tìm cô rồi, lúc ấy gặp cũng không gặp liền đuổi người đi rồi. Sau này nghe nói anh hai Thiệu Kiến Quốc nói lúc ấy tựa hồ xảy ra chuyện gì, chị dâu cả qua đây là muốn nhờ cô trông con vài ngày. Về sau bởi vì cô đuổi người đi rồi, lúc nửa đêm chị dâu cả đi đến thị trấn, ngày hôm sau đứa bé liền bị bệnh rồi.

Thiệu Kiến Quốc vì thế lại cố ý xin phép trở về chăm một lần, nhưng bé con bệnh quá nặng lại nằm viện tới năm mới trở về nhà được.

“Mau để cho người ta vào đi!” Hiện tại mặc dù mới đầu thu, nhưng đến buổi tối, nhiệt độ không khí đã rất thấp rồi.

Tiểu chiến sĩ đồng ý một tiếng liền đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau một cô gái ôm con đi đến. Người phụ nữ ấy khoảng chừng chỉ có hai mươi tuổi, tướng mạo bình thường, nhưng khung xương có phần lớn, xem ra là một người rất nhanh nhẹn. Bé con xem ra cũng khoảng một tuổi, ở trong ngực cô ngủ thiếp đi.

Cô gái thấy Hứa Hân có chút khần trương, phải biết rằng ở thời đại này ăn mặc quần áo không chấp vá cũng đã là người đặc biệt có tiền rồi, mà cô gái trước mặt chẳng những quần áo không chấp vá mà còn vô cùng tốt, trên mặt lại trắng nõn xem ra chính là người thành phố, cô lập tức co quắp nói: “Tôi là Trương Tú Lan, là vợ Thiệu Kiến Minh, cô là em dâu sao?”

“Vâng, em là vợ Thiệu Kiến Quốc – Hứa Hân. Chị, mau vào nhà.” Mặc dù là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng mà cô đối với người nhà Thiệu Kiến Quốc lại có chút thiện cảm. Chị dâu cả này nghe nói là cực hiếu thảo, ở trong thôn cũng là con dâu hiền số một số hai.

Trương Tú Lan mặc dù đi đến có chút bồn chồn bất an, nói: “Giày của chị bản sẽ không đi vào, quả thực chị qua đây là có một việc mong em giúp đỡ.”

“Chuyện gì cũng phải ngồi xuống nói nha!” Hứa Hân nhiệt tình lôi kéo cô ngồi xuống, sau đó rót cho cô cốc nước ấm.

Trương Tú Lan lúc này mới có phần lo lắng ngồi xuống nói: “Thực ra là thế này Thiệu Kiến Minh ở trong lúc làm việc bị thương nằm viện rồi, chị qua đây

là dễ trông nom, nhưng mà bệnh nhân quá nhiều, cho nên chị muốn để con ở nơi này nhờ em chăm sóc vài ngày.”

“Bị thương như thế nào? Nghiêm trọng không?” Hứa Hân vội vàng hỏi, không nghĩ tới Thượng Nhất Thế nói là gặp chuyện không may, dĩ nhiên chuyện lớn như vậy Thiệu Kiến Quốc chưa nói, cô cũng vẫn không biết!

“Cũng cũng không phải bị thương nghiêm trọng gì, chỉ là cánh tay ngã gãy rồi.” Không nghĩ tới cô em dâu cao cao tại thượng trong truyền thuyết lại nhiệt tình như vậy, Trương Tú Lan cuối cùng thả lỏng một chút.

“Tay ngã gãy còn không nghiêm trọng sao? Vậy có cần giúp đỡ gì không? Tiền bạc nằm viện đầy đủ chưa?”

“Đủ rồi, Kiến Minh lần này là tai nạn lao động, cho nên tiền thuốc men đều là chỗ anh làm việc chi trả.”

“Vậy được, em giúp chị chăm sóc bé con vài ngày không thành vấn đề. Nhưng mà đã trễ thế này rồi chị đi về thị trấn quá xa, không bằng em đi hỏi bộ đội một phen xem còn có lái xe đi tiếp viện cho thị trấn không, chị ngồi cùng xe đi nhé!” Thời gian trễ như vậy hẳn là không có xe, nhưng nếu tìm người sắp đặt mà nói, hẳn là có thể đưa cô đến thị trấn. Nhưng nghĩ đến nhân duyên của mình ở đây, chỗ nào cũng không tốt.

Chợt đột nhiên nghĩ tới chồng chị Quách, gần đây rất thân cận với nhà anh, anh ta hẳn có thể giúp đỡ một chút!

“Không cần, tự chị đi tới thì có thể trở về được, cũng sẽ không mất nhiều thời gian.”

Trương Tú Lan khẩn trương xua tay nói.

“Hôm nay lạnh hơn nha? Hơn nữa chị đi đến thị trấn phải mất hai giờ! Anh hai ở trong bệnh viện còn cần người khác trông nom, chị đừng khách khí nữa chị dâu, việc này em đi tìm rất nhanh.” Nói xong cũng không có quan tâm cô có đồng ý hay không, đi lên trên lầu liền gõ cửa nhà chị Quách.

Mở cửa chính là chị Quách, nhìn cô sững sốt, hỏi: “Em gái, em đây là có chuyện gì hả! Nhìn bộ dáng cực kỳ gấp gáp.”

“Là như vậy, anh hai Thiệu Kiến Quốc bị thương, chị dâu cả đưa con đến gửi em, giúp đỡ chăm sóc vài ngày, sau đó đi tới bệnh viện trông nom. Nhưng mà bây giờ trời đã tối rồi, em muốn hỏi anh Trình một chút có thể giúp đỡ sắp xếp giúp một chiếc xe đưa chị ấy vào trong thành được không?” Hứa Hân cũng không có quanh co lòng vòng, dù sao Trương Tú Lan vẫn còn vội vã trở về bệnh viện mà!

Chị Quách vừa nghe đây thật là việc gấp, liền quay đầu nói: “Lão Bành...”

“Tôi nghe thấy rồi, việc này đi tìm chính trị viên sắp xếp một phen. Chị dâu, chị đi về trước bảo người ta chuẩn bị một chút, lập tức có thể đi rồi.” Bành Trình ở trong phòng nói xong, liền vừa mặc quần phục vừa đi ra.

Hứa Hân đồng ý một tiếng, vội vàng đi xuống lầu báo Trương Tú Lan chuẩn bị rồi.

Cô xem ra có chút không nở xa con gái mình, dặn dò: “Hồ Nữ cực kỳ nghe lời, ăn linh tinh xong rồi sẽ đi ngủ, cũng sẽ không nghịch, nếu như con bé nghịch ngợm, nhất định là bụng khó chịu. Đến lúc đó em pha cho nó chút sữa bột, pha một chút uống là tốt rồi, bình thường có thể bón một chút cháo trắng hoặc bột là được rồi. Trong túi còn nửa hộp sữa bột, đến lúc đó em dùng nước nóng pha một chút là có thể rồi.”

“Được, em biết rồi, chị yên tâm sẽ không để cháu đói gãy.” Vừa nói vừa đem cơm và thức ăn còn lại trong bữa tối tới, đều đặt ở trong cặp lồng.

Hôm nay buổi tối cô lấy bột ngô làm bánh, hầm chút đậu với khoai tây, bởi vì làm được rất nhiều, cho nên cảm thấy đồ ăn này có thể đủ để bọn họ ăn buổi tối.

Sau đó còn cầm mười đồng, vốn muốn đưa nhiều một chút, đáng tiếc hiện tại tài sản của cô cũng không nhiều. Cũng được, ở thời đại này, mười đồng đã ngang với một trăm hoặc là mấy trăm về sau rồi.

Trương Tú Lan cực kỳ cảm kích, nhưng mà cô hẳn là một người hiền lành an phận, chỉ là默默 nhìn Hứa Hân cười, tay lại duỗi ra đem tiền bạc trả lại, nói cái gì cũng không cần.

“Đều là người một nhà, chị dù sao cũng đừng khách khí với em, bằng không Thiệu Kiến Quốc trở về lại phải hỏi em tư tưởng giác ngộ không đủ cao rồi.”

“Chú hai mới không nói cô đâu, tính cách của nó chị rất hiểu rõ. Cười nằng nịu nhỏ trắng trẻo nỏ nà như vậy, khi nó trở về sẽ vui vẻ chết mất. Lúc ấy em gái không cần thận nói nó một lời phàn nàn, nó cũng tức giận đem hàng rào tường giẫm nát. Chị còn là lần đầu nhìn thấy chú ấy giận dữ như vậy a!” Trương Tú Lan nói xong liền nở nụ cười.

Cả người Hứa Hân đều ngây ngẩn rồi, cô vẫn lo lắng anh sẽ chán ghét tránh né cô như thế nào, thậm chí ngay cả việc anh còn đối với mình bầm bụng chịu đựng cũng khiến cho cô hoài nghi anh là vì sợ quyền thế của cha Hứa mới có thể như vậy.

Cho dù là một đời này Hứa Hân cũng ghĩ anh đối với mình không phải là yêu, có lẽ chỉ là đối với Hứa Thủ trưởng có phần tôn kính, cho nên đối với cô cũng là kính lớn hơn yêu đi!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tẩu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Đây không phải là nhà trẻ

Editor: Tút Phương Team

Nhưng nghe Trương Tú Lan nói như vậy, cô liền hồ đồ rồi. Trong lòng cảm thấy ngọt ngào, có thể Triệu Kiến Quốc có tình yêu đối với mình đi. Nghĩ như vậy tim liền đập nhanh hơn.

“Em dâu, em dâu, em làm sao rồi?” Trương Tú Lan gọi cô đang thất thần, thấy cô xấu hổ liền không nhịn được cười lên.

Hứa Hân quần bách nói: “Chị dâu, xe sắp đến rồi, số tiền này chị nhất định phải cầm lấy, không được khách khí với em. Vốn dĩ phải đích thân đến bệnh viện thăm đại ca, nhưng phải chăm sóc đứa bé, qua mấy ngày nữa có thời gian em sẽ đi.

“Được, vậy chị đi trước, em dâu, làm phiền em rồi.” Trương Tú Lan có lẽ cũng muốn quay về bệnh viện nhanh chút, sợ Triệu Kiến Minh đợi lâu, vậy nên nhìn con gái một cái liền lên xe đi rồi.

Thực ra Hứa Hân cũng rất sợ trông trẻ nhỏ như thế này, dù sao cũng quá nhỏ. Lúc trước chưa từng trông trẻ nhỏ như vậy, đứa con nuôi kia lúc đến nhà này cũng đã hai tuổi rồi, còn rất khỏe mạnh. Đứa trẻ trước mặt này là một bé gái còn rất nhỏ, vậy nên bé rất cẩn thận, trước tiên bế đứa bé vào phòng, sau đó mới phát hiện không biết từ lúc nào nó đã tỉnh rồi, khuôn mặt nhìn đến đó nhưng lại không khóc.

Hứa Hân bị dọa một trận, nhanh chóng ôm đứa trẻ đang đưa, không lâu nó mặc dù không khóc nhưng cũng không ngủ. Cô thấy đứa trẻ này nhất định là có chuyện gì, có phải là tè dầm rồi không.

Mở chăn đang bọc đứa trẻ ra nhìn một cái, còn không đúng sao, đều có mùi rồi.

Mau chóng lôi chăn bị ướt ra, thực ra đứa trẻ lớn như vậy có thể xi tè rồi, nhưng phải ra ngoài vậy nên mới phải quần nhiều như vậy.

Còn may là Trương Tú Lan có mang đến đồ để thay, không cần lo không có đồ để đổi. Nhưng tã lót rất ít, xem ra phải giặt liên tục.

Đổi xong lại cho nó ăn một ít sữa, đợi ăn xong đứa trẻ này mới ngủ. Thật đúng là dễ nuôi, nếu sau này có thể có một đứa trẻ dễ chăm sóc như thế này sợ là đi ngủ cũng có thể cười được.

Đợi nó ngủ rồi Hứa Hân liền giặt tã lót, đem phơi lên tường sấy (tường có dẫn hơi nóng để sưởi ấm), ngày mai phải chăm sóc ba đứa trẻ, có phải sẽ rất khổ hay không? Không nghĩ nữa, khổ một chút cũng không có gì, xem như là đang giảm cân.

Trọng sinh lại một đời tính tình cô ngày càng tốt, nhất là đối với trẻ con, không có một chút nóng nảy, giống như là bản thân mắc nợ chúng nó.

Nhưng mà vẫn phải đi bệnh viện một chuyến, trọng sinh một đời cũng hiểu ra rất nhiều, không thể giống như lúc trước. Nhất là người nhà của Triệu Kiến Quốc, phải tiếp xúc nhiều mới tốt.

Bởi vì biết chị Quách đi làm sớm, vậy nên mỗi ngày Hứa Hân đều dậy sớm một chút, sợ chị ấy đến rồi cô còn chưa dậy sẽ rất xấu hổ. Chị Quách lần này đến nhìn cô đang ôm bé gái đứng ở bên kia, không biết làm sao có chút lưỡng lự: “Một mình em trông ba đứa trẻ có thể chăm sóc được không, có phải sẽ rất mệt hay không?”

“Không sao đâu, thêm nữa mấy đứa trẻ nhà chị đều không cần lo lắng nhiều, không cần em phải chăm sóc như thế.

“Không cần chăm sóc chỗ nào chứ? Chị đều biết, chúng nó gần đây không những học chữ còn học vẽ, đây đều là em giáo dục tốt, hơn nữa một ngày năm đồng tiền đứa trẻ này đều ăn đến béo rồi, em xem chị còn xấu hổ mà mang nó qua đây.”

“Dù sao em cũng cần ăn cơm, hai đứa nhỏ có thể ăn bao nhiêu, chị Quách, chị đừng để ý mấy cái này, mọi người đều là hàng xóm.”

Vừa nói xong liền nghe thấy đằng sau có người nói: “Đúng vậy đúng vậy, mọi người đều là hàng xóm, đều phải chăm sóc lẫn nhau. Hứa Hân à, đứa trẻ nhà chị hôm nay cũng gửi nhà em một ngày nhé, chị phải đi vào thành một chút, lâu rồi chưa đi.”

Lời vừa dứt, Tôn Tú Phương liền dắt đứa con trai nhà cô qua. Hứa Hân và chị Quách đứng ở ngoài cửa, cô ta vừa đến trước cửa liền bắt đầu ồn ào, bởi vì đứa trẻ đó nhà cô ta vậy mà trực tiếp chạy vào phòng cướp quyển sách trên tay Đình Đình, mà Hứa Hân đang ôm bé gái đứng ở trước cửa bị đụng một cái lao đảo, nếu không phải chị Quách kéo cô thì suýt nữa bị ngã rồi.

Cô rất tức giận, nhìn theo Đình Đình đang cố hết sức giữ lấy truyện tranh của mình, liền cười lạnh nói: “Ồ, Đây là tiểu bá vương từ đâu đến, tôi cũng không dám trông, chị mang về đi.”

“Dựa vào đâu, cô không phải luôn trông con cho chị Quách sao, hơn nữa trong lòng cũng ôm một đứa, làm sao lại không trông được một đứa nhà tôi, cô đây có phải là có ý kiến với tôi không?” Tôn Tú Phương cười không tự nhiên nói.

“Đúng, tôi chính là có ý kiến đối với cô, ngay lập tức mang con cô về, nhà tôi không phải nhà trẻ, không phải đứa trẻ nào cũng có thể ở nhà tôi.” Bởi vì đang ôm bé gái cô không có cách nào kéo mẹ con bọn họ ra ngoài, nhưng không có nghĩ đến do dự một lúc liền nghe thấy một tiếng xoẹt, quay đầu liền nhìn thấy quyển truyện tranh trong tay Đinh Đình bị xé làm hai nửa.

Đôi trước cô luôn rất quý trọng những quyển sách này, không do dự giao đứa trẻ cho chị Quách, sau đó quay đầu ôm chặt lấy đứa trẻ nhà Tôn Tú Phương bế ra ngoài giao cho cô ta nói: “Đứa trẻ này giáo dục có vấn đề, cô ngay lập tức mang về, chị Quách chị cũng đi làm đi.” Nói xong nhận lấy bé gái đóng cửa, động tác dứt khoát nhanh chóng.

Đinh Đình nhìn theo cô dáng vẻ dường như rất sợ hãi, một bên rơi nước mắt một bên nói: “Con xin lỗi đi, con làm hỏng sách rồi.”

“Đâu phải là Đinh Đình làm hỏng đâu? Dĩ cũng nhìn rõ ràng là ai xé, không trách Đinh Đình.” Duỗi tay xoa đầu bé, sau đó nói: “Đội lạt nữa đi lấy chút cháo loãng, chúng ta ăn lại một lần nữa.”

“Có thể ăn sao?” Tiểu Lộ đứng ở một bên hỏi.

“Có thể.” Hai đứa trẻ nghe xong rất vui mừng, nhưng Hứa Hân không thấy vui, bởi vì Tôn Tú Phương vẫn còn đang đứng ở ngoài cửa nhà cô mắng chửi.

Trước là khóc rồi mắng Hứa Hân không giúp cô chăm sóc đứa trẻ, quá máu lạnh, sau đó lại nói cô đánh đứa trẻ nhà cô, rồi sau đó chuyển đến vấn đề tác phong, nói cái gì mà cô không có động tĩnh gì mà đem về một đứa trẻ nuôi dưỡng, cho Triệu Kiến Quốc đội mũ xanh.

Vừa nghe vừa nhún mày, nữ nhân này nói hươu nói vượn. Đúng là giỏi hơn cô ở đời trước, đều có thể đi viết tiểu thuyết âm mưu được rồi.

Nhưng cô không sợ, dù sao thì cũng có chị Quách chứng minh cô có đánh đứa trẻ nhà cô ta hay không, đứa trẻ này là của anh trai Triệu Kiến Quốc, cũng có người chứng minh được, cô ta náo loạn như vậy chẳng qua là châu chấu sau thu, không được bao lâu, ngược lại hành vi nhục mạ mắng mỏ ở ngoài cửa nhà cô đáng xấu hổ như thế, chỉ cần tìm chính trị viên phản ánh một chút thì chỉ có cô ta chịu.

Nghĩ như vậy liền yên tâm rồi, đang lúc nghe đến hăng say, cô ta bỗng nhiên không mắng nữa, không tốt, nhất định là có người đến.

Bây giờ nhất định phải giả bộ oan ức, nhưng là có cần khóc không, hay là kêu to bị oan.

Đang lưỡng lự lấy biểu tình nào tiếp người đến thì cửa đã mở rồi, cái này chứng minh người đến có chìa khoá của nhà này, nhà này chỉ có hai người, một người là Hứa Hân, người khác là Triệu Kiến Quốc. Cô từng sờ một lúc ở đó, ôm chặt bé gái trong ngực nhìn nhìn người đang bước vào. Anh một thân quân phục sạch sẽ, thân thể cao lớn đứng ở trước cửa giống như một bức tường, da mặt ngăm ngăm để lộ ra một cổ cứng rắn nghiêm nghị. Đôi mắt sâu mà sáng, giống như chỉ cần nhìn một cái là có thể nhìn thấu nội tâm của bạn.

Đôi trước cô rất ghét đôi mắt này, giống như tất cả các mảnh khoé ở trước mặt anh chẳng qua chỉ là trò hề, nhưng đôi này lại thấy Hứa Hân cảm thấy an tâm đến dị thường, dường như ở đó là một bể cảng có thể chắn gió, có thể cho cô cập bến.

Ba ba, hai đùi của cô lập tức bị hai đứa trẻ ôm chặt, mà trong ngực còn có một đứa trẻ nữa, nhất thời không biết làm thế nào đi tiếp Triệu Kiến Quốc đang vào phòng. Chỉ có thể nhìn anh cười ngượng ngùng, sau đó một tiểu chiến sĩ đang xách một bọc đồ bước vào gọi cô một tiếng chị dâu rồi đặt túi xuống đỡ Triệu Kiến Quốc vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Nuôi dưỡng

Editor: Từ Phương Team

Thiệu Kiến Quốc cũng ngờ ra một phen, tại sao chỉ đi làm nhiệm vụ hơn một tháng cô đã gầy đi một vòng, còn bị người ta tới nhà ức hiếp cũng không nói lời nào. Xem ra phải ra mặt chút, quan trọng là đứa bé trong lòng cô ở đâu ra?

Mặc dù hoài nghi, nhưng vẫn không nói ra. Đối phương đang chán ghét mình, ngộ nhờ nói gì không lọt vào tai cô lại sợ gây gổ.

Hứa Hân ngờ ra hồi lâu, nhìn Thiệu Kiến Quốc khắp khiêng đi vào mới nói: “Anh... trở về rồi?” Mặc dù định vui vẻ chung sống với anh, nhưng bỗng nhiên khi gặp mặt lại có chút không quen.

Sau đó lại thấy Thiệu Kiến Quốc khắp khiêng rất nghiêm trọng hỏi: “Anh bị thương sao?”

“Uhm” Thiệu Kiến Quốc gật đầu đáp lại, sau đó để người chiến sĩ kia rời khỏi: “Cậu đi trước đi!”

Người chiến sĩ hình như chưa yên tâm liếc nhìn Hứa Hân, nhưng cuối cùng vẫn phải đi ra.

Cậu ta vừa đi, Tôn Tú Phương kia vừa khóc lóc bên ngoài liền chạy đến trước cửa kêu gào: “Thiệu doanh trưởng, anh hẳn phải quan tâm vợ mình, tôi e...”

“Đình Đình, đóng cửa.” Hứa Hân bị bọn chúng ôm không thể nhấc chân đi đóng cửa, bằng không sẽ kéo ngã hai đứa bé mất, chỉ có thể để Đình Đình đi.

Trái lại, Đình Đình lớn gan chạy đến đóng sầm cửa lại, Tôn Tú Phương tiếp tục ở trước cửa mắng hai câu mới đi. Xem ra vẫn có chút sợ Thiệu Kiến Quốc, cho nên lúc này mới rút lui rồi đi.

Đội người đi khỏi, Hứa Hân mới quay về phía Thiệu Kiến Quốc, hiếm khi bắt gặp anh cũng đang nhìn cô, ánh mắt cũng mang theo một tia hoài nghi.

“Đứa bé này của nhà ai?” Anh hỏi người cô ôm trong tay.

“À..., quên nói, đây là con anh cả... Ách, không phải anh trai em, là anh trai anh.” Cảm thấy lời nói của mình có chút luẩn quẩn, có lẽ là vì khẩn trương, mặt cũng nóng bừng rồi.

“Dì, dì ơi, cháo khét rồi.”

“Đứng rồi, sao em lại quên việc này chứ.” Nhìn thoáng qua Hồ Nữ suy nghĩ chút rồi nói: “Thiệu Kiến Quốc, cánh tay của anh bị thương không?”

Thiệu Kiến Quốc lắc đầu, cô liền đem Hồ Nữ đặt vào lòng anh đi nấu cháo. Cháo là làm cho Hồ Nữ, con bé mỗi ngày ít nhiều cũng phải ăn, bằng không sẽ khóc vì đói.

Đội đóng lò than lại đổ cháo ra, phát hiện tư thế của Thiệu Kiến Quốc trong phòng khách cơ hồ không nhúc nhích so với lúc cô vừa đưa bé con cho anh. Hồ Nữ cũng không động đậy, chớp chớp mắt nhìn anh, hình như có chút đỏ mặt kinh sợ, nhưng vẫn bướng bỉnh không khóc.

Ha Ha, nhìn không được cười đi ra, hai chú cháu này sao lại kì quặc như thế chứ, nhìn giống như đang đánh nhau ý.

Thiệu Kiến Quốc nhìn thấy cô quay lại thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó liền hỏi: “Hồ Nữ sao lại ở đây?”

“À..., anh cả bị thương nằm viện rồi, chị dâu ở cùng chăm sóc, nên giao bé con cho em chăm sóc hai ngày.”

“Bị thương?” Thiệu Kiến Quốc đứng lên muốn đi.

“Này, anh đứng lại.” Nhìn đến bộ dạng này của anh liền khó chịu, bản thân bị thương vẫn đi loạn sao? Nếu giống như kiếp trước tự mình động tay thu dọn phòng sạch sẽ, giặt quần áo, giờ không cần anh phải động vào, sao vẫn giống như khi đó không thành thật chứ?

Thiệu Kiến Quốc đứng lại, song, giống như kiếp trước cau mày nhìn chăm chăm cô, môi đẹp mím chặt nhếch lên không nói lời nào.

Hứa Hân biết chỉ cần cô cương quyết không để cho anh đi thăm, anh có lẽ sẽ không đi thật, chỉ là trong lòng có vương mắc. Cho nên Hứa Hân cũng cau mày giải thích: “Đầu tiên, chị dâu đem bé con giao cho em trước. Còn nữa, anh như vậy ra ngoài lại bị thương thêm, đến lúc đó chịu phê bình phải làm sao? Em qua đơn vị hỏi tiếp viện xe đi thăm anh cả là được rồi.”

Thiệu Kiến Quốc không nghĩ tới cô sẽ đưa ra đề nghị này, bởi lẽ nàng dâu này vẫn luôn coi thường người nhà anh. Ánh mắt anh sáng rực, trong lòng lại nghĩ chẳng lẽ cô muốn nhân cơ hội này làm chuyện gì khác? Nhưng giúp thăm anh cả dù sao cũng tốt, nếu không thử tin cô một lần đi?

Hứa Hân ho nhẹ một tiếng nói: “Hồ Nữ sắp khét rồi, đưa cho em đi!”

“Uhm, phiền em rồi.” Anh chuyển đứa bé tới, sau đó một bên người Hứa Hân ôm Hồ Nữ, vừa cho bé ăn vừa nói: “Đình Đình, Tiểu Đường, các con hình như vẫn chưa chào chú Thiệu đúng không?”

“Chào chú ạ.” Hai đứa trẻ đồng thanh chào.

“Uhm, rất ngoan, bài tập chưa viết xong phải không, mau vào viết bài đi!” Mỗi sáng đều sẽ ôn tập chữ chúng học hôm qua, cho nên định để tự học, vì vậy chúng lập tức vui vẻ, tung tăng cầm sách vở và bút tới ngồi trên bàn nhỏ của mình luyện tập.

Thiệu Kiến Quốc không nghĩ tới hình tượng vợ mình chăm sóc trẻ con lại thành thạo như vậy, bình thường cũng không thấy cô gái này có kiên nhẫn này. Đứng là không biết vì sao có phản kích động, lại có chút nôn nóng muốn đem hành lí đi về phòng.

“Anh ra kia đi, em thay anh dọn sạch rồi đấy, Hồ Nữ ngủ thiếp đi ngay thôi.” Hồ Nữ là một đứa dễ nuôi, bón ăn cháo xong chỉ chốc lát liền ngủ rồi. Suy nghĩ một chút liền đem con bé đặt ở trên giường trong phòng Thiệu Kiến Quốc, sau đó đem mấy thứ đồ đạc của anh vào trong, lại dịu anh vào phòng hỏi: “Tại sao anh bị thương vậy?”

“Bị ngã.”

“A... , gãy xương không?”

“Không có.”

Người gì vậy, không thể nói nhiều hơn mấy chữ sao?

Mắt nhìn lên trên, nhưng vẫn đỡ một tay anh, như vậy có thể cho anh chút trọng tâm.

Thân thể Thiệu Kiến Quốc rõ ràng thẳng đứng một phen, bàn tay lớn bị cô lôi kéo cũng nóng ran bất thường.

Hay thật, đây là xấu hổ rồi hả?

Ngắm lại cũng đúng, một đại nam nhân hơn hai mươi tuổi còn đơn thuần, rất không dễ dàng ngóng trông ngày kết hôn, nàng dâu lại không cho chạm vào. Lúc này hai người đột nhiên tiếp xúc như thế, anh nhất định xấu hổ, nhưng Hứa Hân đã trải qua một đời người, cho nên thực sự coi anh như bệnh nhân, một lòng chăm sóc cũng không có nghĩ gì.

Đề người ngồi yên trên giường, sau đó chủ động tháo giày cao su cho anh.

“Không cần, tôi tự làm được.” Lần này Thiệu Kiến Quốc đúng là có chút nóng lòng, tuy nói cưới vợ về nhà nhưng vẫn chưa thể tiếp nhận được hiện thực này. Người ta là thiên kim của thủ trưởng, là học sinh tốt nghiệp trung học, tay nhỏ tựa như bạch ngọc phải tháo giày bần cho mình như vậy, anh lập tức cảm thấy không được tự nhiên, đưa tay đẩy cô ra.

Nhưng mà sức anh lớn, đừng coi Hứa Hân hơn trăm cân, căn bản cũng không cần đẩy người tức khắc lùi về sau mấy bước đụng vào phía sau cửa sắt, tiếng vang lớn cũng thu hút cả Đình Đình và Tiểu Đường qua đây.

Trái lại, bị va chạm đau như vậy, ngay cả cách xa cánh cửa sắt, cô cũng không hét lên một tiếng.

“Dì, dì ơi, dì không sao chứ?” Đình Đình sống chung với cô rất tốt, ánh mắt đỏ ửng lập tức nhào vào người cô, mà Tiểu Đường lại đứng che ở trước mặt cô nói: “Chú, chú là đàn ông, đàn ông không được phép bắt nạt con gái.”

Bỗng nhiên bị con nít giáo huấn, mặt Thiệu Kiến Quốc có phần cứng đờ, sau đó gật đầu nói: “Uhm.” Đây là đồng ý không bắt nạt con gái rồi hả?

Hứa Hân hơi buồn cười, nếu như là cô của kiếp trước nhất định tức điên lên, thật sự muốn chăm sóc một thương binh thối như anh kết quả còn người đầy nựa, đây thực sự không còn cách nào sống tốt được. Nhưng hiện tại trọng sinh một kiếp lại có phần thấu hiểu rồi, Thiệu Kiến Quốc vừa nãy chỉ là ngượng ngùng, lo cô thực sự thay anh cởi giày mới nhất thời kích động đẩy cô ra.

“Dì không sao, chú cũng không bắt nạt dì, các con đi viết bài đi, chú vì bảo vệ mọi người bị thương, dì muốn chăm sóc chú nghỉ ngơi.” Sau khi nói xong Tiểu Đường lập tức nhìn thoáng qua chân Thiệu Kiến Quốc, nói: “Vậy chú là anh hùng sao?”

“Uhm, chú là anh hùng.” Nói rồi chăm chú nhìn Thiệu Kiến Quốc, rõ ràng thấy cổ anh hơi ửng đỏ. Anh là điển hình cho đàn ông Đông Bắc, bình thường yên lặng, một chút khản trương hay sốt ruột hoặc là khi xấu hổ thì gằn cổ đều có những phiền hồng. Nhưng mà trên mặt thật sự không nhìn ra, bởi vì thật tình hơi đen.

Hôm nay đúng là cho anh đủ mặt mũi rồi, chờ bọn trẻ đi ra liền ngồi xổm xuống tiếp tục tháo giày cho anh, cũng uy hiếp: “Anh cũng không phải đẩy em nữa, nếu không thấy anh công tác vất vả còn bị thương, em đã mặc kệ anh rồi!”

Thiệu Kiến Quốc không trả lời cô, nhưng vẫn cứng đờ để cho cô vợ nhỏ tháo giày của anh. Trong lòng không hiểu giống như bị cái gì tóm lấy chặn ngang rất ngứa ngáy khó chịu.

Hứa Hân lúc này mới nhìn đùi phải và chân phải của anh, toàn bộ bị quấn băng vải, chỗ không quấn thì sưng lên đỏ ửng. Kiếp trước cô cũng không để ý tới, hoàn toàn không ngờ anh lại bị thương nặng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Anh trông bọn trẻ

Editor: Từ Phương Team

Đời trước anh quay về chính là nhắc chân bước đi như thế này giúp cô thu dọn phòng giặt quần áo sao? Thật đúng là không biết nói gì nam nhân này mới tốt đây.

Đúng là vừa tức vừa không biết làm sao, cầm lấy gối đặt lên giường, sau đó nói: “Anh cởi quần áo rồi nằm xuống nghỉ ngơi một lát, em đi làm chút đồ ăn

cho anh, nhưng anh phải giúp em trông bé Hồ một lát.

“Ừm.” Triệu Kiến Quốc cời quần áo, lộ ra áo lót quân dụng cùng với cơ bắp cả người và đường cong khoẻ mạnh, Hứa Hân nóng mũi. Ăn chay lâu như vậy, đói khát nhìn một tảng thịt to như vậy, quả nhiên cô bị chấn động mạnh, còn may là chưa duỗi tay sờ sờ cảm nhận một chút.

Không được, đi ngay lập tức, không đi thì sẽ phạm sai lầm.

Cô mau chóng ra ngoài làm cơm, bởi vì anh vừa quay lại cô nhất định phải khoe khoang tay nghề. Bây giờ món làm tốt nhất chính là tự tay cán bột làm mì, lại thêm món dưa muối cũng chua rồi vừa hay có thể làm cho anh chút dưa kho ăn.

Đình Đình và Tiểu Đường căn bản không cần phải trông nhiều, bọn chúng rất ngoan ngoãn viết chữ đọc sách, nhất là lúc cô làm cơm sẽ không đến quấy rầy cô. Đây chính là có giáo dưỡng, Hứa Hân đoán chắc hẳn chị Quách đã nhắc nhở chúng không được quấy rầy cô lúc cô đang làm việc.

Trước tiên làm món kho, rồi tự tay cán mì, quay đầu nhìn một cái thì phát hiện người đang tựa vào cửa phòng sách nhìn theo cô, tâm tình dường như có chút không yên tâm.

Mặt bỗng chốc đỏ lên, cuối cùng cũng biết mặc dù biểu hiện rất tốt, nhưng bản thân mình đòi trước quả thực là rất quá đáng, quá lười, vậy nên người ta không yên tâm, sợ cô đốt luôn nhà bếp?

Haizzz..

“Không phải không cho anh đi loạn sao? Nhanh quay lại phòng nghỉ ngơi, cho dù có làm thành cái gì anh cũng phải ăn hết cho em, biết không?” Bởi vì quá xấu hổ nên mặt cũng có chút cứng nhắc.

Triệu Kiến Quốc nhìn cô mấy cái từ trên xuống, dường như vẫn còn đang nghi ngờ, Hứa Hân lập tức nói: “Gần đây em học chị Quách làm rất nhiều món, anh không cần lo lắng, em sẽ không đốt luôn phòng bếp.”

Triệu Kiến Quốc nói: “Ừm”.

Ừm?

Ừm cái đầu anh, lúc này không phải là nên khen ngợi cô một câu sao?

Được rồi, anh ấy chính là người như vậy, làm bao giờ cũng nhiều hơn nói. Nghĩ rồi vẫn không cần để ý đến anh nữa. Đòi trước nợ nhà người ta vẫn phải trả. Làm xong mì liền đem bàn nhỏ vào trong phòng Triệu Kiến Quốc, anh không thích hợp đi đi lại lại, vậy nên chỉ có thể đến phòng của anh.

Đặt bàn lên giường anh, sau đó bảo hai đứa nhỏ ngồi vào một bên, mà cô đến lúc đó đứng trên đất ăn là được rồi. Lấy củ cải và tương ớt bỏ một ít lên trên, sau đó lấy vài nhánh tỏi, nhưng nghĩ nghĩ lại cắt tỏi đi.

Triệu Kiến Quốc vươn tay đang muốn lấy, tay đông cứng lại ở trên không, ngẩng đầu kỳ quái nhìn cô, ý chính là tại sao đem đồ để lên còn muốn lấy lại?

“Cái đó, anh bị thương không thể ăn đồ quá cay. Tương ớt cũng ăn ít thôi, chấm một chút là được rồi.” Học theo dáng vẻ của đòi trước, không hề biểu hiện quá dịu dàng, giọng điệu có chút không nhẫn nại, nhưng mà không tin anh không nghe ra đây là đang quan tâm anh.

Triệu Kiến Quốc cũng không có muốn ăn tỏi nữa, chỉ là bụng bắt to mức một chút dưa kho lên ăn. Anh ăn hầu như không phát ra tiếng, nhưng tốc độ lại rất nhanh, Hứa Hân vừa ăn xong một bát nhỏ, anh đã ăn xong hai bát to.

Trong lòng lại nghĩ: Không nghĩ đến vợ mình làm món kho này còn rất ngon, mì làm cũng không tệ, xem ra cô thật đã thay đổi rồi. Chỉ là tại sao lại thay đổi, như thế nào lại thay đổi nhỉ?

Mặc dù lời nói vẫn không dễ nghe, nhưng mỗi câu đều là đang quan tâm anh. Không được, mình không được nghĩ nhiều, vẫn nên yên tâm ăn cơm thôi.

Sau đó ăn xong ba bát lớn, tất cả ánh mắt đều đặt lên người anh.

“woa, bố cháu chỉ có thể ăn hai bát, thúc thật lợi hại.” Đình Đình nói.

“Cháu chỉ có thể ăn một bát nhỏ.” Tiểu Đường nhìn theo bát nói.

Hứa Hân cũng chỉ có thể ăn một bát rồi đặt xuống, người cũng quay lại rồi, cô phải càng nhanh chóng giảm cân. Sau đó phát hiện Triệu Kiến Quốc tự mình gấp mì cho cô, đặt bát trước mặt cô nói: “Ăn thêm chút nữa đi, vẫn còn mà.”

Hứa Hân không phải sợ không đủ, là không thể ăn nhiều như thế có được không?

“Em không thể ăn nhiều như thế.”

“Em gầy rồi.”

Cái gì cái gì?

Anh nhìn ra cô gầy đi rồi sao, không tự giác cao hứng sờ mặt nói: “Em thật sự gầy rồi sao, quá tốt rồi.” Mặc dù biết mình giảm một chút, nhưng nghe từ miệng người khác nói ra, nhất là do Triệu Kiến Quốc nói ra tự nhiên đặc biệt vui mừng.

“Ừm, đúng rồi, em đang giảm cân, vậy nên không thể ăn nhiều như thế.” Vui mừng nói xong liền đi xuống phòng bếp dọn đồ, nhưng trong lòng rất thoải mái nhẹ nhõm, hi vọng giảm thêm hơn mười cân nữa là được rồi. Thực ra không cần phải quá gầy yếu, thời đại này là thời đại lấy tròn trịa làm tiêu chuẩn của đẹp.

Triệu Kiến Quốc ở trong phòng nhưng lại đang trầm tư suy nghĩ, đầy đặn một chút mới tốt, giảm cân cái gì chứ. Nhưng mà, chuyện của cô anh cũng không tiện nói nhiều, chỉ là cảm thấy sức khỏe là quan trọng nhất, thật sự không cần phải giảm. Nhờ đâu đối đến hồng thì làm thế nào?

Hứa Hân thu dọn phòng bếp xong vào trong phòng phát hiện bọn họ đều ăn xong rồi, thế là dọn bàn đi rồi nói: “Đình Đình Tiểu Đường, lát nữa đi muốn đi vào thành một chuyến, các con có thể ở nhà với chú được không, nếu mệt thì vào phòng đi ngủ, viết chữ xong thì đọc truyện tranh, thế nào?”

“Dạ.” Đình Đình và Tiểu Đường đồng ý, sau đó liền ra phòng khách viết chữ. Hứa Hân nhìn Triệu Kiến Quốc vẫn đang dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô, cảm thấy anh nhất định là vì thay đổi của cô quá lớn mà nghĩ lung tung.

“Anh có nhìn bé Tiểu Hồ không, nó bình thường buổi chiều sẽ ngủ rất lâu anh không cần lo lắng, em sẽ quay lại rất nhanh.” Giao xong liền đi nhìn tiểu Hồ một cái, sau đó quay lại mặc quần áo muốn ra ngoài, nhưng lúc đi vẫn là rót cho Triệu Kiến Quốc một cốc nước, sau đó nói: “Anh đừng đi lung tung, biết chưa?”

Triệu Kiến Quốc ngẩn ra một lúc mới giật đầu, sau đó nói: “Túi của anh có hai mươi đồng, em cầm đi đi.”

“Ồ, được, vừa hay có thể mua một túi sữa cho tiểu Hồ.” Nói xong liền đi tìm hai mươi đồng, thật ra trên người đúng là không có bao nhiêu tiền. Còn Triệu Kiến Quốc nghĩ ngờ cái gì đó thì tuy anh đi, dầu sao thì người vẫn người đó.

Lúc cô đi Triệu Kiến Quốc dường như mở miệng đang muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn là nhin lại được. Anh vốn là bảo cô cầm tiền mua chút đồ ăn ngon, đừng quá dày vò bản thân, anh lấy cô không phải bắt cô chịu tội. Nhưng cô lại lấy tiền để mua sữa, liền biết cô là người lương thiện. Nghĩ đến, mặt vô duyên vô cớ mà nóng lên.

Được rồi, thực ra bệnh trạng này của Triệu Kiến Quốc chính là dấu hiệu trúng độc tình yêu, đại khái chính là đối phương có nói cái gì cũng đúng, cô làm cái gì cũng không sai, nếu không đúng thì chính là anh nghĩ nhiều rồi.

Hứa Hân nào có biết những cái đó, suy nghĩ của cô chính là để anh biết thực ra bản thân mình rất quan tâm đối với người nhà anh, đơn giản như vậy mà thôi.

Nhưng mua sữa cần có phiếu, chỗ này của cô vừa hay có một tờ, cũng không biết thế nào lại lẫn vào trong đây. Nếu không thì cái này có thể đến cửa bộ Hữu Quan khai chứng minh gì đó mới có thể lấy được, không dễ dàng gì.

Mặc đồ xong Hứa Hân liền đến nơi đỗ xe, bởi vì cô ở trên đường đợi xe không đúng thời gian cũng không có người để ý đến cô, dầu sao thì thanh danh cô cũng không tốt. Có lẽ đến đây nói chuyện với lái xe một lúc, như thế cũng được đi.

Đúng lúc cô nhìn thấy một chiến sĩ đang muốn lên xe, cô nhanh chóng chạy qua nói: “Đồng chí, anh muốn lên huyện sao?”

Vị chiến sĩ kia nhìn thấy đó là vợ của Triệu doanh trưởng mặt lập tức lộ ra biểu tình ghét bỏ, nói: “Đúng vậy.”

Trong lòng Hứa Hân có chút tức giận nhưng không biểu lộ ra mặt, liền nói: “Là như thế này, đại ca của chồng tôi bị bệnh nhập viện, anh ấy bây giờ đang bị thương không thể đi thăm, vậy nên tôi phải đi thay anh ấy, anh xem có thể mang tôi cùng đi không?”

“Được thôi, nhưng phía trước không có chỗ, có người nói trước rồi.”

“Vậy được, tôi ngồi đằng sau.” Đằng sau là một cái thùng xe to, vừa lạnh vừa rung, vừa hay cô mặc nhiều cũng không cần để ý.

Vừa qua phía sau leo nửa ngày mới lên trên được, liền nghe thấy một âm thanh nói: “Ngồi đại ca, anh đợi lâu rồi đi. Thật ngại quá.”

Là Tổng Tiểu Hoa, không nghĩ đến người nói trước lại là cô ta, tiểu chiến sĩ ngày họ Ngô à, xem ra là có ý với Tổng Tiểu Hoa, nếu không tại sao xe có thể chen ba người lại đuổi cô ra phía sau?

Không có quan hệ, cô còn lười quản bọn họ.

Thùng xe không quá sạch sẽ, Hứa Hân không dễ dàng tìm được nơi ngồi xuống, sau đó xe liền chạy.

Một đường nghiêng nghiêng ngã ngã, lúc này không có áo ngực, mà Hứa Hân người béo ngực cũng cao, rung một lúc liền có chút chịu không được. Nhanh chóng đứng dậy bám vào thùng xe tiếp tục kiên trì. Thực ra cô đoán được Tổng Tiểu Hoa nhìn thấy mình rồi, nhưng xe này cũng không dừng lại, thậm chí vẫn luôn thần tốc đi về phía trước. Xem ra Tổng Tiểu Hoa đây là đang báo thù cô đi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tẩu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Thiệu Kiến Minh

Editor: Tút Phương Team

Hứa Hân cũng không thêm đề ý, trả thù thì cứ trả thù đi!

Nhưng mà những tiểu chiến sĩ này xui xẻo rồi, bị một Bạch Liên hoa* làm cho hồn xiêu phách lạc.

Thật không dễ dàng để vào trong huyện, xe dừng lại, cô vội vã xuống xe. Nhưng mà đi đến phía trước phát hiện cửa xe trước mặt đã mở rồi, Tống Tiểu Hoa với tư thế thắng cuộc đi xuống, đến bên cạnh cô nói: “Thì ra là em gái nhỏ, chị không biết em ở phía sau chịu lạnh, sao không lên phía trước chen lấn một chút.”

“Tôi thích ở phía sau, mát mẻ, hơn nữa cũng không muốn quấy rầy đến hai người.” Nói xong lời này thì mặt chiến sĩ họ Ngô kia đỏ ửng lên, nhưng Tống Tiểu Hoa ngay lập tức nói: “Em gái em đừng nói lung tung, chúng ta... Chúng ta không có gì cả.”

Liếc cô ta một cái, đây là đã bắt đầu câu kết rồi à, chỉ là cô không biết chuyện trong quân đội?

Nhưng Hứa Hân cũng chẳng muốn nhắc nhở cô ta, để xem cô ta có thể thông đồng được bao nhiêu việc.

Không cùng cô ta nói nhảm nhiều, liền đi hướng về trong huyện.

“Em gái, em đi làm gì, có muốn chị giúp đỡ không...”

“Tôi tới bệnh viện, chị cần làm cái gì thì làm đi, nhưng đừng lôi thôi kéo kéo tôi nữa, sợ về sau lại truyền ra chuyện tôi trách móc chị. Người đồng chí họ Ngô này thấy rõ rồi, tôi hôm nay cũng không có mắng chị, cũng không có cho chị xem sắc mặt, cứ như vậy đi, tạm biệt.” Hứa Hân vung tay lên, phóng khoáng bước đi.

Đối với nội thành cô vẫn còn hiểu rõ, cho nên rất nhanh liền tới được bệnh viện. Ở bên ngoài mua một ít điểm tâm, sau đó mới đi tới phòng bệnh của Thiệu Kiến Minh.

Hiện tại thời tiết cuối thu đã rất lạnh rồi, cho nên trong phòng bệnh cũng không có ấm lắm. Vừa vào cửa cô liền thấy một gương mặt đàn ông có bảy tám phần giống Thiệu Kiến Quốc nằm ở cách cửa không xa, cảm giác anh ta hẳn là Thiệu Kiến Minh rồi. Huống chi Trương Tú Lan còn ngồi ở bên cạnh kia, đang cho Thiệu Kiến Minh uống nước.

“Chị, anh hai.” Cô đi vào gọi một tiếng, sau đó đem điểm tâm mua tới đặt ở trên giường.

Trương Tú Lan lập tức đứng lên, sau đó nói: “Là em dâu hả, sao em lại tới đây?”

“À..., Thiệu Kiến Quốc trở về nhưng lại có chút lo lắng cho anh hai nên bảo em tới thăm anh.”

Bọn họ định ngồi trên ghế nhỏ, nhưng Trương Tú Lan lại ngồi trên giường có phần không được tự nhiên. Dù sao đây cũng là bệnh viện, cho nên đồ đạc mang theo bày ra rất lộn xộn, cô vừa nhìn Hứa Hân trước lại vừa liếc đồng hồ bày ra, rất sợ bữa bãi như thế này sẽ bị cười chê.

Một thời Hứa Hân từng trải qua rồi làm sao lại để ý những thứ này, cười hỏi: “Anh hai có đỡ hơn chưa?”

Thiệu Kiến Minh nhìn cô một cái, hỏi: “Kiến Quốc đâu, sao nó không tới, đơn vị có việc sao?”

“Không phải, anh ấy bị thương nhẹ, ở trên đùi cho nên không tới được ạ.”

“Cái gì?” Sắc mặt Thiệu Kiến Quốc liền trở nên khó coi.

“Anh ấy không sao, đã về nhà nghỉ ngơi trên giường rồi, anh hai không cần lo lắng, cứ dưỡng thương thật tốt đi.” Hứa Hân lập tức an ủi, xem ra anh hai này còn rất quan tâm em trai.

Nhưng Thiệu Kiến Minh lại nói: “Tú Lan, em cùng em dâu đi thăm chú hai đi.”

Hứa Hân không khỏi mở miệng cười nói: “Anh hai, hai người bệnh các anh cũng thật là, không có việc gì thì bảo bọn em chạy loạn làm cái gì. Anh ấy không sao, không cần người chăm sóc, chỉ qua là đi lại khó khăn cho nên em mới không bảo anh ấy tới đây.”

“Vây... Được rồi!” Thiệu Kiến Minh không quá hiểu rõ người em dâu này nên liền không phản bác lời cô, sau đó Trương Tú Lan lại hỏi tới Hồ Nữ.

“Bé con kia cũng không phải lo nghĩ nhiều, cho ăn no liền ngủ, ngủ dậy cũng không khóc.” Hứa Hân cực kỳ thích cậu nhóc này, thật là một đứa bé ngọt

ngào.

“Đáng tiếc là một cô bé.” Trương Tú Lan có phần tiếc nuối nói.

“Cô lo cái gì, cô chính là ba mẹ của Tiểu Miên, sau này cô bé đối mặt với các người, các người mới biết được con gái mình tốt như thế nào.” Thời đại bây giờ mọi người đều là trọng nam khinh nữ, hoặc là ít nhiều vài năm sau cũng vẫn như vậy.

“Em dâu, em thật biết nói chuyện, xem chị này, em đến lâu như vậy rồi cũng quên không rót cho em cốc nước.” Trương Tú Lan nói xong liền cầm ấm trà muốn đi pha nước, cô ngăn lại, nói: “Không vội, mọi người đều là người một nhà đừng để ý mấy cái này. Anh hai bị thương thế này phải bao lâu mới xuất viện được ạ?”

“Bác sĩ nói còn phải ở lại hơn hai ba ngày nữa, xương khớp không tốt trở về sẽ lại nặng hơn.” Trương Tú Lan nhũn mảy, nói: “Lần này Kiến Minh phải rất lâu mới có thể đi làm, xem ra chỉ có thể trở về trong thôn tình dưỡng thôi.”

“Sau khi trở về cũng đừng vội làm việc nặng, chờ Kiến Quốc lành rồi giúp anh hỏi thử nhà máy có thể trở về làm công việc nhẹ nhàng được không đã.”

“Vậy phải làm phiền em dâu rồi.”

“Lại khách sáo rồi, đều người một nhà còn khách khí với em.”

Hứa Hân ngồi lại một lúc mới đi, Thiệu Kiến Minh thuộc loại tai nạn lao động, cho nên chi phí nằm viện đều do nhà máy chi trả, cũng không cần lo lắng quá mức.

Sau khi rời khỏi bệnh viện, cô liền mua một hộp sữa bột, tiếp đó mua chút bột ngô mới lên xe trở về. Cô biết Thiệu Kiến Quốc thích ăn bánh ngô, nhất là trên chiếc nồi chuyên dụng kia, chẳng qua ở căn tin đặc biệt chú ý đảm bảo an toàn cho nên không có chỗ nào đủ dinh dưỡng, cho dù là làm bột ngô cũng rất nhạt, bánh xốp hoặc trộn lẫn với bánh nướng, bột mì của bánh mì loại lớn. Thiệu Kiến Quốc không hề thích ăn những thứ này, kiếp trước Tổng Tiểu Hoa cũng đến đây, sau đó đã làm bánh ngô một khoảng thời gian, Thiệu Kiến Quốc lúc ấy khó lắm đã khen cô ta một lần.

Lần này cô sẽ không thể để cho anh khen người đàn bà kia, ít nhất phải đem ánh mắt của anh đặt lên người cô mới được.

Vui vẻ rạo rức trở về nhà, lập tức phát hiện phòng bếp của mình lại bị người nào động vào rồi. Trong phòng Thiệu Kiến Quốc còn có người nói chuyện: “Em rể à, em gái chị từ nhỏ không quá khổ em nên khoan dung hơn với nó, tính tình cũng là vậy ra chút nhõng nhẽo. Chị làm cơm tối cho các em rồi, nó trở về hai người liền ăn đi, chị phải đi rồi, bằng không bị nó thấy lại nổi giận nữa.”

“Tổng Tiểu Hoa, cô xong chưa?” Hứa Hân đứng ở cửa gầm lên một tiếng, sau đó nói: “Lại chưa từng gặp người nào có da mặt dày như cô, từng nói không cho cô tới cô thế nào còn đến, hơn nữa còn động phòng bếp của tôi. Có phải còn nấu một bữa cơm phải không hả?” Âm thanh của cô rất lớn lại mở cửa, cho nên đám chị dâu xung quanh hẳn cũng nghe rành mạch rõ ràng rồi. Sự việc lần trước đã phát triển đến nông nổi kia, cô ta còn có mặt mũi tới đây động vào phòng bếp nhà em gái, tin rằng những người ngoài kia toàn bộ cũng sẽ không nói giúp cô ta rồi.

Có điều phòng bếp hôm nay lại biến thành sạch sẽ ngăn nắp, thậm chí đã ngửi thấy hương vị cơm chín. Phải biết rằng gia đình người bình thường rất ít làm cơm, cho dù muốn làm cũng là có chuyện gì hoặc là thật sự thèm ăn mới được.

Tổng Tiểu Hoa liền từ bên trong đi ra, còn thỉnh thoảng quay đầu nhìn Thiệu Kiến Quốc. Mà Hứa Hân cũng không để ý cô ta nghĩ như thế nào liền nói: “Tôi không ở nhà, cô chạy tới phòng chồng tôi làm cái gì, cô cứ thích ngu ngốc ở đây như vậy thì tôi cho cô toại nguyện. Lần trước nấu cơm cho anh trai tôi, lần này lại nấu cho chồng tôi, lần sau còn muốn nấu cơm cho cha tôi nữa?” Nghe những lời không hay ho này, Tổng Tiểu Hoa lập tức khoác tay nói: “Chị không, không làm cái gì?”

Hứa Hân đi tới phòng bếp nói: “Cô đã làm một bữa thịnh soạn như thế này còn nói không làm gì, một bữa cơm có thể ăn đến ngày mai, xem ra tôi phải tìm chỉ đạo viên Trình tới xem thử rồi.”

“Chị đi, bây giờ chị đi, vậy em rể...”

Một luồng giận dữ cũng không thể nhịn xuống nữa, lớn giọng với Thiệu Kiến Quốc bên trong nói: “Thiệu Kiến Quốc, anh giữ cô ta lại hay giữ tôi lại.”

Thiệu Kiến Quốc dĩ nhiên là từ bên trong đi ra, nhũn mảy, Hứa Hân lập tức nhớ đến bản thân lại đi vào vết xe đổ kiếp trước, cho nên thấy được hai mu bàn tay đến lòng bàn tay anh bóp chính mình một phen, nước mắt bỗng chốc rào rào nổi tiếp nhau rơi xuống, nhưng cô lại cắn môi không nói lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Mày thể hiện thái độ

Editor: Từ Phương Team

Quả nhiên Thiệu Kiến Quốc khẽ giật mình, chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ ủy khuất của cô vợ trẻ như thế, xem ra là thật sự tức giận. Anh không biết đầu đuôi câu chuyện nhưng trong lòng vẫn nghi ngờ về cô vợ trẻ của mình, sau đó mở miệng nói với Tống Tiểu Hoa: “Cô đi đi.”

Tống Tiểu Hoa lại kêu một tiếng: “Em rě...”

Thiệu Kiến Quốc nói: “Tôi không muốn vì cô mà khiến cho gia đình bất hòa.”

Không ngờ Thiệu Kiến Quốc cự tuyệt rất đúng lý, cho nên Tống Tiểu Hoa bèn khóc lóc rời đi. Đợi cô ta vừa đi liền đem cửa lớn đóng lại, trừng mắt liếc nhìn Thiệu Kiến Quốc: “Ai bảo anh mở cửa.”

“Dì, là con mở cửa.” Đình Đình và Tiểu Đường từ trong phòng đi ra, Đình Đình cúi đầu nhận lỗi.

Lòng lập tức mềm nhũn, lên tiếng: “Được rồi, dì biết. Không trách Đình Đình, muốn trách thì trách kẻ thù quá mức giáo hoạt.”

“Con đã nói với em gái là không được mở cửa, lần trước cô ta còn mang theo người muốn đánh dì nữa!” Tiểu Đường có chút tức giận nói.

Mà Thiệu Kiến Quốc nghe xong câu này thì ngay lập tức nhìn về phía Hứa Hân, lại có người to gan bắt nạt cô thế nhưng anh trở về lâu như vậy mà không nghe cô nhắc đến?

Trước tiên, Hứa Hân đưa Đình Đình và Tiểu Đường đi đọc sách rồi sau đó mới lôi kéo Thiệu Kiến Quốc vào nhà, đem chuyện trước đây nói ra: “Con người của em mặc dù tùy hứng, không nói đạo lý nhưng được cái ngay thẳng. Tống Tiểu Hoa kia suốt ngày mang bộ dáng tiểu bạch hoa, làm cho tất cả bộ đội nhìn thấy em giống như có thù. Hôm nay cô ta đi tiếp tế theo lái xe Ngô từ trong huyện, hai người ngồi ở bên trong, muốn em một mình ngồi phía sau chịu đông lạnh. Em đứng ở đó đến nỗi chân đều bị tê cứng, cô ta rõ ràng nhìn thấy lại không cho em vào trong xe. Người phụ nữ như vậy anh tốt nhất nên cách xa một chút, cẩn thận sẽ bị tính kế.” Nói một hồi, sau đó thấy Thiệu Kiến Quốc nghe đến choáng váng.

Cô vợ trẻ nói một hồi thật dài, từ khi bọn họ kết hôn đến bây giờ anh chưa từng nghe thấy cô nói chuyện với mình nhiều như vậy. Trên khuôn mặt còn đầy biểu cảm phong phú, anh cảm thấy mình nhìn vẫn chưa đủ. Chỉ là trong lòng đã tức giận, vừa nghĩ tới có người bắt nạt còn đánh cô vợ trẻ của mình. Tuy nói là cha mẹ ruột gì đó nhưng thù này nhất định phải báo.

Đến tận bây giờ Hứa Hân cũng mới nhớ từ lúc kết hôn với anh đến nay cô chưa từng nói quá nhiều với anh, bình thường lờn anh một cái liền vào nhà. Thôi được rồi, cái đó là kiếp trước thôi. Lúc này đang quyết định phải thay đổi mình, có một số việc đã lệch hướng so với quỹ đạo của kiếp trước.

“Anh nhìn em chằm chằm vậy làm gì, không tin lời em nói sao?” Giọng điệu trong nháy mắt trở nên ủy khuất, Thiệu Kiến Quốc lập tức nói: “Ừm, không phải, anh tin.”

Nhìn thấy bộ dáng bứt rứt của anh, Hứa Hân lại cảm thấy đáng yêu vô cùng, không khỏi phì cười một tiếng.

“Được rồi, nói với anh cũng vô ích thôi.” Bất luận như thế nào, Thiệu Kiến Quốc anh đều sẽ bảo vệ gia đình mình vô điều kiện.

“Anh...” sẽ giúp em báo thù.

Hứa Hân cũng không làm khó anh, nói: “Com nhiều như vậy, chi bằng mời chị Quách trên lầu cùng ăn đi, không lại phải đợi đến ngày mai.”

“Ừm.” Thiệu Kiến Quốc nhũn mảy lại, người đã gầy thế này còn không chịu ăn, chắc chắn là bị Tống Tiểu Hoa kia chà đạp tàn nhẫn rồi.

“Lúc trước sao không thấy anh đâu?”

“Anh không ra khỏi phòng.” Sớm biết đã ra ngoài xem một chút, đau lòng cho cô vợ yêu.

Hứa Hân nghĩ cũng phải, anh là một đại trưởng phu đi theo sau vợ thì đúng là không tốt lắm. Xem ra vấn đề tác phong thì Thiệu Kiến Quốc vẫn rất cẩn thận, chỉ ít sẽ không để người khác nằm điểm yếu. Lúc này cô cũng hết giận, liền nói với anh chuyện của Thiệu Kiến Minh, cánh tay của anh ấy cũng đã không sao nên hai ngày nữa có thể xuất viện. Đang nói chuyện thì Hồ Nữ tử tỉnh dậy, con bé cũng không khóc, chỉ nhìn hai người một chút rồi sau đó đưa tay về phía Hứa Hân.

“Áy, cô gái nhỏ biết nhận người rồi, biết được người nào có thể cho ăn no.” Hứa Hân được đưa trẻ ý lại nên tâm tình rất tốt, cúi người xuống thay tả cho con bé rồi nói: “Anh trông con bé một lát, em đi giặt.”

“Làm phiền em rồi.” Trong mắt Thiệu Kiến Quốc toàn bộ đều là thờ phào nhẹ nhõm cộng thêm cảm kích. Chăm sóc con gái anh trai tốt như vậy, cô vợ này chính là nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng lại mềm yếu.

Mà Hứa Hân nghĩ nếu như kiếp trước ngay cả trong nhà có người khác đến cô đều cảm thấy bẩn thỉu, huống chi là trẻ con. Cái này lại là nước tiểu, đúng là không phải người bình thường có thể phục vụ nổi. Cho nên, hiện tại Thiệu Kiến Quốc thay đổi cách nhìn đối với cô. Nhưng cô làm sao biết được, Thiệu Kiến Quốc người ta lại một mực tin tưởng cô là một cô gái lương thiện một trăm năm không thể lay chuyển được.

“Không có gì, coi như luyện tập trước.” Nhẹ nhàng đùa giỡn Thiệu Kiến Quốc một chút, thấy trên mặt anh quả nhiên ngẩn ra sau đó mang tai đồ lên.

Trong lòng Hứa Hân cười to, vừa muốn đi nhưng đột nhiên lại bị một cánh tay giữ chặt.

“Em... thật sự muốn cùng anh... có con của mình sao?” Dường như Thiệu Kiến Quốc mở miệng hỏi từng chữ một, Hứa Hân vùng vẫy mấy lần không tránh được, liền lúng túng nói: “Anh có thể đừng hỏi chuyện như vậy trong lúc này hay không, nước tiểu đều dính lên tay anh hết rồi. Hơn nữa, nếu muốn sinh con... anh tự mình sinh đi.” Nói xong cô bỏ chạy nhưng lại cảm thấy ánh mắt kia của Thiệu Kiến Quốc có chút nóng bỏng, khiến nội tâm cô rối loạn.

Giặt tả xong lại cho Hồ Nữ uồng sữa bột, thuận tiện ném một cái khăn lau cho Thiệu Kiến Quốc: “Tự lau tay, em ôm Hồ Nữ sang phòng bên kia. Anh nghỉ ngơi một lát đi.” Chính bản thân cũng cảm giác được lúc nói lời này có chút tức giận, nhưng Thiệu Kiến Quốc cũng không nói gì, lau tay xong thì cũng nằm xuống.

Đáng tiếc anh không nằm được bao lâu, chưa được một lúc đã có hai người đến xem vết thương của anh. Một là chính trị viên Trình, một người khác thì Hứa Hân không biết.

Sau khi để bọn họ vào nhà thì Hứa Hân đi rót nước rồi ra ngoài đổ đĩa trẻ.

Ba người đàn ông nói chuyện không phải quá lớn, nhưng căn phòng ở lầu này không có cách âm nên chỉ cần chăm chú nghe thì vẫn có thể nghe được bên trong nói cái gì.

Người đàn ông lạ mặt kia giống như đặc ý vô Thiệu Kiến Quốc một cái nói: “Được đấy thẳng nhóc, đại tiểu thư bị cậu dạy dỗ đến nỗi ngoan ngoãn rót nước chào hỏi khách khứa.”

Trong một căn phòng khác, khoe miệng Hứa Hân khê co rút, không phải chỉ rót cốc nước thôi sao, cần gì phải kích động như vậy?

Thiệu Kiến Quốc trầm mặc, kỳ thực cô rất muốn biết anh sẽ nói cái gì cho nên lỗ tai hướng về một phía.

“Cô ấy vẫn luôn rất tốt.” Nhấn nhẹn nửa ngày, nói một câu.

Cảm thấy lời này của Thiệu Kiến Quốc có chút đuối lý, cái gì gọi là vẫn luôn rất tốt? Ngay cả giường cũng không cho anh nằm qua, cả ngày ngoại trừ khinh bỉ không thèm nhìn thẳng anh rồi sau đó phòng không dọn dẹp, cơm không làm. Cả ngày ra ngoài gây chuyện cho anh, dạng này mà còn là vẫn luôn rất tốt?

Yêu cầu của anh không phải quá đơn giản rồi chứ?

Mặc dù trong lòng muốn phi nhổ nhưng vẫn cũng có vài phần ngọt ngào. Xem ra anh nói dối thì cũng khiến cho người nghe vui vẻ, huống chi Thiệu Kiến Quốc người ta sẽ không nói dối. Đúng đúng, anh nói đều là thật lòng.

“Vài ngày trước, chuyện đó là tôi xử lý không thỏa đáng.” Chính trị viên Trình chủ động nhận lỗi, Hứa Hân cảm thấy giọng điệu của anh ta có chút bất an, là vì sợ Thiệu Kiến Quốc sao?

Quả nhiên, âm thanh Thiệu Kiến Quốc lạnh xuống vài phần: “Vài ngày trước, là chuyện gì?” Lúc vừa mới nói “Cô ấy vẫn luôn rất tốt” mặc dù có chút khó chịu nhưng cuối cùng thì âm thanh vẫn bình thường, thế nhưng sau khi hỏi ra câu này, cô cảm thấy nhiệt độ trong phòng nháy mắt lạnh hơn mười độ.

“Kiến Quốc, cậu còn không biết sao? Chị dâu không nói với cậu sao?” Có lẽ chính trị viên Trình cho rằng cô đã nói lại với Thiệu Kiến Quốc nên lúc này mới vội vã đến thăm anh rồi sau đó giải thích một chút.

Hơ? Vậy bọn họ chẳng lẽ biết rằng bình thường Thiệu Kiến Quốc rất che chở cô cho nên mới gấp gáp chạy đến?

Những chuyện này cô đều không biết, không ngờ đến tận sau này mới phát hiện người quan tâm mình vẫn luôn ở ngay bên cạnh.

Bầu không khí trong phòng rất căng thẳng, chính trị viên Trình liền đem chuyện lúc trước nói một lần. Anh ta nói cẩn thận hơn Hứa Hân nhiều, cô vừa nãy chỉ là tức giận nên không nói tí mĩ. Nhưng mà chính trị viên Trình thì lại giải thích cặn kẽ.

“Bọn họ đánh người, các người cũng không quản.” Thiệu Kiến Quốc nâng cao giọng, không hề giống với âm thanh dịu dàng lúc ở cùng Hứa Hân.

“Ừm, lúc đó... Lúc đó không có cậu ở đó.” Chính trị viên Trình nhỏ giọng lên tiếng đến mức Hứa Hân gần như không nghe thấy. Sau đó liền nghe được tiếng Thiệu Kiến Quốc mắng chửi người: “Đám anh em các người lại dám làm như vậy, ông đây mẹ nó ra ngoài làm nhiệm vụ, đem vợ để lại cho các người trông nom, các người chiếu cố như vậy sao? Ngay cả người cũng đã bị đánh, lại còn ở ngay đại viện quân đội, các người cũng thật sự đủ hèn nhát.” Thiệu Kiến Quốc nói xong, vang lên một tiếng “bộp”, tách trà bị anh hất xuống đất vỡ nát.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Người đàn ông có thể trở mặt

Hứa Hân nghe thấy bị dọa đến run cầm cập, Đinh Đinh và Tiểu Lộ đều đã chạy đến đây, bốn người bọn họ liền tụ lại với nhau, trên mặt đồng thời đều đang viết lên một nỗi kinh hoàng.

Liền ngay cả Hồ Nụ cũng trừng to mắt nhìn bốn phía, dường như đang tìm kiếm cái gì để ném.

Chính trị viên Trình cũng quên che giấu giọng nói mà nói: “Kiến Quốc, anh vẫn đang bị thương đấy đừng quá tức giận như vậy, lại nói chị dâu cũng không phải là người đơn giản, đây không phải đều bị đuổi đi chỗ khác rồi sao?”

“Có cái con khi, hay ý của cậu là trong đại viện của quân đội này ai cũng đều có thể đến đánh người, sau đó còn có thể không có chuyện gì mà rời đi? Tôi thấy, kỷ luật này cũng nên quán lại chặt chẽ rồi, quá buông lơi rồi.” Anh ta nói xong Hứa Hân nghe thấy tiếng rời giường.

Không phải chứ, đây là muốn đi giáo huấn người ta rồi?

“Kiến Quốc, anh đừng kích động, cẩn thận chân của anh, có chuyện gì tôi đi làm.” Một người khác vội vàng mở miệng.

“Được, gọi cảnh vệ viên đứng gác đêm đó qua đây cho tôi, tôi xem anh ta đứng gác như thế nào, người nào cũng đều cho vào.”

Kiếp trước liền nghe nói Thiệu Kiến Quốc tính khí không tốt, nhưng mà chỉ có vào khoảnh khắc đó Hứa Hân làm mất đứa bé của anh, anh mới phát ra tất cả tính khí, lúc đó cô vẫn trách anh chỉ biết ngang ngược ở trong nhà, không ngờ đến người ta ở bên ngoài còn ngang ngược hơn ở trong nhà.

Trước đây, trước mặt cô ấy hoàn toàn đều là ngây trang, hoặc là không hề đem những chuyện nhỏ nhỏ của cô xem trọng, đó cũng tính là một kiểu sùng ái vậy, chỉ là kiếp trước không thể hiểu được.

“Chị dâu, mau đến đây, Kiến Quốc bây giờ không thể ra ngoài được.” Chính trị viên Trình vội vàng gấp gấp gọi Hứa Hân một tiếng.

Hứa Hân cũng phát bực rồi, bọn họ hai người đàn ông kéo không nổi một người bị què chân, gọi cô đến thì có ích gì. Cho dù cô là người mập, cũng dè không nổi người ta đâu.

Hết cách, cũng không thể cứ mãi giả vờ không nghe thấy, chỉ có thể đem Hồ Nụ đặt trong phòng, nhìn thấy bọn họ hai người đàn ông thật sự kéo không nổi Thiệu Kiến Quốc một người, anh ta tiện tay liền đẩy ra một người, lại dùng khuỷu tay đập một cái làm chính trị viên Trình bị đụng ai yo một tiếng va vào cửa.

Làm sao còn dùng đến đủ kiểu võ thuật rồi, Hứa Hân có chút nhát gan đứng một bên nói: “Thiệu Kiến Quốc, anh muốn đi đâu?”

Thiệu Kiến Quốc ngẩng đầu nhìn thấy vợ của mình, sau đó vậy mà lại tim ngim không nói ra được một câu, tiếp tục đi về phía trước, bắt quá chân lại là một què một tập tễnh.

Hứa Hân cũng gấp rồi, nói: “Anh nếu là không cần cái chân này nữa thì đi đi” thanh âm hơi cao, hoàn toàn là bởi vì anh ấy không quý trọng thân thể chính mình mà cảm thấy tức giận.

Thiệu Kiến Quốc ngăn người ra, nhìn thấy anh ta một thoáng liền hơi do dự, cảm thấy bản thân không có cái chân này liền càng bị vợ ghét bỏ, nghĩ một lúc vẫn là quay đầu trở về phòng.

Lần này không chỉ là Hứa Hân liền cả chính trị viên Trình và một nam nhân khác đều ngăn người ra, bọn họ chính là ngần tính vụn vặt lại không tính đến Thiệu Kiến Quốc lại nghe lời vợ đến vậy, bọn họ kéo đều kéo không được, người ta nói hai câu liền trở về rồi.

Ai yo, người đàn ông này cũng trở mặt quá nhanh rồi, Hứa Hân đồng cứng ở chỗ kia không biết phải phản ứng như thế nào mới tốt đây.

Biểu tình trên mặt chính trị viên Trình cùng nam nhân kia cũng không khá hơn cô chỗ nào, thậm chí khóe miệng còn không ngừng rật rật liên hồi. Cuối cùng chính trị viên Trình thở ra một hơi nói: “May là chị dâu có thể chắn trụ được anh ấy, việc này giao cho tôi xử lý được rồi, cảnh vệ viên kia, tôi để chạy mười vòng trong phạm vi thao trường được rồi chứ?”

“Tùy cậu.” Thiệu Kiến Quốc ở trong phòng ứng lại một câu, thật sự ngoan ngoãn nghỉ ngơi ở trên giường.

Chính trị viên Trình và người cùng cùng hạng làm binh kia rồi đi rồi, Hứa Hân khóa cửa lại tâm tình hơi bồn chồn. Ở trong phòng khách đi một lúc, vẫn là quyết định đi xem Hồ Nụ đi!

“Hứa Hân, em qua đây một lát.”

Gọi tên cô sao?

Thiệu Kiến Quốc nhưng là người hướng nội, bình thường nhưng là không thể nào gọi tên của cô.

Hứa Hân mỉm cười nhẹ bước vào phòng hỏi: “Chuyện gì đấy?”

Nhìn thấy tách trà vẫn bị ném trên mặt đất, vội vàng nhặt lên nói: “Tuy nói là cái tách trà này là quân đội các anh phát cho, nhưng cũng cần phải quý trọng

nhé, sau này đừng ném đồ đạc nữa.”

“Đề em chịu uất ức rồi, lúc anh đi nên nói bọn họ một tiếng chăm sóc em.” Thiệu Kiến Quốc gãi gãi tóc, xem ra vẫn là đặc biệt không quen hướng cô xin lỗi.

Người dựa vào bên giường, trên hai chân cũng không đắp mền, cái chân bị thương liền để bên ngoài như vậy. Hứa Hân đi lên giúp anh đắp xong mền, sau đó nói: “Bây giờ biết vì sao em không thích Tống Tiểu Hoa rồi, nhưng sau này không cho phép anh và anh hai phạm một thói xấu, cả ngày chỉ biết để em luôn làm người tốt, luôn làm người tốt để rồi em không phải là bị người ta cướp mất anh hai và chồng sao, kẻ ngốc mới làm như vậy!”

“Cướp không được.”

“Cái gì?”

“Anh.”

“Hử?”

Hiểu rõ ý của anh ấy là gì, nhưng mà Hứa Hân chính là cố ý giả vờ nghe không hiểu. Sau đó đợi nửa ngày lúc cô sắp từ bỏ thì Triệu Kiến Quốc mới nói: “Chúng ta là quân hôn được bảo vệ mà.”

Hứa Hân thật sự nhin cười không nổi rồi, nhìn khuôn mặt tuấn tú nghiêm túc của anh, mà xui quỷ như nào lại sáp lại gần hôn anh một cái, sau đó đỏ mặt nói: “Biết rồi, người phụ nữ khác cướp không được anh”, nói xong liền chạy như bay ra ngoài, chỉ cần nghĩ cũng biết Triệu Kiến Quốc vô cùng chán kinh, khuôn mặt đó nhất định rất đặc sắc.

Đợi đến lúc cô đi đến phòng mình liền nghe rầm một tiếng, như là thanh âm có thứ gì đó đụng vào tường.

Tên diên kia lại làm sao rồi?

“Triệu Kiến Quốc anh không có việc gì chứ?”

“Ừm.”

Nghe thấy anh trả lời Hứa Hân yên tâm rồi, người này vẫn thật là kỳ quái, chuyện gì cũng để trong lòng không nói ra. Thôi được rồi, xem ra anh ấy vẫn quan tâm người vợ là cô phần nào, buổi tối làm cho anh ta đồ ăn ngon. Dù sao bữa cơm có lúc, chính là nên làm vài món ăn mời chị Quách bọn họ đến ăn.

Làm xong một bữa cơm rượu, xào trứng gà mộc nhĩ, lại hấp một con cá, lại trộn bắp cải chua cay xong rồi. Đây đều là cô đi vào huyện chọn mua đem về cả, bình thường đông đá lại, chỉ cần lúc dùng xả đông là được rồi. Nhà người khác thì không có điều kiện nà, nhưng nhà bọn cô thì có.

Làm xong bữa cơm liền bày trên bàn nhỏ, bàn nhỏ không quá lớn, vừa vặn có thể ngồi được bốn người, Hứa Hân liền để hai đứa trẻ ăn trước, sau đó lại đỡ Hồ Nụ ngủ mới để Đình Đình đi gọi Bành Trình xuống đây, tính đi tính lại vẫn cần cảm ơn anh ta lần trước đã ra mặt gọi xe.

Chỉ là lúc đi diu Triệu Kiến Quốc ra ngoài nhìn thấy trán anh ta xanh tím một mảng, không nhận được nghĩ đến âm thanh cái gì đó đụng vào tường kia, nói: “Đầu của anh là làm sao bị đụng vậy? Đầu xanh tím rồi.” Tên diên này làm cái gì, không có chuyện gì sao lại thử xem đầu của mình có đủ cứng hay không?

“Không đau” Triệu Kiến Quốc lập tức trả lời, lời nói sau đó làm sao cũng không nói tiếp.

Hứa Hân ấn một lát trán của mình, đều không biết nói anh ta cái gì mới tốt. Trước kia gào lên với bọn chính trị viên Trình vẫn là rất thuận miệng mà, tại sao đến cô nơi này lập tức liền lặng lẽ vậy chứ? Thôi vậy, đây cũng là ưu điểm của anh ta mà không phải sao?

Thiệu Kiến Quốc ngồi vững rồi Bạch Trình cũng qua đến rồi, đối với Hứa Hân gọi một tiếng chị dâu, sau đó nhìn một lúc Thiệu Kiến Quốc nói: “Doanh trường, vết thương có tốt hơn chưa?”

“Vẫn cần dưỡng một thời gian, việc huấn luyện mấy ngày nay giao cho các cậu rồi, đừng làm tôi kinh sợ nữa. Đừng làm tổ tiên phong mất mặt mũi cả doanh, đến lúc đó đừng trách tôi trở về trở mặt vô tình.” Thiệu Kiến Quốc mặt đen nói.

Bành Trình đồng ý, nghiêm mặt thận trọng.

“Mau ngồi xuống đi, các anh nói chuyện trước đi đợi một lúc chị Quách trở về liền có thể ăn cơm rồi.” Hai dòng nước mắt trầm mặc không một lời, ai đó lúc này nói một nửa giữ lại một nửa này nửa kia với cô, gấp phải tên kia lập tức kiên cường lên gián tiếp như đối một người khác, cô thậm chí cảm thấy Thiệu Kiến Quốc này đại khái có bệnh thần kinh phân liệt đi?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tẩu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Cũng sinh một đứa

Editor: Từ Phương Team

Hai người ngồi xuống thì cái bàn nhỏ lập tức chật hẹp, chỉ là Hứa Hân rót nước cho bọn họ uống trà trước nhưng bọn họ hình như có rất nhiều chuyện muốn nói. Cô liền mang ba đứa nhỏ vào trong phòng chơi một lát.

Lúc chị Quách trở về nghe được muốn ở chỗ Hứa Hân ăn cơm còn có chút không khách sáo. Nhưng thấy người yêu mình cũng đã tới nên chỉ có thể rửa tay giúp cô bụng thức ăn lên bàn.

Đồ ăn đã dọn lên bàn, Thiệu Kiến Quốc lại cà lăm, nhìn vợ mình một chút rồi há to miệng, hồi lâu mới nói: “Trong nhà còn một bình rượu đặt ở trên kệ.”

“Anh bị thương không thể uống, nhưng anh Bành có thể uống, để anh ấy uống thôi.” Bị thương còn muốn uống rượu, thật là không muốn để cho cái chân kia lành mà.

Thiệu Kiến Quốc không lên tiếng, anh cũng thật là biết nhẫn nại.

Nếu như ở kiếp trước thì Hứa Hân nhất định sẽ cảm thấy người này là một khối gỗ, lại mặt than nên không thể nói chuyện. Nhưng sau khi trùng sinh, cô phát hiện bộ dạng nhẫn nại nuốt vào trong của Thiệu Kiến Quốc có chút khiến người khác không ngờ ngược đãi.

Thế là, ngoài miệng mặc dù không cho anh uống nhưng vẫn rót cho anh khoảng chừng nửa chén. Sau đó khuôn mặt có chút ửng đỏ lên tiếng: “Uống bao nhiêu đó thôi, không cho phép uống nhiều hơn nữa.”

Phốc phốc!

Chị Quách bật cười, sau đó nói: “Các người thật đúng là biết đùa.”

Hứa Hân bối rối kéo kéo tóc, sau đó ngồi ăn cơm ở bên kia. Ăn một lát thì cảm thấy buồn bực, nói: “Gạo này nấu như vậy mà còn chưa chín hết, Tổng Tiểu Hoa kia thật là tai họa.” Để bát cơm trong tay xuống, sau đó đi đến phòng bếp đem com để vào nồi nấu một lát nữa. Chị Quách cũng không còn xới com, nếu không vừa nhìn liền muốn bỏ hết.

Chị Quách khó hiểu nói: “Sao lại thế này?”

“Còn không phải do Tổng Tiểu Hoa kia sao. Thừa dịp lúc em không có ở đây lại để cho em rể cô ta nấu cơm, thật là không cần mặt mũi nữa mà. Lần trước đem phòng bếp của em biến thành như vậy, em cũng nể mặt nhiều người nên không nói tới. Thế nhưng không ngờ người này lại nghịch ngu như vậy...” Hai người phụ nữ chen chân trong phòng bếp nói chuyện, kỳ thực hai người đàn ông đều nghe được. Chẳng qua chỉ có Thiệu Kiến Quốc nhìn thoáng qua phòng bếp, sau đó tiếp tục dùng bữa. Trong lòng lại càng chán ghét Tổng Tiểu Hoa, cảm thấy anh vợ của mình thật là không có việc gì liền đến nhà bọn họ kiếm chuyện.

Hứa Hân lại cảm thấy Thiệu Kiến Quốc giống như sợ cô muốn đi ra ngoài làm loạn nên có chút lo lắng.

Nhưng mà người cũng đã đi rồi, cô còn có thể làm gì được chứ?

Hứa Hân và chị Quách đợi một lát mới bắt đầu ăn cơm, chị Quách nói: “Uống phí gạo quá, loại này nếu nấu tốt thì sẽ ăn rất ngon.”

“Đúng vậy, em sẽ làm lại. Trước kia trong nhà có học một chút ở chỗ mẹ.”

“Phải rồi, Đình Đình rất thích ăn cơm em làm, nói là vừa mềm lại ăn ngon.”

“Trong khi nấu cơm em có bỏ thêm một chút gạo kê, loại này có thể nở nhiều hơn và còn chống đói. Hơn nữa, hai loại lúa trộn vào nấu chung thì mới ăn ngon được.”

“Không ngờ cô gái như em còn biết những thứ này, trước kia cứ cho rằng em không biết gì cả.”

“Cái này không cần đọc sách nhiều, luyện tập vài lần thì sẽ biết thôi.”

Các cô không có thói quen khi ăn cơm sẽ không nói chuyện, cho nên cùng nhau trò chuyện giết thời gian. Đem hai người đàn ông yên lặng uống rượu để qua một bên. Bọn họ có uống rượu nên ăn cơm chậm hơn, Hứa Hân và chị Quách đã ăn xong thì qua phòng bên kia ngồi.

Chị Quách thấy được trên kệ sách của cô bày biện các loại sách, kinh ngạc nói: “Không ngờ cô gái như em lại lợi hại như vậy, có rất nhiều sách. Trách không được tại sao hai đứa bé cả ngày lại chạy theo em học chữ!”

“Dì còn biết về nữa.” Đình Đình ôm mẹ mình khoe khoang.

“Dì lợi hại như vậy, nên về sau Đình Đình cần phải chăm chỉ học hỏi dì nha.”

“Vâng, con biết rồi mẹ.”

Hồ Nữ ở một bên có vẻ cũng biết bên này rất nóng, thế là mở miệng a a vài tiếng. Hứa Hân đưa tay ôm con bé đặt lên mặt đất, chị Quách nói: “Hai người cũng sớm có em bé đi thôi, chị thấy em nhất định sẽ là một người mẹ tốt...”

Àm...

Phòng khách giống như có vật gì đó ngã.

Chị Quách ra ngoài nhìn một chút sau đó trở về nói: “Không có gì, Thiệu doanh trường đụng rơi một cái lọ.”

Là đụng rơi mất hay là bởi vì chị Quách nói mà bị dọa nên rơi mất?

Hứa Hân duy trì thái độ hoài nghi, nhưng mà luôn cảm thấy không thể nhịn được cười.

Chỉ là đám đàn ông bọn họ cũng thật kỳ lạ, cũng chưa thấy bọn họ uống nhiệt tình uống nhiều như vậy. Rõ ràng chỉ có bốn đĩa đồ ăn cộng thêm một bình rượu lại có thể khiến Bành Trình uống say thì thật là kỳ tích.

Chị Quách đỡ anh ấy về, lúc người này đi ra còn lôi kéo tay Thiệu Kiến Quốc nói: “Doanh trường, sau cơn mưa trời lại tạnh. Cậu nhất định phải nắm chắc!”

Thiệu Kiến Quốc ho nhẹ một tiếng, nói: “Các người trở về cẩn thận một chút.” Tiền bọn họ về thì cuối cùng cũng yên tĩnh, Hứa Hân dọn dẹp cái bàn và căn phòng một chút. Sau đó lại tắm cho Hồ Nữ rồi để Thiệu Kiến Quốc đi vào phòng vệ sinh tắm rửa.

Thiệu Kiến Quốc đối với sự việc phát sinh trong hai ngày này cảm thấy có chút không thực tế, vợ của anh quả thật có thể làm việc nhà. Trước kia chuyện gì cũng đều chờ anh làm, hiện tại lại có thể làm việc lưu loát như vậy, có phải bởi vì như vậy mới khiến cả người mệt mỏi gầy gò không? Nếu không thì để anh làm việc nhà cũng được, để cô khỏi phải mệt như vậy. Trước kia mười ngón tay của cô đều không hề dính nước, lúc cưới hỏi cô đã từng thề rằng sẽ cho cô sống một cuộc sống như trước kia. Vậy mà bây giờ lại để cô chịu khổ.

Hứa Hân không biết suy nghĩ của Thiệu Kiến Quốc, lúc từ phòng vệ sinh đi ra đã đổi lại áo ngủ. Đến khi bụng chầu đến phòng Thiệu Kiến Quốc thì đã thấy mặt anh đỏ chót.

Rõ ràng mặt của anh rất đen nhưng lần này đỏ mặt đến mức cô có thể nhìn ra bởi vì mặt của anh đã chuyển sang đỏ tía.

Hứa Hân nhìn mình một chút, ngoại trừ lộ ra hai cái chân nhỏ thì phía trên cũng không lộ ra gì cả, anh làm sao lại đỏ mặt chứ? Người đàn ông này đúng là ngây thơ vô cùng, tin rằng ở kiếp trước nếu như không phải uống rượu quá độ dẫn đến bị kích thích thì chắc chắn sẽ không bỏ nhào vào cô để có đứa bé kia.

“Em mang nước nóng đến cho anh, tắm một chút đi.”

“Ừm, em để đó đi, anh tự mình làm là được rồi.”

“Được, nhưng mà anh thật sự có thể không?”

“Có thể.”

Hứa Hân sợ anh khó chịu bèn xuống dưới ôm Hồ Nữ thả lên trên giường, nhưng mà vừa nghe thấy âm thanh kỳ lạ của Thiệu Kiến Quốc từ phòng bên truyền đến thì vội vã chạy tới đẩy cửa ra: “Sao vậy?”

Vốn dĩ cho rằng Thiệu Kiến Quốc ngã, nào biết được chỉ có đầu gối khuy xuống mặt đất. Thiệu Kiến Quốc thì không có việc gì, nhưng phía trên người của anh lại để trần, phía dưới chỉ mặc một quần cộc. Hơn nữa, còn bị tuột đến một nửa. Sau khi thấy cô đi vào thì anh liền lấy tư thế lưng tựa nhìn biểu hiện ngẩn ngơ trên mặt cô vợ trẻ.

“Á á á đừng đứng lên.” Hứa Hân lập tức đóng cửa, mặt đã ửng đỏ. Trời ạ, Thiệu Kiến Quốc có phải hiểu lầm cái gì rồi không, anh đang suy nghĩ gì chứ? Vậy mà lại tắm cái nơi đó...(nơi nào nga ~o~??)

Mặt và chân đều bị thương, anh còn định làm gì nữa?

Vội vã chạy về phòng mình, sau đó đóng cửa lại trực tiếp nằm xuống ngủ. Nhưng nghĩ đến cũng phải giúp anh bôi thuốc, trải chăn mền, lấy quần áo thay giặt gì đó. Cũng không thể để một người bị thương chân như anh phải đi lại lại được.

Được rồi, vợ chồng thì có gì phải xấu hổ chứ. Thế là Hứa Hân liền đi ra ngoài, đến cửa phòng anh nói: “Anh tắm xong thì để em mang nước đi đổ.”

Trong phòng nửa ngày mới có âm thanh phát ra: “Cảm ơn.”

“Vậy bây giờ em có thể vào không?”

“Có thể.”

Mở cửa đi vào, thấy anh ngồi ở trên giường giống như có chút bứt rứt bất an.

“Xin...”

“Đề em...”

“Nói trước đi.” (cả 2)

Hứa Hân suy nghĩ một chút bèn nói trước: “Đề em bôi thuốc cho anh.”

“Tự anh làm được rồi.”

“Cái gì cũng tự mình làm vậy cưới vợ để làm gì chứ?” Lừa anh một cái, thật ra cũng không có tức giận. Chỉ là cảm thấy muốn cùng người đàn ông này nói chuyện đàng hoàng thì anh lại không nghe, còn hùng hùng hổ hổ thì ngược lại anh cho rằng rất bình thường. Không phải là tại trước đó thái độ của cô khiến tính tình anh trở nên vụn vặt như vậy chứ? Vậy tức là sau này không để cho cô trở thành một cô gái tốt ôn nhu dịu dàng rồi?

Chuyện bôi thuốc này thật ra cũng không có cái gì mập mờ. Anh bị thương ở chân, chính xác hơn thì là bắp chân.

Nhưng mà tính tình khó chịu của Thiệu Kiến Quốc lại đem hành vi bôi thuốc nghiêm chỉnh thành những cảnh tượng màu hồng phấn.

Hứa Hân không biết nói gì cho phải, thấy anh đỏ mặt thì cô cũng đỏ mặt theo. Chờ bôi thuốc xong thì trên trán đã lấm tấm mồ hôi.

Trời ạ, không thể chịu được.

Đối mặt với bầu không khí mập mờ như vậy thì cô có chút đứng ngồi không yên. Sau khi bôi thuốc xong thì Hứa Hân bùng chậu ra bên ngoài, ngay cả nói chuyện cũng không nói một lời.

Trở lại phòng, tìm vẫn còn đập thình thịch. Vừa định cởi quần áo đi ngủ thì cửa lại bị đẩy ra.

“Anh muốn nói... xin...” Sau đó ánh mắt Thiệu Kiến Quốc trôi dạt đến hai đầu gối trên đùi cô vợ nhỏ của mình. Anh đột nhiên giật mình, sau đó biểu tình vô cùng cứng ngắt đóng sầm cửa lại.

Trong đầu trống rỗng, trắng trắng hồng hồng, ngoại trừ thật trắng thật mềm thì anh giống như không thể nghĩ ra từ nào khác để hình dung.

Hứa Hân đứng trong phòng nhìn xuống chân của mình, nghĩ đến biểu cảm của Thiệu Kiến Quốc thì luôn cảm thấy người đàn ông này kỳ thật rất dễ câu dẫn. Đứng, quá dễ câu dẫn.

Trước kia vì chuyện dụ dỗ anh lên giường mà phải buồn phiền, dù sao thì đời trước cũng không quá quen thuộc. Nhưng bây giờ lại phát hiện, chỉ cần cô tung chiêu thì anh chắc chắn sẽ trúng đạn, bách phát bách trúng.

Còn chuyện muốn hỏi tại sao cô biết?

Thì đó là bởi vì mắt cô cũng không mù, mà đối phương lại mặc quần ôm đến. Mặc dù quần ôm không quá ngắn nhưng lại rất sát cơ thể, có chút biến hóa gì thì liếc mắt một cái đều có thể nhìn ra. Tuy anh đóng cửa lại kịp thời nhưng mà Hứa Hân vẫn thấy được nơi phòng lên dưới quần.

Che mặt, cảm thấy mặt mũi đều muốn vứt sạch.

“Anh chính là muốn nói xin lỗi với em, sau đó... chúc ngủ ngon.” Bộ dáng này của Thiệu Kiến Quốc cũng không thể đứng trước cửa phòng cô quá lâu, cuối cùng không có dũng khí mở cửa ra lại bèn đứng bên ngoài nói xong, sau đó chống gậy đi về phòng. Anh cảm thấy làm lính nhiều năm như vậy, nhưng hôm nay vật kia lại hoàn toàn không nghe theo chỉ dẫn, phản ứng quá trực tiếp, anh thật sự rất muốn đánh người.

Hứa Hân nghe được âm thanh anh đóng cửa nên cô leo lên giường thở hắt ra. Vừa này tại sao lại sợ anh không nhìn được làm gì đó chứ, dù sao người ta vẫn còn là thương binh mà! Còn về phía anh, chỉ là chiếc giường ở thư phòng là giường sắt, Thiệu Kiến Quốc bị tiếng kéo kẹt ngủ không được nên về sau nhất định phải đổi cái giường khác, nếu không sẽ ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi.

Hứa Hân cũng thờ phào đi ngủ, nhưng trong lúc mơ mơ màng màng luôn cảm thấy giường của Thiệu Kiến Quốc vang lên tiếng động, chắc là anh lại mất ngủ rồi? Nhưng vì sao lại mất ngủ nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tẩu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Một thảm rồi

Editor: Từ Phương Team

Hứa Hân cũng thờ nhẹ một hơi rồi lên giường đi ngủ, nhưng trong lúc mơ mơ màng màng luôn cảm thấy giường Triệu Kiến Quốc đang kêu, anh ấy có lẽ mất ngủ? Nhưng sao lại mất ngủ chứ?

Thật là một người lạ lùng, đời trước, khi anh về cô náo loạn với anh làm anh mất ngủ, đời này anh về cô cũng không gây với anh, anh còn mất ngủ.

Nhưng rất nhanh, liền nghe thấy tiếng ngáy nhè nhẹ vang lên, Hứa Hân nghe thấy anh ngủ rồi lúc này mới nhắm mắt.

Ngày hôm sau, cô bị đồng hồ sinh học làm cho thức tỉnh.

Còn may là hôm qua bọn họ ngủ sớm, vậy nên cũng không để lỡ mất thời gian rời giường. Chỉ là dậy có chút muộn, cô vừa mới khoác áo đi vệ sinh liền nghe thấy chị Quách gõ cửa, nhanh chóng chạy ra.

Chị Quách vừa nhìn bộ dạng của Hứa Hân liền biết cô vừa mới dậy, nói: “Thật bất tiện, em xem Triệu doanh trưởng vừa mới về chị còn đem lũ nhóc nhà chị qua đây.”

“Không sao.” Hứa Hân cũng không cảm thấy phiền, bây giờ Triệu Kiến Quốc đang dưỡng thương, nếu như không có hai đứa trẻ ở đây cô không chừng còn không biết ở chung với Triệu Kiến Quốc như thế nào.

Nhưng lúc này Triệu Kiến Quốc dường như cũng mặc xong y phục mở cửa đi ra, có lẽ là muốn xem thử là ai đến. Kết quả, chị Quách nhìn thấy anh đi ra từ phòng sách, ngay người một lúc, nhẹ giọng hỏi tôi: “Bọn em đây là...”

“Anh ấy bị thương, bé hổ ở bên cạnh em em sợ lẫn qua lẫn lại ảnh hưởng đến anh ấy nghỉ ngơi.” Chắc chắn là hỏi hai người tại sao lại chia phòng.

“Ồ, trẻ nhỏ đúng là không có chừng mực.” Chị Quách hoàn toàn tin tưởng, sau khi đưa hai đứa nhỏ cho cô rồi đi làm.

Thở ra một hơi, Hứa Hân trừng mắt nhìn Triệu Kiến Quốc, không có chuyện gì ra ngoài làm gì, để cho người ta nhìn thấy hai người họ chia phòng ngủ à?

Triệu Kiến Quốc sờ sờ đầu đinh, ho một tiếng rồi đi nhà vệ sinh.

“Anh đi một mình không sao chứ?” Hứa Hân ở bên ngoài hỏi một tiếng.

“Không, không sao.” Triệu Kiến Quốc lại nói lấp.

Co thể Hứa Hân bây giờ vừa mười tám tuổi, nhưng lại có cảm giác đang trêu chọc bạn học nhỏ, có cần phải ngây thơ như thế không?

Đinh Đinh tiểu Lộ vừa đến đã bắt đầu náo loạn, cô vừa làm cơm vừa nghe lũ nhóc báo cáo bài tập hôm qua viết như thế nào rồi, sau đó còn có cảm nghĩ về cuốn truyện tranh.

“Được lắm nha, không có mất công đọc sách, có phải nên đọc cho đi nghe công thức phép nhân rồi hay không?”

Hứa Hân hâm cháo, sau đó đặt bát dưa muối lên bàn rồi đợi Triệu Kiến Quốc thu dọn xong đi ăn cơm.

Giọng của hai đứa nhóc khá to, lại thêm bé hổ đang bị bỏ ở bên cạnh, vậy nên có người gọi cửa vẫn là Triệu Kiến Quốc nghe được đi ra mở. Hoá ra là mấy người chiến sĩ đến thăm anh, sau khi gặp đc Triệu Kiến Quốc liền ở ngoài cửa hỏi thăm nhiều điều.

Mấy ngày này người đến thăm Triệu Kiến Quốc rất nhiều, vậy nên Hứa Hân cũng không quá kinh ngạc, nhanh chóng thu dọn phòng rồi gọi mấy người chiến hữu vào.

Nhưng bọn họ vẫn đứng ở ngoài cửa do dự có chút không dám đi vào.

Hứa Hân ôm một đứa bé lại mang theo hai đứa nhóc nữa nhìn bọn họ, kết quả chính là bọn họ không vào, đứng ngoài hỏi thăm tình hình của Triệu Kiến Quốc.

Triệu Kiến Quốc vậy mà cũng đứng ở ngoài cửa trả lời, cô bỗng nhiên nghĩ đến tại sao lại như vậy. Không kìm được gõ gõ đầu mình, bởi vì đời trước cô mặc dù vừa lười vừa không thích dọn phòng, nhưng lại không thích người ngoài tùy tiện đi vào phòng cô, nhất là những chiến sĩ này.

“Kiến Quốc, anh từng sờ ở đây làm gì, còn không nhanh mời mọi người vào trong ngồi.”

Triệu Kiến Quốc ngẩn ra một lúc, sau đó trợn mắt to lên nhìn cô, có lẽ là đang tự hỏi, vừa nãy anh nghe sai rồi có phải không.

Anh nói anh một đại nam nhân gốc như thế nên làm thế nào, làm cho trái tim cô cũng đập nhanh hơn mấy lần, nói chuyện đi không bàn chuyện yêu đương nữa?

Hứa Hân không có cách nào nói: “Mọi người vào trong ngồi một lát nhé, doanh trưởng của mọi người không thể đứng lâu.” Cô nói vừa nói như vậy năm tiểu chiến sĩ liền cởi giày đi vào.

“Đừng còi, trời thu mặt đất cũng lạnh, mọi người đi giày vào!” Còn rất có quy củ, đáng tiếc nhà bọn họ không có nhiều dép lê, xem ra sau này phải làm mấy đôi.

“Vây làm phiền chị nhiều rồi.” tiểu chiến sĩ lần lượt đi vào phòng, lúc này Triệu Kiến Quốc mới nói: “Ngồi đi.” mọi người đều tìm sofa hoặc băng ghế ngồi xuống, Hứa Hân thì hỏi: “Mọi người đã ăn chưa?”

“Ăn rồi.” xem ra bọn họ đều rất cẩn trọng. Đồi trước mấy tiểu chiến sĩ này đều rất chán ghét tàu tử như cô, không có chuyện gì thì sẽ không đến.

“Kiến Quốc, anh vừa ăn vừa nói chuyện, nếu không com lạnh mất.” Hứa Hân còn phải cho tiểu hồ bú sữa, nó sáng đã ăn chút bột, sau đó còn uống sữa rồi. Mặc dù chỉ chăm có hai ngày, nhưng tính nết của đứa nhỏ này cô đã nắm rõ rồi. Cái gì cũng có thể nhịn, nhưng có đồ ngon nhất định sẽ ăn nhiều, đồ không ngon chỉ ăn vài miếng.

Cho bé hồ uống sữa xong, cô xuống bếp ăn tạm vài miếng, kết quả nghe được Triệu Kiến Quốc đang gọi cô.

“Haiz, đến đây, đến đây. Làm sao vậy?” kỳ quái mà nhìn Triệu Kiến Quốc, thấy anh có vẻ vội vàng, nhưng lại có chút cẩn thận nói: “Đám nhóc này đều đến từ phương Bắc, bọn nó đều nói tương ớt em làm thơm, vậy nên...”

“Không tồi, thật có mắt nhìn. Tôi bỏ hộp cho các anh mang về. Nếu thích thì tôi đi lên huyện mua nhiều ớt một chút rồi làm cho các anh một hũ.” Cơ hội thay đổi hình tượng đến rồi. Hứa Hân ngay lập tức quay đầu vui vẻ mà đóng vào một hộp to cho bọn họ, vui đến tiểu chiến sĩ luôn mồm nói cảm ơn.

Triệu Kiến Quốc dường như thở ra một hơi, ánh mắt nhìn cô từ ánh mắt soi xét ngày hôm qua đã biến thành...thường thức, cảm kích?

Các tiểu chiến sĩ cũng không nói có nhận không, bọn họ gom góp phiếu mua thịt lại đưa cho Triệu Kiến Quốc, nói là để cho anh mua đồ bồi bổ thân thể, Triệu Kiến Quốc nào có thể nhận, thế là một tiểu chiến sĩ lớn gan đưa phiếu thịt cho Hứa Hân.

Cô bị dọa, bản năng cũng muốn từ chối, nhưng Triệu Kiến Quốc nói: “Nếu đã là tâm ý của mọi người thì em nhận lấy đi.”

Thật ra mấy cậu lính này đều là lính của ban trưởng, theo Triệu Kiến Quốc đã lâu, vậy nên cô cũng không khách khí, Hứa Hân nhận xong cảm thấy ngại, nói: “Mấy đồ này tôi sắp xếp xong rồi, nhưng tôi mọi người đến dùng bữa nhé. Tôi sẽ làm sủi cảo cho các anh, một người cũng không được thiếu, có thể gọi đến thì cứ gọi đến nhé.”

Các tiểu chiến sĩ rất cao hứng, hầu như đều đáp ứng. Nhưng mà Triệu Kiến Quốc lại nhăn lại, đợi tiền xong bọn họ Hứa Hân thấy anh không vui liền hỏi: “Cái đó, không nên mời à?”

“Không...không phải, là nếu gọi thì chắc là sẽ đến mười mấy hai mươi người, anh sợ em...” Triệu Kiến Quốc vừa nói, sắc mặt Hứa Hân cũng đổi, nói: “Sẽ đến nhiều người như vậy sao?”

“Ừm.” Triệu Kiến Quốc đã dùng ánh mắt đáng thương nhìn cô, tiểu quân tử có tâm ý như vậy là tốt rồi, nhưng chỉ sợ cô mệt.

Hứa Hân có chút muốn khóc, vịn vịn ngón tay đột nhiên không chút hình tượng quỳ xuống nằm bò lên cái bàn, nói: “Miệng em thật đáng đánh, nhưng bản thân đã hèn làm sủi cảo rồi, có khóc cũng phải làm.”

Triệu Kiến Quốc cũng không biết an ủi cô thế nào, chỉ có thể chấp nhận nói: “Anh có thể giúp em gói.”

Hứa Hân cảm kích nhìn anh một cái, nói: “Không được, em cũng có thể gọi viện binh. Hôm nay chủ nhật, em gọi đại ca đến.”

“Đại ca? anh ấy có thể đến không?” nói xong anh quay mặt ra chỗ khác, nhắc đến chuyện người nhà họ Hứa, quân tử này luôn có chút thần kinh.

“Có thể, anh ấy nọ em” Hứa Hân nắm chặt tay sau đó nói: “Em không phải nói chuyện trước đây, em là chỉ anh ấy đem Tống Tiểu Hoa sắp xếp qua đây tìm phiền phức đến cho em.”

Nghĩ đến đây cô nhìn lũ trẻ một cái, nói: “Nhưng mà anh phải giúp em trông chừng lũ nhóc này, em đi mua thịt, rất nhanh sẽ về.”

Có chuyện bận rồi làm cho cả ng Hứa Hân đều vui vẻ lên, chỉnh trang lại bản thân một chút liền để bọn bốn người Triệu Kiến Quốc vút ở nhà rồi đi lên huyện, lần này bé hồ chưa ngủ, vậy nên xem ra Triệu Kiến Quốc có chút buồn bực, nhưng đó là cháu gái của anh, để anh trông chắc cũng không sao đâu nhỉ?

Vội vàng ngồi tuyển xe vào trong thành, trước tiên tìm một nơi gọi điện cho Hứa Bân.

Nhưng không nghĩ đến người tiếp điện thoại lại là Tống Tiểu Linh, Hứa Hân trầm mặc một lúc, nói: “Tôi tìm Hứa Bân.”

“Cô là vị nào?”

“Không cần cô quan tâm, gọi Hứa Bân qua nghe.”

Tổng Tiểu Linh cũng không nói chuyện, cuối cùng nghe thấy đầu bên kia gọi mấy tiếng đại ca, sau đó Hứa Bản nghe điện thoại.

“A lô...”

“Cứu em với, đại ca.”

“Em lại làm ra chuyện gì?”

“...” Không phải là nên hỏi xảy ra chuyện gì hay sao? Xem ra, hình tượng bản thân gây sự đã ăn sâu bén rễ vào trong lòng anh rồi.

Không sao, chuyện này xác thực đúng là cô gây ra, sau khi đem tất cả mọi chuyện nói ra, Hứa Bản trầm mặc một lúc nói: “Em xác định em tìm đúng người?”

“Xác định.”

“Em thấy anh làm những chuyện đó rồi sao?”

“Không có. Có thể học.”

“Anh có thể giúp em gọi mẹ, hoặc là Tiểu Linh...”

“Nếu như anh có chuyện thì nói có chuyện. Không đến thì nói không đến, không cần phải liên lụy đến người khác.”

Bây giờ Hứa Bản vẫn còn chưa nghĩ đến chuyện tiếp xúc với mẹ Hứa, mặc dù nói bà đối với cô không tồi, nhưng vẫn luôn cảm thấy chưa có chuẩn bị tốt tâm lý.

“Được, anh ngay lập tức đến.” Hứa Bản hẹn xong nơi gặp mặt cô xong liền lái xe đến đó, thấy cô mua một túi ớt to cùng với gần chục cân thịt, nói: “Em đây là gói ớt nhân thịt sao?”

“Không phải, em gói vị dưa chua, nhưng lính của Triệu Kiến Quốc thích ăn tương ớt, em định làm cho họ một ít.”

“Gây rồi.” Hứa Bản sờ đầu cô, nói: “Cảm thấy, em cuối cùng cũng trưởng thành rồi.”

“Nhanh lên đi, nếu không phải anh có xe, em mới lười gọi anh đến gói sùi cảo.”

“Con nhóc em... lúc cần thì tươi cười, không cần thì đá người ta đi”. Hứa Bản không có biện pháp mà giúp cô đem đồ lên xe, sau đó lái xe chở cô về. Trên đường anh hỏi: “Nghĩ thông suốt rồi? Lúc trước không phải là nhìn không vừa mắt Triệu Kiến Quốc hay sao?”

“Lần này anh ấy làm nhiệm vụ bị thương, sau đó em phát hiện anh ấy thực ra cũng rất yếu đuối, cần người chăm sóc. Vậy nên em nghĩ thử chăm sóc anh ấy một chút.” Nói xong cô cảm thấy xe rung lắc nhẹ, sau đó Hứa Bản vậy kinh ngạc nói: “Cái gì, Triệu Kiến Quốc yếu đuối? Em gái à, em xác định không nói sai cái gì đi?”

“Không có.” Cần phải kinh ngạc như vậy sao?

“Ha ha, không sao, không sao, chỉ là cảm thấy người anh em mình quen biết không phải Triệu Kiến Quốc.”

Hứa Bản trừng Hứa Bản một cái, buồn cười như thế, miệng đều ngoác đến tận mang tai rồi.

“Nam nhân thì không thể yếu đuối?”

“Có thể có thể, nhưng mà Triệu Kiến Quốc...” Hứa bản nói được một nửa vẫn là đem nửa còn lại nuốt xuống, nhưng thấy ánh mắt của em gái vẫn là mang theo ý cười.

Sùi cảo cho mười mấy hai mươi người gói vẫn là tốn sức, đến nhà Hứa Bản hỏi thăm vết thương của Triệu Kiến Quốc, sau đó đột nhiên nói: “Xem ra, bị thương vẫn là thật sự yếu đuối.”

“Đại ca...” Hứa Bản cảm thấy cạn lời mà gọi anh một tiếng, anh đây là đi gây hấn với Triệu Kiến Quốc à.

Hứa Bản đáp một tiếng, sau đó nói: “Triệu Kiến Quốc nếu đã bị thương, như vậy com anh sẽ nấu, làm cái gì?”

Hứa Bản biết anh cùng Triệu Kiến Quốc là bạn bè, vậy nên hai người ở chung cũng không có gì mất tự nhiên. Ngược lại Triệu Kiến Quốc thấy cô quay lại liền giống như thấy sao cứu mạng, nửa ngày mới nói: “Bé Hồ hình như đói rồi.”

“Đói rồi sao, em lập tức cho nó uống sữa.” Trước đem đun nước cho tiểu gia hoà ăn tạm qua bữa này, vốn dĩ muốn để cho Triệu Kiến Quốc cho nhóc đó ăn cô thì đi làm nhân, nhưng thấy anh vụng về còn không biết làm sao cho trẻ con ăn, liền không có cách nào nói: “Bỏ đi, để em làm cho.”

Hứa Bản đích thân đi cắt thịt, băm thịt, vừa thái vừa nói: “Triệu Kiến Quốc, lần này quay về có thấy em gái tôi đã thay đổi rồi không?”

Triệu Kiến Quốc ngay lập tức gạt đầu, sau đó nhìn vợ một lát cũng không nhiều lời, chỉ nói: “Vắt và cho cô ấy.”

Hứa Hân nhếch miệng, khó có dịp anh nói câu nghe thuận tai.

Nhưng Hứa Hân lại nói: “Chỗ nào thấy nó vắt và, là tôi vắt và mới đúng, anh không có anh nói đem tôi thành lái xe. Bây giờ mời người đến ăn sủi cào vẫn là cần đến tôi giúp.”

“Tôi bám cùng anh.” Triệu Kiến Quốc cũng không nói lời thừa, bước lên tìm thấy con dao hai nam nhân liền bám thật.

Trên xe đã cùng với Hứa Hân nói một ít tình hình trong nhà rồi. Vậy nên anh cũng không ngạc nhiên khi đột nhiên xuất hiện bọn trẻ. Cho bé hồ ăn xong Hứa Hân liền đi lấy dưa chua, nhưng nhìn thấy chân Triệu Kiến Quốc liền nói: “Anh vẫn là đi nghỉ đi, đợi lát nữa gói sủi cào anh đến giúp là được rồi, đứng lâu không tốt cho chân anh.”

“Đúng vậy, Triệu Kiến Quốc đồng chí, yếu đuối anh vẫn là nhanh chút đi nghỉ ngơi.” Hứa Hân quen cùng với Triệu Kiến Quốc đùa cợt rồi, vậy nên đem chuyện lúc trước ra nói.

Triệu Kiến Quốc đen mặt: “Chỉ là vết thương nhỏ, tôi có chỗ nào yếu đuối.”

“Không phải tôi nói, là em gái tôi nói.” Hứa Hân hất cằm về phía Hứa Hân, Triệu Kiến Quốc liền ừ rừ, nửa ngày mới nói: “Tôi không có chuyện gì, vết thương này nhìn có vẻ nặng, thực ra không ảnh hưởng đến hành động.”

Hứa Hân nhìn anh nói: “Vậy anh giúp em thái dưa đi.” Có vẻ như ép buộc anh đi nghỉ ngơi liền chứng minh anh yếu ớt, cô chỉ có thể nhượng bộ bảo anh giúp.

Ba người cùng làm vẫn là rất nhanh, để hai người đi nghỉ ngơi còn bản thân thì đi trộn nhân. Trọng sinh lại một đời cô đã không phải là một cô gái quen được nuông chiều rồi, tay nghề làm cơm cũng không yếu, biết được bây giờ mọi người thiếu chất béo, vậy nên cho không ít dầu, đợi trộn xong rồi, ngay cả Đinh Đình và Tiểu Lộ cũng nằm bò ở ngoài cửa nhìn cô nói: “Dì, thật thơm.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Cực khổ rồi!

Editor: Từ Phương Team.

Hứa Hân cười, sự khen ngợi của bọn trẻ con là chân thật nhất.

Có điều hai người đàn ông không ý kiến gì đã đem mặt đặt ở trước mặt bọn họ nói: “Thế nào, tay nghề không tồi phải không?”

“Người mùi thì đúng là không tồi, nhưng không biết ăn thì như thế nào.” Hứa Hân ngửi một lúc, cười nói.

“Ăn uống đừng so sánh với người mùi.” Hứa Hân cảm nấp lọ trong tay vui vẻ, bây giờ ngày tháng trong nhà trải qua khó khăn có thể ăn bữa mì liền không tồi rồi. Có điều trong nhà cô bây giờ không thiếu mì, bởi vì lần trước cùng Hứa Hân đi mua 2 túi lớn mì đã đủ rồi.

Họ gói 3 cái lại nói chuyện, căn bản là Hứa Hân và Hứa Hân nói còn Thiệu Kiến Quốc nghe. Được cái tay chân của hắn còn rất khéo léo cán bột vừa viên tròn vừa mỏng lại đẹp mắt, không không thể không kinh ngạc mà nói: “Thiệu Kiến Quốc anh thực lợi hại đó.”

Thiệu Kiến Quốc ngẩng đầu lên, dường như không hiểu tại sao đột nhiên nhận được lời khen ngợi, mở to mắt đầy hiếu kỳ, dường như còn có thêm chút kích động.

“Em cán da bánh thật mỏng rồi viên, đây là dự đoán về chủ nhà.” Đông Bắc có nói, viên bánh treo cán mỏng là biết đó là chủ nhà.”

Hứa Hân cầm túi bánh chéo qua, nói: “Bỏ đi, anh là chủ nhà được á? Hồi đó xem bức ảnh của anh đều nói lấp... anh mà đá cũng đừng dùng đùi đi đá lại để bị thương, làm hỏng rồi em phải làm thế nào?”

Bức ảnh?

Hứa Hân ở chuyến thăm của 2 người lúc trở về, luôn cảm thấy nghe đến đây ở đời trước thì cái gì cũng đều là bí mật nhỏ.

Thiệu Kiến Quốc bị cô nhìn liền chột dạ nói: “Đừng nghe anh ta nói bậy, nhanh gói bánh chéo đi!”

Hứa Hân cũng không truy hỏi đến cùng, có điều cảm thấy Thiệu Kiến Quốc trong lòng che dấu sớm muộn cô đều có thể tra ra.

Ba người gói bánh chèo rất nhanh, nháy mắt đã 3 cái mảnh bánh chèo khá đẹp mắt, Hứa Hân nhờ Hứa Bân giữ tời, sau đó thu dọn, đặt lên chiếc bàn lớn. Nhưng cái bàn lớn cũng không sắp xếp được nhiều người ngồi như vậy, hết cách rồi cô liền bày bát và đĩa ở mấy may trước mặt, ở trong này tổng cộng có thể cho 3 đến 5 người ngồi.

Vừa nghĩ đến liền có người đến trước mắt, nơi này thật sự là rất ít người tới. Cô cảm thấy nếu trước kia không phải là tiếng tăm không tốt thì lúc đến đây còn có thể sẽ biết thêm vài người, nhưng dù là như thế nào đi nữa hơn 10 quân lính vào thì căn phòng lập tức liền bị thu nhỏ rồi.

Hứa Hân bận luộc bánh chèo, Hứa Bân gọi mọi người vào ngồi. Sau đó đến chia mọi người bánh chèo. Ngay cả Đình Đình, Tiểu Đường đều lên giúp, một lúc nhìn bọn trẻ, một lúc nhìn qua trên bàn cảm xi dầu và tời đến.

Thiệu Kiến Quốc bị thương chỉ có thể ngồi, có điều chỉ huy vẫn là có tác dụng, bảo ai ngồi chỗ nào liền ngồi chỗ đó, rõ ràng mọi người rất nghe lời anh.

Vài người lính từ đầu còn cẩn thận, thỉnh thoảng nhìn lên sắc mặt của Hứa Hân, thấy cô luôn nở nụ cười không nhận được phóng túng cười lên thật to.

Xứng đáng là lính của Thiệu Kiến Quốc, biết nhìn sắc mặt người khác đúng là đều được truyền bá rồi. Họ ăn đồ Hứa Hân nấu, một nồi rồi lại một nồi được bung lên, nhìn ra thực sự rất được hoan nghênh.

Trong đó một tiểu binh sĩ còn rất cảm động, nói: “Chị dâu, nhân bánh dưa chua thực sự là rất thơm, em đều hơn 2 năm chưa từng ăn nhân dưa chua rồi.”

“Đúng thế, ăn bánh chèo đều làm chúng tôi nhớ nhà.”

“Không nghĩ rằng chị dâu biết làm nhân dưa chua, so với mẹ em muối đều chua hơn.”

Thiệu Kiến Quốc nghe vài lời khen ngợi này quay đầu nhìn vào mắt Hứa Hân, sau đó khước miệng nhếch lên muốn cười nhưng nhiều người nên cuối cùng vẫn là nhẫn lại. Bộ dạng kia nhìn thế nào cũng không tự nhiên, Hứa Hân không nhận được cười rộ lên.

“Chú à, xi dầu của chú.” Tiểu lộ đưa giúp nước tương, sau đó đem chia nước tương rỗng đưa cho Hứa Hân nói: “Di à, hết rồi.”

“Tiểu Đường thật cừ, di giúp con đi lấy liền được rồi.” Đem thùng xi dầu ra ngoài đổ vào trong hũ, Hứa Bân qua giúp cô một tay: “Em cùng với bọn trẻ ăn đi, anh xem bọn họ ăn cũng chưa được nhiều lắm.”

“Vâng, qua dịp này em lại muốn đem bọn chị Quách trở về đây”. Hứa Hân và Đình Đình còn có Tiểu Đường ăn không nổi 1 đĩa, lúc ra ngoài phát hiện vài binh lính vẫn thực sự có thể ăn nữa, mảnh bánh chèo đã nhẵn bóng. Hứa Hân sợ họ không đủ ăn lập tức vào phòng bếp liền gói, không đến lúc liền cầm bánh đã gói cho vào nồi luộc.

Đem bánh chèo đưa cho một tiểu binh còn ngại ngần nói: “Chị dâu, cực khổ rồi, thực sự bọn em ăn không khác biệt lắm”.

Hứa Hân nghiêm mặt nói: “Không khác biệt vẫn chưa no, thật không dễ mới đến một lần thì đều phải ăn cho no nung rồi hãy đi”. Quay đầu lại phát hiện ra bên cạnh Thiệu Kiến Quốc hết rượu rồi, không nhận được lườm hằm cái 1 cái.

“Uống một chút thôi, mỗi người 1 hóp”. Thiệu Kiến Quốc lập tức giải thích.

“.....” Cùng cô giải thích làm cái gì, nhiều người trước mặt như này làm như cô quản hằm chặt lắm không bằng. Mặt không nhận được đỏ lên, ra sức trừng mắt hằm.

Thiệu Kiến Quốc gỡ đầu, mà Hứa Bân một bên cười khê, đúng lúc mọi người náo nhiệt bên ngoài cười nói: “Thế nào lại náo nhiệt ở đây như này, đây là đang ăn bánh chèo sao, chuyện gì mà vui thế?”

Tổng Tú Phương đứng ở cửa, trong tay bế theo đứa trẻ nghịch ngợm.

Đứa trẻ nghịch ngợm nhìn thấy có ăn lập tức liền nói: “Bánh chèo, bánh chèo, con cũng muốn ăn.”

Hứa Hân không có cách nào khác, dù sao trước mặt nhiều người như thế này cũng không tốt liền đem họ ra ngoài, thế là nói: “Phải rồi, hôm nay mọi người rất vui vẻ, đột nhiên đến đây liền vào ăn cùng đi”. Thực ra chính là khách khí một chút, không nghĩ rằng Tổng Tú Phương vẫn thực sự đi vào, sau đó nói: “Bỏ đi là không khách khí rồi, cô xem mẹ con chúng tôi nên ngồi chỗ nào?”

Hứa Hân trong lòng khinh người, vẻ mặt cười tìm cho họ được ghế đặt trong phòng bếp: “Phòng khách này không còn chỗ rồi, không bằng liền vào nhà bếp ăn!”

“Không sao, chúng tôi không kén chọn đâu”. Tổng Tú Phương nhìn khắp nơi, mà Hứa Hân nhanh tay gói bánh chèo cho 2 mẹ con bọn họ. Cô ta không đến giúp đỡ, lại liền nói: “Muốn nói toàn bộ người trong sân chính là cuộc sống tốt đẹp của gia đình cô đó, mọi người không có chuyện gì lại đến ăn uống chơi bởi cũng không tồi, hơn nữa, hàng xóm láng giềng ai không có chuyện lớn chuyện nhỏ, vẫn là nên thừa dịp hàng xóm giúp đỡ lẫn nhau.”

Hứa Hân trong lòng không nói được cái gì, hợp cùng cuộc sống của gia đình cô liền có thể tùy tiện ăn uống?

Nhưng trước mặt nhiều người như vậy Hứa Hân cũng không tiện nói gì, chỉ là gói bánh chèo. Có điều khi nhìn ra, người trong phòng khách đều thỉnh thoảng liếc mắt về bên này, nhìn thấy cũng là biết thái độ làm người của Tổng Tú Phương.

“Đúng rồi, cô gói nhiều chút bảo chị gái đó của cô đến đây ăn một chút đi, hôm qua cô ta ở nhà ăn đều chóng mặt, nói là chăm sóc không tốt, cô ăn cái bánh này dù sao cũng không thể nuốt xuống được đúng không?” Thanh âm của Tống Tú Phương có chút lớn, dường như hướng toàn bộ trời đất trách mắng cô ta. Hồ đồ chính là lúc này làm trò trước mặt tất cả mọi người nói gia đình bản thân Hứa Hân gói bánh chèo nhân thịt, chị gái của mình lại ở nhà ăn chăm sóc không tốt bị chóng mặt, quá buồn xin rồi.

Sắc mặt của Hứa Hân này càng nhìn qua không tốt, ngẩng đầu lên nói: “Chị dâu Tống, tôi trong này không phải là nhà từ thiện, người chăm sóc được tốt không tôi đều không quan tâm.”

“Xem lời nói của cô kia, đó không phải là chị của cô sao?” Tống Tú Phương gào giọng nói.

Hứa Hân nhìn ra rồi, Tống Tú Phương này chính là nhìn không vừa lòng cô, cố tình nhân lúc có nhiều người mà dội nước bẩn lên người cô.

Nhưng bây giờ lựa chọn của cô có rất nhiều, 1 là làm ra vẻ oan ức khiến đàn ông trong này nhìn một chút thực ra cô ta là đóng vai bao nhiêu nhân vật, 2 là đem người mắng ra ngoài đến cái cá chết lười rách luôn cho rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tẩu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chiến đấu

Editor: Từ Phương Team

Tính tình ở kiếp trước kiên cường lại khí khái nên hay bị tổn thất nặng, cho nên giờ khắc này Hứa Hân chứng kiến Thiệu Kiến Quốc cùng Hứa Bản quăng ánh mắt tới thì bỗng nhiên trong lòng thở dài, nói: “Là ý của chị dâu, bởi vì là chị của em, cho nên em bất luận có bao nhiêu thứ tốt đều muốn giúp chị ấy một phen có phải không?”

“Điều đó là đương nhiên rồi.” Tôn Tú Phương dương dương đắc ý nói, tựa hồ tóm được khuyết điểm của cô rồi.

“Vậy chị làm được sao? Đem chị em gái mình tới nó chăm sóc, nhìn các cô ở trong thôn chịu khổ, đem đồ ăn chính gia đình mình sang cho người khác, chính mình chịu khổ bụng đói?” Hứa Hân nhìn Tôn Tú Phương, kiếp trước cô biết người phụ nữ này, tuy không qua lại với cô ta nhưng trong đại viện cũng biểu đạt tốt. Cô ta không cho chồng mình gửi tiền, gửi đồ về quê, kết quả chị em gái đến nhờ vả cũng bị cô ta đuổi đi, chính là vì sợ các cô ấy lấy mất thứ gì nhà cô ta.

Hiện tại, lại bởi vì loại việc này làm dơ bẩn đến cô ta, thật sự cô ta không phản bác sao?

Tôn Tú Phương lớn giọng nói: “Người đẩy với tôi có quan hệ gì.”

Hứa Hân nở nụ cười, nói: “Nếu không có liên quan, vậy chị dâu chị cũng đừng xen vào việc của người khác.” Nói xong bắt tay vào nấu sủi cảo cũng không có nhìn cô ta nữa.

Xem đi, chẳng cần đàn ông bọn họ can thiệp, cũng không cần gào thét chứng minh bản thân mình chịu nhiều ủy khuất đã có thể giải quyết sự việc này rồi.

Tôn Tú Phương ghen hờn không nói lên lời, nhưng lại ăn không ít sủi cảo nhà bọn họ làm, ăn xong sủi cảo liền quăng sắc mặt cho Hứa Hân rồi đi, thật sự là một bạch nhãn lang khó chịu.

Hứa Hân cũng không thèm để ý, kỳ thật còn phải cảm ơn cô ta đã đến náo loạn, hiện tại cô ít hơn một chút việc, quan trọng là ... Có người làm chứng.

Các chiến sĩ vừa cất bước, Hứa Bản liền khích lệ nói: “Không tệ, cuối cùng học được bình tĩnh rồi.”

“Ha ha, nếu anh không gây chuyện cho em, tôi vẫn luôn rất bình tĩnh.”

Hứa Bản ho nhẹ một tiếng, nói: “Rất nhanh, anh rất nhanh đem cô ta giao cho em bắt đi.”

“Anh hai, sợ người ta không chịu đi đâu.” Hiện tại Tống Tiểu Hoa kia đang cùng ở trong đơn vị xem xét đối tượng, có thể đi mới là lạ.

“Không thể nào...” Hứa Bản lần này không kiên định liếc nhìn em gái một cái, mà cô thì nhướn mày nói: “Có cần đánh cược nữa không đây?”

Hứa Bản ho nhẹ một tiếng, nói: “Vậy thì để cho em tự giải quyết ổn thỏa đi, em gái nhỏ kia...”

“Ha ha, trong lòng anh hai không phải có chút không dễ chịu à?” Hứa Hân cười trộm liếc nhìn Hứa Bản một cái, anh lập tức nói: “Về sau, có chuyện gì em gọi anh nhất định phải đến.”

“Vẫn còn không khác lắm đâu.” Cùng anh hai hòa hợp, mối quan hệ thực ra đã rất tốt rồi, chờ Quách tỷ tới đón con, cô đem sủi cảo làm cho Quách tỷ

bọn họ mang về, cũng đưa Đình Đình cùng Tiểu Đường ra về.

Hứa Bân giúp xong mới đi, tuy là đàn ông không thể thiếu việc, nhưng người nào chộc phải đại phiền toái thì phải tự mình giải quyết..

Nhưng Hứa Bân vừa đi, Hứa Hân liền phát hiện ánh mắt Thiệu Kiến Quốc nhìn cô cũng không đúng rồi. Còn nhớ, kiếp trước anh cũng không nhìn cô với ánh mắt như vậy, có phần giống như anh thiêu đốt vòng ba, không khỏi sảng giọng: “Thiệu Kiến Quốc, anh nhìn chăm chăm tôi làm gì, có chuyện gì thì nói đi.”

“Tôi, sẽ không để cho em chịu ủy khuất.” Sau khi kìm nén cho ra được một câu này, sau đó Thiệu Kiến Quốc trở về phòng nghỉ ngơi, có điều cứ cảm thấy lời này của anh không bình thường chút nào. Không cho cô chịu ủy khuất, như thế nào không cho cô chịu ủy khuất?

Ở đời trước anh cũng chưa từng nói những lời này với cô, hơn nữa còn mặt đỏ tía tai mà nói. Ngẫm lại thì tính tình của cô khi đó chịu ủy khuất cũng chỉ có thể là người khác, cô cho dù có oan ức mà nói ra thì người khác cũng chỉ có thể nói là cô tự chuốc lấy.

Có lẽ là vì quá mệt mỏi hoặc là vì lời của Thiệu Kiến Quốc, nói chung buổi tối cô lại mất ngủ, sáng ngày hôm sau ngủ dậy liền thấy Quách tỷ vội vàng đem hai đứa con tới, nói: “Em không đi xem sao, Thiệu doanh trường nhà em đánh nhau với người ta rồi.”

“Gi?” Quân doanh không phải không cho tự đánh nhau sao? Hứa Hân mở cửa để cho Quách tỷ bọn họ đi vào sau đó vội vàng đi giày liền chạy tới thao trường bên kia, mới một đêm không gặp, người đàn ông này thế nào liền đi gây chuyện rồi chứ?

Chờ đến chỗ thao trường nhìn thấy rất nhiều người vây quanh, nhưng mà cũng không có ý can ngăn là sao. Cô vội đến độ hướng trong đám người coi hồi lâu, sau đó cuối cùng có một tiểu chiến sĩ phát hiện nói: “Chị đầu chị đã đến rồi, doanh trường không có chuyện gì đâu.”

Không có chuyện gì vậy các người vây quanh làm gì hả? Tìm một khe hở chui vào, nhìn thấy Thiệu Kiến Quốc cùng một người đàn ông khác đứng ở giữa, nhưng mà khi cô chui vào vừa vặn chứng kiến Thiệu Kiến Quốc đám người đàn ông kia lao vào đánh nhau, sau đó nói: “Kiều phó doanh trường thế nào rồi, lại vài cái nữa nào?”

“Thiệu Kiến Quốc, cậu nổi điên gì vậy, bị thương còn chạy đến đây đánh đám gì hả, trở về nghỉ ngơi đi.” Lãnh đạo đơn vị tựa hồ cũng đến, trừng mắt liếc nhìn Thiệu Kiến Quốc nói.

“Tuân lệnh” Thiệu Kiến Quốc đứng nghiêm, sau đó một tay chống lên cơn hướng về phía đám người bên này đi tới.

Khi thấy nàng dâu nhỏ ngẩn ra, nhẹ nhàng kéo mũ xuống, nắm vào vai người cấp dưới, sau đó im lặng không lên tiếng trở về rồi.

Hứa Hân đi theo sau lưng anh, mặc dù hiện tại anh vì bị thương cho nên bước đi khập khiễng, nhưng mà không thể phủ nhận lưng của anh rất rộng, rất đáng để người ta đi tới dựa sát vào. Giờ phút này trong lòng cô ngọt ngào tràn đầy, không khỏi thè lưỡi liếm môi dưới mới nói: “Cảm ơn anh.” Vợ Kiều phó doanh trường kia là Tôn Tú Phương, anh không thể đánh phụ nữ nhưng có thể tới đánh đối phương là đàn ông. Chỉ là, hiện giờ anh vẫn còn bị thương, thật là cật lực.

Bóng lưng phía trước tựa hồ đứng lại một chút, sau đó cũng không nói gì, tiếp tục đi về phía trước. Chờ đến khi trở về liền đi vào phòng của anh, đây là mắc cỡ rồi à? Hứa Hân cũng không biết phải nói cái gì cho đúng nữa.

Quách tỷ thấy không có việc gì liền để cho các con ở lại rồi đi, Hứa Hân để cho hai đứa bé đi vào phòng tự chơi với Hồ Nữ nhưng lại mở cửa phòng Thiệu Kiến Quốc, sau đó nói: “Anh lên giường ngồi đi, em xem thử miệng vết thương cho anh.”

“Tôi không sao.”

“Em không tin anh được.”

Thiệu Kiến Quốc cứng đờ, sau đó ngồi trên giường đem chân giờ lên. Kỳ thật vết thương trên đùi anh cũng không nhẹ lắm, còn Thương Nhất Thế dường bệnh đã lâu. Thật là không có biện pháp, dường lành lâu như vậy là vì cô không làm cho nên anh vừa dường thương vừa bắt đầu làm việc.

Vì thế không muốn để cho anh dường thương lâu như vậy, đưa tay ngang ngược vén quần của anh lên nhìn một chút. Kỳ thật cũng xem cũng không được gì, nhưng là cảm thấy giống như không có vấn đề gì.

“Về sau đừng làm việc này nữa biết không, động đến vết thương của mình nhiều không tốt, ngộ nhỡ không bình thường được thì làm sao bây giờ?” Hứa Hân dài dòng nói xong liền rời khỏi, nhưng tay lại bị một bàn tay thô ráp to lớn nắm lấy, Thiệu Kiến Quốc nói: “Khiến em chịu uất ức rồi.”

“Đàn, cũng không phải là anh làm. Dường thương thật tốt, về sau... Chúng ta sống an ổn.” Không dám nhìn mặt Thiệu Kiến Quốc, bẽn lẽn rời khỏi.

Thiệu Kiến Quốc cũng không có kéo cô nữa, chỉ là cảm thấy đáy lòng tựa hồ bị thứ gì đó chạm vào, có phần đau, có phần khó chịu còn có chút chờ mong vô tận. Cùng nhau sinh hoạt à, anh nằm mơ cũng muốn chuyện này xảy ra, trong lúc bất chợt bị một tin như vậy đập trúng, anh cảm thấy muốn tiêu hóa thật tốt một phen.

Hứa Hân cũng không biết anh có phải đùa giỡn hay không, nhưng hẳn là sẽ mong muốn sống cùng cô chứ?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tẩu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28: Khi dễ

Editor: Tút Phương Team

Chỉ chốc lát sau, trong phòng lộ ra hai cái đầu nhỏ. Cô cảm thấy hai đứa nhỏ thật đúng là rất đáng yêu, vì thế duỗi tay vầy vầy nói: “Bài học ngày hôm qua giao về, lấy ra đây a đi muốn kiểm tra.”

“Dạ.” Thanh âm trẻ nhỏ phá vỡ không khí xấu hổ trong nhà, Hứa Hân trước tiên kiểm tra bài tập hai đứa nhỏ, sau đó lại cho bọn chúng hai đề tính toán. Nàng bây giờ dạy phép cộng trừ trong phạm vi 1-100, hai đứa nhỏ học cũng rất nghiêm túc, tự học cũng rất nhanh.

Thời gian trôi qua gần một tháng, bọn họ đã có thể xem qua một vài truyện tranh liên hoàn.

Kỳ thật Hứa Hân vẫn rất lo lắng lúc trước Thiệu Kiến Quốc đánh nhau, để lại di chứng gì đó, tiếc là hai người bởi vì nói tới đề tài xấu hổ, cảm thấy không tiện gặp mặt, nhìn nửa ngày đến tận lúc ăn cơm trưa, nàng mới nhỏ giọng hỏi Thiệu Kiến Quốc: “Vết thương của anh thật không có sao chứ? Có nhiễm trùng gì hay không?”

“Không có việc gì.” Cũng chỉ bị thương nhẹ, bị thương ngoài da không ảnh hưởng gì đến gân cốt, lúc rảnh rồi hoạt động một chút càng tốt.

Chỉ là lần này trở về, vợ thay đổi nhiều, đồ ăn làm ra thật ngon. Tuy rằng cũng chỉ là đậu hũ hầm bình thường nhưng bên trong cho vào một chút thịt mỡ, rất hợp khẩu vị hân. Hân muốn kẹp thịt gấp cho nàng, lại sợ nàng ghét bỏ, tự mình rồi rấm nửa ngày.

Đang mãi nghĩ hay là đòi đòi đưa gấp thịt cho nàng, lại có miếng thịt bay tới trong chén hân.

Tim Thiệu Kiến Quốc run lên, đời này những người gấp đồ ăn cho hân đã ít lại càng ít, càng đừng nói tới gấp thịt cho hân. Trước kia lúc hân còn nhỏ, trong nhà muối muối là nhỏ nhất, có thứ gì tốt đều phải để lại cho nàng ăn. Sau đó đại ca làm việc nặng nhất, cho nên trứng gà gì đó hân cũng chỉ có thể được hưởng một chút. Hơn nữa, hân ở cùng với nãi nãi, hải từ nhà đại bá và nhị bá đưa này so với đưa kia đoạt đồ ăn càng mảnh khảnh, ăn một bữa cơm cũng không khác gì đánh giặc, làm sao còn có người gấp đồ ăn cho hân?

Tới bộ đội, mọi người đều là chiến hữu, là đồng chí, dù như vậy động tác thân mật vẫn không có. Cho nên hân nhất thời có kích động hạ đưa, mà Hứa Hân thấy hân nhìn chằm chằm chén không động, lòng không thoải mái, đây là ghét bỏ nàng sao? Vì thế liền động tay muốn gấp thịt về nói: “Anh không ăn thì trả tôi.”

Thiệu Kiến Quốc cảm chén trợn phất, sau đó ăn miếng thịt trong chén như sói đói, ăn xong rồi nháy nháy mắt to nhìn vợ mình, cắn răng chủ động gấp cho nàng một miếng thịt nói: “Gầy, cô cũng ăn đi.”

Tròng mắt Hứa Hân suýt chút nữa rớt xuống chén rồi. Nàng vất vả lắm mới gầy một chút, sao có thể lại ăn thịt mỡ để mà béo lên chứ? Vì thế về mặt đau khổ gấp lại thịt cho Thiệu Kiến Quốc: “Tôi khó khăn lắm mới gầy được như vậy, anh muốn làm ta béo lại sao, anh ăn đi, tôi ăn một miếng thịt mỡ đã thấy ghê tởm.”

Một bên Đình Đình đột nhiên tới nói một câu: “A di có tiểu bảo bảo sao? Có tiểu bảo bảo, a di luôn thấy ghê tởm.”

Nhoáng cái, Hứa Hân cả mặt đỏ bừng nghiêng đầu sang một bên ho khan sắc súa, ai tới nói cho cô biết vì sao hiện tại tiểu hài tử trưởng thành sớm như thế, thế nhưng có thể nói ra câu nói bừa hân như vậy, bọn họ rõ ràng còn chưa làm gì kia được chưa, sao có thể có bảo bảo chứ?

Thiệu Kiến Quốc ở trên giường cũng có chút không tự nhiên, vì thế duỗi tay đưa cốc nước qua, nói: “Uống miếng nước thuận cổ.”

Hứa Hân nhận lấy, uống vào mấy ngụm to, lúc này mới phát hiện cốc nước này là nàng lấy cho Thiệu Kiến Quốc, vừa nãy hân còn uống đấy. Trên mặt lại đỏ lên, sau đó nghĩ hai người đều là phu thê còn ngại cái gì, hôn môi gián tiếp thì hôn môi gián tiếp, có gì ghê gớm.

“Đình Đình, a di còn chưa có tiểu bảo bảo đâu, về sau con đừng nói những lời này, nhanh ăn cơm đi, ăn xong rồi chúng ta đi đá cầu.” Cảm giác ăn bữa cơm này làm người thật khó tiêu hóa, cần hoạt động một chút.

“Dạ, đá cầu la.” Người thích nhất trò này chính là Tiểu Đường, dù sao cũng là nam hài tử, có chút mê chơi.

“Nha nha nha.....” Tiểu Hồ Nữ gần đây cũng hiểu đá cầu là có ý gì, giữa trưa nàng cũng muốn đi ra ngoài đi một chút, nếu không thì sẽ không mấy vui vẻ.

Thiệu Kiến Quốc cảm thấy nhà mình rất náo nhiệt, vì thế tiếp tục ăn cơm. Xong xuôi, thấy Hứa Hân bắt đầu đi, chính mình cũng chống quai theo ở phía sau. Hứa Hân đi tới cửa phát hiện là lạ, quay đầu lại thấy một người thân hình cao lớn khập khiễng đuổi theo không khỏi đầu đầy hắc tuyến nói: “Anh đi theo tôi làm gì, ở nhà dưỡng thương.”

Thiệu Kiến Quốc cũng không trả lời cũng không về, lấy áo ngoài cầm ở bên mặc vào, tiếp tục đứng nhìn nàng.

Đúng là đầu gối, nói nhiều một câu có thể dài lưỡi ra chắc?

Thôi được rồi, hấn thích đi theo thì cứ đi theo đi. Kiếp trước Hứa Hân hay làm âm ỉ nhưng kỳ thật có chút sợ Thiệu Kiến Quốc. Bởi vì hấn suốt ngày mang mặt lạnh không ra tiếng, cho nên lúc vừa kết hôn, nàng cảm thấy hấn sớm muộn gì sẽ bạo lực gia đình. Thế mà chờ đến khi nàng âm ỉ ly hôn, hấn cũng chưa chọc đến một đầu ngón tay cô.

Cho nên thấy thế này Hứa Hân cũng không sợ, cảm thấy vị trước mặt nàng này kỳ thật chính là hồ giấy, chọc một cái liền phá cái mặt lạnh này.

Trong lòng Hứa Hân, dẫn theo hai đứa nhỏ, trong ngực lại ôm một đứa đi tới sân thể dục tạo thành đội hình tương đối đồ sộ, chung quy cảm thấy giống như cảnh người một nhà cùng dạo chơi, tuy lòng âm áp, nhưng giờ nàng lại cảm thấy có chút quái dị.

Bọn họ mang theo cầu, lúc đến trên sân thể dục còn có hai đứa nhỏ đang chơi, thực ra là đang chờ cầu, thấy bọn họ tới thì vui vẻ vô cùng. Chỉ chốc lát, bọn nhỏ đã chơi với nhau, Hứa Hân ngồi ngay ngắn ôm Hồ Nữ ở một bên ghế nhìn qua.

“A đi đá cầu.”

“Được.” Hứa Hân giao Hồ Nữ cho Thiệu Kiến Quốc, sau đó liền cùng tiểu hài tử chơi thành một đoàn.

Thiệu Kiến Quốc và Hồ Nữ người này người kia đều nhìn cô, tựa hồ đều cảm thấy đối phương có chút không hợp với mình, vì thế đều rất buồn bực.

Hứa Hân chỉ chơi một lát đã trở lại, nhìn tư thế Thiệu Kiến Quốc liền nói: “Anh ôm như vậy không đúng, tay đặt ở phía dưới. Anh nhìn tôi làm gì, nhìn đứa nhỏ.” Nói xong mặt không khỏi đỏ lên.

Thiệu Kiến Quốc đương nhiên nhìn vợ mình, vốn dĩ mặt cô béo, ngũ quan hơi tụ lại một chỗ, hiện tại bởi vì gầy đi, ngũ quan càng thêm rõ ràng, thoát nhìn có ba phần giống Tống Tiểu Hoa nhưng đáng yêu hơn nhiều. Mắt to, mắt hai mí, hiện tại trũng đến tròn tròn, cực kỳ đáng yêu. Da mặt phiếm phần hồng, môi cũng đỏ mọng, làm người nhìn không được muốn nuốt vào.

Hắn thân là một nam nhân khí huyết phương cương đang lúc tráng niên, nhìn thấy thiếu nữ xinh đẹp trong mộng mình sao có thể không động tâm, tìm hấn đập thành thịch thật mạnh, tuy bề ngoài vẫn là vẻ mặt đại ra. Thoạt nhìn có chút ngu dần, nhưng kết hợp với biểu tình nghiêm túc làm cho có chút dữ tợn.

Hứa Hân ngăn ra, thật cẩn thận hỏi: “Làm sao vậy? Anh không thích trông trẻ nhỏ? Không thích cũng phải học trông, bằng không về sau chúng ta có con chẳng phải để một mình ta trông sao, sẽ rất mệt a.” Cô theo bản năng nói hết lời trong lòng ra, sau đó nhìn thấy mặt Thiệu Kiến Quốc càng dữ tợn, không khỏi ủy khuất nước nờ nói: “Được, người không muốn hài tử cứ việc nói thẳng, dù sao ta cũng không muốn sinh, đau chết.” Cô xoay người định đi, Thiệu Kiến Quốc lập tức giữ chặt nàng, lắp bắp nói: “Không, không phải.”

“Chị dâu, người lại khi dễ Kiến Quốc sao?” Một thanh âm hơi lạnh mang theo nửa giỡn vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tấu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Cần anh quản

Editor: Từ Phương Team

Lại nói, hai vợ chồng đang thương lượng sinh xong còn thì nuôi thế nào, đột nhiên bị một người nói chen vào chắc chắn sẽ thấy xấu hổ. Nhất là người đó còn quen bọn họ, thế lại càng lúng túng.

Hứa Hân đỏ mặt, trừng Triệu Kiến Quốc một cái sau đó ôm bé Hồ đi qua một bên xem hai đứa trẻ đá bóng. Cô không nói chuyện với người vừa đến, bởi vì ai bảo anh ta không nhìn tình hình đột nhiên nói chen vào một câu như thế, nếu anh ta không phải là bạn của Triệu Kiến Quốc cô đã nói anh ta vài câu rồi.

Sắc mặt Triệu Kiến Quốc cũng không dễ nhìn, không khí lúc này đang tốt đẹp, anh đang nghĩ muốn bộc bạch với Hứa Hân rằng anh cũng rất thích trẻ con, nhất là đứa trẻ của cả hai người, thì bị nói chen ngang, thế là lặng lẽ trừng người mới đến một cái rồi ngồi xuống ghế không nói chuyện.

Triệu Minh Lượng muốn nịnh hót nhưng không được, đành phải ngồi xuống nói: “Được được, biết cậu bảo vệ cô ấy, sau này tôi không nói nữa còn không được sao? Cậu cũng thật là, một đứa nhóc phải quản cậu nên quản chặt một chút, để cho cô ta tùy hứng rồi có ngày bị ngồi lên đầu lên cổ. Được rồi, đã như vậy rồi. Tôi nói người anh em này, cho dù bố cô ta là ai, bây giờ là vợ cậu rồi, cậu phải trông...”

“Trông cái gì mà trông, cô ấy... rất tốt.”

“...Rồi rồi, lần nào cũng chỉ có câu này. Thật không biết cô ta cho cậu uống bùa mê thuốc lú gì, sau này bản thân cậu thông minh lên một chút. Nói đi, lúc này sắc mặt cậu sao lại kém như thế, cô ta lại muốn cậu đi Hứa gia trút giận cho cô ta?” Triệu Minh Lượng tương đối hiểu rõ chuyện của hai người,

có lúc Triệu Kiến Quốc cũng sẽ miễn cưỡng nói cho anh vài câu.

“Không, không có, chúng tôi nói sau này sinh con thì ai trông.” Nói xong câu này, trên mặt Triệu Kiến Quốc thể mà lại hiện ra tươi cười có nét hạnh phúc, nhưng rất nhanh liền biến mất, sắc mặt lại khó coi trở lại.

Triệu Minh Lượng: “...” muốn vui về cậu liền vui về đi, tại sao sắc mặt co rúm khó coi như thế. Làm anh hiểu làm được không, không còn lời nào để nói, nhìn trời trợn trắng mắt, không nhìn được: “Đúng rồi, nhiều trẻ con thế này là chuyện gì?” Mặc dù đã nghe nói rồi, nhưng vẫn có chút không tin được.”

“Hai đứa nhỏ của Bành Trình, đứa nhỏ trong ngực là của đại ca tôi.”

“Từ lúc nào mà cô ta có nhả nại thế, hay là ngày mai mặt trời mọc đằng tây đây... rồi rồi, cậu đừng trừng, mặc dù lần này cô ta không đến nổi, nhưng vẫn cần phải quan sát thêm”

“Muốn đến bãi huấn luyện tập luyện phải không?”

“Thôi nhé, cậu vẫn là đường thương cho tốt, tôi đến là muốn hỏi cậu, không bằng điều một viên cảnh vệ đến để chăm sóc cậu.”

“Không cần, cô ấy... rất tốt.”

Triệu Minh Lượng trợn trắng mắt, đơn giản chính là bị người anh em này làm cho tức chết. Giận mà không có chỗ phát tiết, nhưng anh ta vẫn cực kỳ bướng bỉnh, không đụng tường thì không quay đầu, từ trước đến bây giờ vẫn chỉ có một câu cô ấy rất tốt, bây giờ anh không tin tưởng câu này nữa rồi.

“Được rồi, cậu nói tốt thì là tốt. Ngày nào đó bảo cô ta gói một ít sủi cảo tôi qua ăn, nghe bọn họ nói ăn rất ngon tôi còn chưa được nếm thử.” Đến nhà anh em ăn uống ở trong quân doanh là chuyện rất bình thường, nhưng Triệu Minh Lượng là muốn đến để bói mớ.

“Không được.”

“Tại sao? Đám anh em kia đều không phải đến ăn rồi sao, tôi làm sao mà không thể đến?”

“Cô ấy phải trông ba đứa trẻ, rất mệt.”

“Tôi...” Triệu Minh Lượng thiếu chút nữa thì bạo phát rồi, mặt đỏ lên giọng khô khốc nói: “Tôi đến sớm một chút gói đã được chưa?”

Triệu Kiến Quốc đang suy nghĩ, anh sợ vợ anh không vui, rõ ràng vừa nãy Triệu Minh Lượng còn nói cô làm.

Triệu Minh Lượng thấy anh như vậy cũng không muốn làm khó dễ nói: “Bỏ đi, những cái này cho anh bồi bổ thân thể”. Nói xong đặt vào tay Triệu Kiến Quốc ba phiếu thịt và một phiếu trứng.

“Cậu cầm lấy đi, có cơ hội gửi về nhà...”

“Nhà? Cái nhà đó của tôi vẫn là thôi đi, năm đó nếu không phải cậu tôi sớm đã bị đánh chết rồi.” Triệu Minh Lượng nghĩ đến cái nhà đó của mình liền im lặng thở hắt ra một hơi, sau đó lặng lẽ ngồi bên cạnh Triệu Kiến Quốc châm điếu thuốc.

Hứa Hân chơi với đám nhỏ một lát liền phát hiện đầu bé Hồ nghiêng sang một bên muốn ngủ rồi, ngay lập tức nhỏ giọng nói với đám trẻ: “Em gái muốn ngủ rồi, chúng ta phải quay về.”

Mặc dù hai đứa chơi với mọi người rất vui vẻ, nhưng nghe Hứa Hân nói như vậy vẫn là cùng cô quay về.

Ở xa cô đã nhìn thấy sắc mặt của hai người đều không tốt lắm, nam nhân Triệu Minh Lượng này cô cũng biết. Bởi vì năm đó Triệu Kiến Quốc đã cứu anh vậy nên đối với anh luôn tốt, nếu như Triệu Kiến Quốc thiếu tiền, cho dù bản thân anh có phải cắt giảm chi tiêu anh ta cũng sẽ cho anh cầm đi để anh tiêu pha.

Mặc dù nhìn không vừa mắt anh ta, nhưng nếu như có chuyện vẫn sẽ giúp xử lý, chính là cái miệng đó có chút làm người không chịu được.

Triệu Kiến Quốc thấy Hứa Hân quay về liền đứng lên, dường như muốn hỏi cô sao lại không chơi nữa? Nhưng anh trước nay rất ít nói chuyện, nhất là kết hôn lâu như vậy biết Hứa Hân thường xuyên tức giận với anh, chuyện bình thường anh cũng không dám hỏi nhiều.

Thấy bạn thân của mình sợ thành như vậy Triệu Minh Lượng thiếu chút nữa nuốt luôn thuốc trong tay, nhưng anh có thể làm thế nào?

“Bé Hồ phải ngủ rồi, chúng ta quay về đi.” Hứa Hân nói xong liền bước đi, mà Triệu Kiến Quốc cầm lấy gậy theo đi đến trước mặt cô, còn đưa ra mấy tờ phiếu nhét vào trong tay cô. Từ lúc kết hôn, mấy đồ này anh không giữ, tất cả đều giao ra.

Hứa Hân liếc mắt liền biết đồ này là Triệu Minh Lượng cho, coi như anh ta có lòng.

“Đồng chí Triệu Minh Lượng, anh cứ như thế mà nhìn thương binh quay về sao, không đỡ anh ấy một chút?”

Triệu Minh Lượng không nghĩ đến nữ nhân này đột nhiên nói chuyện với mình, mặc dù giọng điệu không tốt nhưng mà nói cũng không sai, thế là đứng lên. Vốn muốn hỏi sao cô không đỡ. Nhưng thấy cô còn đang ôm trẻ nhỏ, mỗi bên theo một đứa, không có rảnh tay, thế là bước quay đỡ lấy Triệu Kiến

Quốc.

“Không cần.” Triệu Kiến Quốc vùng Triệu Minh Lượng ra, chẳng qua chỉ bị thương nhẹ không cần người đỡ.

“Vậy cậu đi tôi nhìn theo.” Trước mặt nữ nhân lòng tự tôn vẫn rất cao, chẳng qua thấy vết thương của Triệu Kiến Quốc dường như cũng không nghiêm trọng như thế, Triệu Minh Lượng mới thấy yên tâm.

Sau khi đến nhà anh Triệu Minh Lượng quay người muốn đi, nhưng nghe Hứa Hân nói: “Thế nào, đến nhà bạn bè còn không vào trong ngồi sao?”

Gân xanh trên trán Triệu Minh Lượng giật giật, không phải anh không vào, là trước đây cô không thích có được không.

Triệu Kiến Quốc cũng có chút lưỡng lự, nhưng anh vẫn nói: “Vào trong ngồi một chút.”

Lúc này Triệu Minh Lượng mới theo bọn họ vào trong, đợi vào trong rồi mới phát hiện ở cửa có mấy đôi dép lê, trong phòng được dọn dẹp sạch sẽ. Không phải là Triệu Kiến Quốc quay về dọn đi, anh nghĩ như thế, sắp bực phát đến nơi.

Nhưng cái gì cũng không thể nói, chỉ có thể đổi dép ngồi xuống.

Hứa Hân vừa cởi áo khoác ngoài vừa treo áo của lũ nhóc lên, sau đó nói: “Nhanh đi rửa tay, sau đó có thể xem sách.”

Hai đứa trẻ đáp ứng một tiếng rồi đi rửa tay, mà Hứa Hân thì đặt bé Hồ trong phòng ngủ, đợi hai đứa đi ra cũng cho bọn nó vào phòng vừa đọc sách vừa giúp cô trông bé để không bị rơi xuống giường, còn cô đi rửa tay làm cơm.

Người ta cũng đã đưa cho phiếu quý giá như thế, bữa cơm này vẫn phải mời, mặc dù cô cũng rất ghét cái mồm của Triệu Minh Lượng.

Đôi trước, cô chịu không ít châm biếm mỉa mai của Triệu Minh Lượng. Có lúc tức đến không được, nhưng nghĩ đến anh làm không ít chuyện cho Triệu Kiến Quốc, vẫn là không thể làm người ta ghét nổi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Mì sợi

Editor: Từ Phương Team

Hứa Hân Kỳ thực sự vẫn còn rất khó chịu với cả nhà Triệu Minh Lượng, nhưng bản thân thì lại không thể tỏ ra hẹp hòi được.

Vì thế, liền cầm miếng thịt cắt, đập ót, sau đó nhào bột làm thành sợi mì.

Thời điểm này cũng thật không dễ dàng gì khi để mọi người ăn mì, đại khái chỉ có khi qua năm mới, thì mới có thể ăn một chút thứ gì đó giống như sủi cảo. Cho nên Triệu Minh Lượng thật không ngờ người phụ nữ này vậy mà hôm nay khiến mình xuất huyết rồi.

Chỉ có điều, tay nghề của cô có thể tin tưởng được không?

Anh không khỏi liếc nhìn cậu bạn chí cốt của mình, thấy Triệu Kiến Quốc tựa hồ cũng có chút lo lắng nhìn đi nhìn lại vào phòng bếp, không nhìn được nửa ngày liền tỏ ra ánh mắt xem thường nói: “Cậu đã lo lắng như vậy, bằng không thì cậu vào làm đi.”

“Được, vậy cậu ngồi ở đây đi, tôi vào xem thử thế nào.” Triệu Kiến Quốc là một người không chịu ngồi yên, cảm thấy để cho một Thiên Kim Đại Tiểu Thư mỗi ngày nấu cơm cho bản thân như một người què có chút không yên tâm. Hơn nữa, cô còn phải chăm sóc ba đứa trẻ nên rất khổ cực, vì vậy anh đứng dậy đi vào phòng bếp.

Hành động này thiếu chút nữa khiến Triệu Minh Lượng thổ huyết, chia tay kéo anh giữ trên ghế, nhỏ giọng nói: “Cậu sẽ không thể cho tôi yên tĩnh hưởng thụ chút hạnh phúc sao? Từ khi trở về sao cậu không nằm nghỉ đi, cậu bị thương thế kia còn muốn dưỡng bệnh không?”

“Tôi rất khỏe.” Triệu Kiến Quốc hất tay Triệu Minh Lượng nói.

“Khỏe cái rắm cậu ấy, căn phòng này là cậu dọn hả?”

“Là cô ấy... Cô ấy dọn dẹp.” Nói xong, mặt Triệu Kiến Quốc tối sầm, có chút áp úng.

“Lừa quý hử, tôi mới không tin nha! Cô ấy là Thiên Kim Đại Tiểu Thư mười ngón tay không chạm tới nước, thì sẽ dọn dẹp sạch sẽ như vậy sao?” Vừa mới dứt lời xong, liền bị người anh em tốt của mình trừng mắt nhìn, sau đó bàn tay to lớn, vút cho anh nằm xuống ghế, nói: “Tôi là một nam tử hán, sẽ làm những việc màu mè này che đậy này sao? Cậu một chút tầm nhìn cũng không có, cũng đừng nói là bội nhọ chúng tôi.”

Triệu Minh Lượng bị anh đánh sưng người, nghe lời anh nói như vậy liền cẩn thận nhìn vào trong phòng lần nữa.

Giày dép được đặt rất ngay ngắn, và lại còn khác lạ hơn rất nhiều so với những cặp trước đây. Nhưng đây cực kỳ rõ ràng, chắc chắn không phải Thiệu Kiến Quốc đi mua, bởi vì màu sắc những đôi dép này đều rất nổi bật. Một nam nhân muốn đi dép thì cũng sẽ chọn những đôi có màu tối, chứ ít sẽ không chói mắt như vậy.

Tiếp đó, còn có một chiếc khăn vải trên TV, mỗi một thứ xem ra đều tốn không ít tâm tư. Thiệu Kiến Quốc – người anh hùng Đông Bắc này làm sao làm những trò vui này? Nếu muốn thì cậu ta nói với cấp dưới, vậy doanh trưởng không cần phải làm rồi.

Chẳng lẽ người phụ nữ này thật sự đổi tính rồi sao? Anh xoa xoa cằm mình nghĩ ngợi, quyết định chờ bữa ăn này rồi nói tiếp.

Chỉ chốc lát, Hứa Hân liền đem mì nấu xong, sau đó hướng về phía Triệu Minh Lượng nói: “Triệu đội trưởng, anh có thể dọn bàn được không, cái bàn này làm không đủ diện tích, nó quá lộn xộn.”

Triệu Minh Lượng không nói lời nào, tác phong nhanh nhẹn, đem cái bàn này dọn dẹp xong. Anh đối với căn phòng này vô cùng quen thuộc, dù sao trước đây khi bọn họ kết hôn cũng là bản thân anh cùng Thiệu Kiến Quốc bố trí lại một chút, cho nên đồ đạc đặt ở đâu nếu làm gì thì bọn họ rõ nhất.

Bàn vừa mới cất liền thấy Hứa Hân đặt lên bàn từng tô mì lớn, tiếp đó lại bung tương ớt lên, một bát dưa muối nhỏ, nước sốt đầy bàn.

Không nghĩ tới nước sốt này thực ra là cay ớt thật, là người gốc Đông Bắc, cậu ta đúng là rất thích ăn ớt cay, hơn nữa còn là ớt thật, nó thực sự là hiếm thấy, nhà bình thường có thể ăn ớt tiêu như vậy là tốt rồi.

Sau khi đem đồ ăn bày ra, Hứa Hân liền kêu: “Đình Đình, Tiểu Lộ ăn cơm nào, mau thu dọn một chút rồi qua đây.”

Hai đứa trẻ rất nghe lời, đem sách bài tập để sang một bên, sau đó lạch bạch chạy đến ăn cơm, bọn chúng vẫn rất thích món Hứa Hân nấu, chẳng những béo ngậy còn đầy đủ dinh dưỡng, những ngày này cũng béo lên rồi.

Hứa Hân đưa cho mỗi đứa bọn chúng một cái chén nhỏ, sau đó dùng thìa múc nước sốt cho chúng, nói: “Từ từ ăn nhé, đừng có đùa nghịch trên bàn.”

“Biết rồi ạ.” Hai đứa trẻ vừa thấy mì sợi liền cực kì phấn khích, hớn hờ bắt đầu ăn.

Triệu Minh Lượng tròn tròn mắt, hóa ra người phụ nữ này cũng có khi tốt như vậy, là cô ta gần đây thay đổi bản thân rồi, hay là đối với trẻ con nên vô cùng khoan dung? Bất quá thấy hai đứa bé ăn rất ngon lành, Triệu Minh Lượng vốn đang lo lắng mùi vị liên động tay làm nước sốt rồi bắt đầu ăn.

Nói rằng nấu nước sốt này vừa đủ độ béo, ăn lên cũng ngon miệng, mì sợi vừa đủ lực kéo, quan trọng nhất là những miếng dưa muối nhỏ vừa tới vị, tương ớt quá đặc biệt như mẹ làm rồi. Anh nhớ tới khi ở căn tin có một vài tiểu chiến sĩ cầm tương ớt khoe khoang, anh lúc ấy còn muốn đi đấu khẩu với những người người đó, kết quả những tiểu chiến sĩ này được bảo vệ một cách gắt gao, sau cùng ôm tương ớt bỏ chạy rồi, anh tức giận đến trợn mắt nhìn.

Chẳng qua nghe nói tương ớt là từ vợ Thiệu doanh trưởng bên kia mang tới, để cho chính anh đi cầu xin. Anh căn bản không tin, bình tĩnh nhớ lại những tiểu từ này không muốn cho mình ăn, vậy nên mới lừa mình, không nghĩ đến thật sự đúng là tương ớt nhà cô.

Mất nhìn người anh em của mình ăn rất ngon miệng, trong nháy mắt liền ăn đến bát thứ hai rồi. Anh cũng không nghĩ ngợi lung tung nữa, tự đi vào phòng bếp múc một bát, sau đó thấy Hứa Hân làm vẫn còn rất nhiều, vậy mà nấu một nồi lớn đủ cho bọn họ ăn rồi.

Khi quay lại, liền thấy người phụ nữ kia ôn nhu hỏi Thiệu Kiến Quốc: “Anh vẫn còn muốn ăn sao? Em lại lấy thêm cho anh một bát nữa.”

Thiệu Kiến Quốc có phần do dự, anh sợ mì không đủ cho mọi người ăn.

Hứa Hân nói: “Chưa no thì tiếp tục ăn, em nấu không ít.” Nói xong liền cầm bát đi vào phòng bếp.

Quai hàm Triệu Minh Lượng sắp rớt xuống đất rồi, cái này cũng quá hiểu lòng người đi chứ?

Từ lúc hai người bọn họ kết hôn, chưa khi nào thấy qua người này nói chuyện dịu dàng với Thiệu Kiến Quốc như vậy! Tự anh hung hăng bấm móng tay mình, có chút đau, hẳn không phải là nằm mơ.

Không nhịn được nhỏ giọng nói với Thiệu Kiến Quốc: “Người này thật sự thay đổi rồi hả.”

Kết quả bị Thiệu Kiến Quốc trừng mắt một cái, trong lòng Triệu Minh Lượng tựa như gương sáng, người đồng chí của mình chắc chắn sẽ nói: Cô ấy vốn rất tốt.

Vốn rất tốt cái rắm, người ta cưới chính là vợ còn Thiệu Kiến Quốc cưới là bà nội. Cưới rồi vẫn được cậu ta chăm sóc, thiếu chút nữa không tìm khối bản cho cung khối lai.

Không nghĩ tới người anh em đang hồi phục vết thương, thế nhưng còn được người phụ nữ này chăm sóc, xem ra là còn có chút lương tâm.

Triệu Minh Lượng gật gật đầu, cảm giác đối với Hứa Hân vậy mà có chút thay đổi, nhưng chỉ là một chút thôi. Cô ta chắc hẳn là thấy người anh em này bị thương mới lương thiện chăm sóc cậu ta, không chừng qua một thời gian liền trở lại bộ dạng ban đầu. Tuy rằng không quá tin nhiệm người phụ nữ này,

nhưng đối với việc làm của cô không ngờ thật cao hứng. Liền tính có thể tốn chút tiền bạc, lãng phí một chút phiếu cũng không có là gì, chỉ cần đừng có trở về như trước nữa.

Anh cảm thấy chính mình cả đời này muốn cưới vợ thật khó khăn, chỉ cần Thiệu Kiến Quốc có thể qua được là tốt rồi, anh liền không có gì mong đợi nữa. Người này khiến cho tiểu tử này quá thành thật quá mức, bình thường xem ra là một người rất thông minh, lanh lợi, nhưng trong hôn nhân lại ương bướng như vậy, nhìn lên liền bị người kia khinh dễ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tẩu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Mưa bão

Editor: Từ Phương Team

Hai đại nam nhân ngồi sồn sột ăn hết một bát mì to, cô vừa đau lòng lại vừa không biết nói gì, bao nhiêu mì như thế bọn họ ăn đâu hết rồi.

Còn may là Triệu Minh Lượng ăn xong cuối cùng cũng ngậm được cái mồm độc địa lại, trước khi đi còn nói với Triệu Kiến Quốc: “Cậu cũng đừng nuông chiều cô ta quá, mặc dù nói bây giờ cô ta biết làm cơm lại dọn phòng, nhưng khó mà đảm bảo được ngày nào đó cô ta lại trở về như lúc trước, cậu phải nghiêm khắc một chút, biết chưa?”

Nói xấu sau lưng người khác thì cũng đừng nói to như vậy chứ, cô cái gì cũng nghe thấy rồi có được không?

Hứa Hân đang rửa bát trắng mắt, đây rõ ràng là nói với cô mà.

“Cậu quản nhiều thế làm gì? Nên làm gì thì làm đó đi.” Triệu Kiến Quốc ngay lập tức cẩn thận nhìn về phía Hứa Hân đang ở trong bếp, thấy cô không có động tĩnh gì liền thô lỗ mà đẩy anh ta một cái, ngụ ý chính là bảo anh đừng có quản chuyện của hai người họ.

Triệu Minh Lượng tức đến gan cũng thất, nói: “Trọng sắc khinh bạn.” Nhưng dù sao cũng đã ăn một bữa cơm rồi, giữ thẳng bằng một chút rồi quay người tức giận bước đi.

Triệu Kiến Quốc đóng cửa, có chút thấp thỏm không yên mà trở về phòng, khập khiễng rẽ qua bếp giúp Hứa Hân thu dọn, thấy cô không nói gì liền nhẹ thờ ra. Nhưng không nghĩ đến, rửa bát xong, cô vậy mà lại cười như không nói: “Anh định nghiêm khắc với em như thế nào đây?”

Triệu Kiến Quốc đông cứng, ấp úng nửa ngày mới nói: “Anh sẽ không.” sau đó đặt bát xuống, nhìn rất không tự nhiên mà đi rồi.

Hứa Hân nghe hiểu ý của anh là sẽ không nghiêm khắc với mình, không tự chủ được mà nhếch miệng cười, vẫn là không tự nhiên thế này mới đáng yêu.

Qua buổi chiều, bên ngoài âm u trông rất đáng sợ, hôm nay chị Quách về sớm đã đón bọn nhóc về rồi, sau đó thấp thoáng có nghe thấy tiếng sấm. Rõ ràng là đã cuối thu rồi thế nào đột nhiên lại có mưa, hay là mưa bão?

Hứa Hân rất sợ tiếng sấm, bởi vì đời trước ngày cô chết cũng là ngày mưa bão sấm chớp.

Vẫn tốt là mưa cũng bé, nhưng mà đợi đến tối thì không như vậy nữa. Hứa Hân ôm lấy bé Hổ ngủ một lát, đột nhiên liền bị tiếng sấm đánh cho tỉnh, cô bị dọa la to một tiếng, nhưng thấy bé Hổ đang ở bên liền che miệng lại, nhưng vẫn sợ đến run lên.

Triệu Kiến Quốc cũng bị đánh thức, lúc nghe thấy tiếng Hứa Hân kêu lên liền nhảy xuống giường vừa chạy vừa nhảy tập tễnh đến phòng của Hứa Hân mở cửa nói: “Vợ... Hứa Hân em làm sao rồi?” gọi vợ có lẽ cô sẽ không thích nghe, vậy nên đổi thành gọi tên cô.

“Không, không sao.” Bản thân trọng sinh rồi, loại chuyện nó chắc chắn sẽ không dễ nó xảy ra nữa. Hơn nữa Triệu Kiến Quốc cũng ở đây, không có chuyện gì đáng sợ cả.

Triệu Kiến Quốc thấy Hứa Hân cuộn vào góc tường, vô cớ mà đau lòng một lúc, bước qua nói: “Đúng là không có chuyện gì, có phải sợ hay không?”

“Ai, ai sợ cơ chứ? Anh quay về đi, đừng quản em.” Cô chính là thích cật mạnh, đời trước hay đời này cũng thế.

“Ừm, vậy, vậy anh quay về đây.” Chớp loé lên Hứa Hân đang mặc cái áo sơ mi lớn, đôi chân tròn nhẵn bóng loáng, mắt Triệu Kiến Quốc có chút hoa lên, vậy nên Triệu Kiến Quốc không dám nhìn mà quay người bước ra ngoài.

Nhưng bỗng nhiên tay bị giữ chặt, một bàn tay nhỏ nhắn xinh xắn đang nằm trong tay anh, sau đó nhẹ nhàng nói: “Ở lại với em được không?”

Triệu Kiến Quốc cảm thấy tim bị xiết mạnh một cái, cả người như bốc hỏa, có chút cứng đờ nói: “Được.” Anh cảm thấy có chút huyền ảo, thiếu chút nữa còn cho rằng tai mình có vấn đề.

Nhưng quay đầu lại, con người Hứa Hân có chút kinh hoàng mà nhìn chăm chăm anh, anh thấy mà đau lòng. Cô có ngang ngược hung hăng đi nữa thì cũng là con gái, là gan đường nhiên nhỏ, lại thêm phát sinh loại chuyện đó nên cô mới tùy hứng như vậy. Thực ra không quan hệ gì, anh có thể sẽ mãi thương cô, không cần phải làm khó bản thân. Chỉ là những chuyện này anh giấu trong lòng không biết nên nói thế nào, chỉ là nhẹ nhàng xoa đầu cô, sau đó nuốt một ngụm nước bọt nói: “Anh ngủ ở chỗ nào?”

“Có thể ngủ bên cạnh của bé Hồ.” Mặc dù nói sợ nên để người lưu lại, nhưng đầu sao vẫn là không quá quen thuộc, không thể như thế mà đuổi anh ra một chỗ nào đó tùy tiện ngủ, lại nói anh vẫn còn đang bị thương, nhờ anh chịu không được vết thương lại nặng thêm thì làm thế nào?

Đến lúc đó mọi người hỏi: Vết thương của Triệu Kiến Quốc rõ ràng không có chuyện gì, vì cái gì bỗng nhiên lại nặng thêm? Giải thích thế nào, chẳng lẽ nói bởi vì làm chuyện vợ chồng nên không cẩn thận làm cho vết thương thêm nghiêm trọng?

Mất mặt lắm.

Triệu Kiến Quốc cũng không nói gì thêm tự giác mà nằm xuống bên còn lại cạnh bé Hồ, còn may là chiếc giường này to ngủ ba người mặc dù có chút chen chúc nhưng cũng không quá khó chịu.

“Ngủ đi, không sao.” Sau khi nằm xuống anh cứng ngắc mà nói ra một câu an ủi, sau đó cái gì cũng không nói được. Đối mặt với Hứa Hân anh xác thật là vừa khản trương vừa sợ hãi, sợ làm sai cái gì dọa người ta sợ chạy mất.

Hứa Hân đáp một tiếng, sau đó nhỏ giọng nói: “Em có thể cầm tay anh không?”

Mặt Triệu Kiến Quốc vọt cái đỏ lên, nhưng vẫn là đẩy bé Hồ xuống dưới một chút, sau đó vươn tay qua.

Tiếp theo một to một nhỏ nắm lấy, Hứa Hân không bao lâu thì tiến vào giấc mộng, cho dù đang gặp ác mộng, nhưng không biết trong lòng dường như có sức mạnh. Nhưng ngày hôm sau cô vẫn là dậy muộn, Đinh Đinh và tiểu Đường là Triệu Kiến Quốc dẫn vào, bữa sáng cũng là anh hâm nóng.

Hứa Hân có chút ngại ngùng, để cho một người đang bị thương đến chăm sóc mình. Cô nhanh chóng bảo Triệu Kiến Quốc ngồi xuống, sau đó cho bé Hồ ăn. Hai người ù ù cạc cạc mà ngủ cùng giường đều có chút ngượng ngùng, nhất là Triệu Kiến Quốc đến đầu cũng không dám ngẩng lên. Hứa Hân có loại cảm giác bắt nạt người ta, bỗng nhiên có một loại ý nghĩ nếu như muốn hai người ở bên nhau đoạn tình cảm này nhất định phải do cô chủ động mới được, bằng không dựa vào Triệu Kiến Quốc chỉ sợ đợi tám, mười năm hai người cũng sẽ không có tiến triển gì.

Vẫn luôn mập mờ như thế, cô chịu không được.

Nhưng không nghĩ đến đợi mọi thứ thu dọn xong hết, hai vợ chồng Triệu Kiến Minh đến, sau khi mời hai người vào trong, hai anh em này một người bị thương cánh tay, một người thương ở chân thật đúng là làm người ta cảm khái.

Trương Tú Lan vào trước ôm lấy bé Hồ, sau đó nước mắt suýt nữa không nhịn được rơi xuống, cô thật đúng là rất nhớ con, dù sao cũng nhiều ngày không gặp rồi.

“Đều mập lên, vát vát cho hai em rồi. Rõ ràng là chưa có trông nom qua trẻ con, nhưng lại chăm sóc đến tốt như vậy.” Đây ngược lại cũng không phải nịnh nọt gì, phải biết rằng cô nương mà chưa trông trẻ con bao giờ chăm sóc tốt cho đứa trẻ lớn như vậy rất tốn sức, khó tránh được rối loạn.

“Cũng không phải chuyện lớn gì, lại nói bé Hồ rất ngoan, ăn no liền ngủ, em rất thích bé.” Hứa Hân cùng Trương Tú Lan nói về đứa nhỏ, Triệu Kiến Quốc ở một bên hỏi một chút vết thương của Triệu Kiến Minh, rõ ràng trong hai người thì anh là em, nhưng nói đến nói đi Triệu Kiến Minh rõ ràng rất mất tự nhiên, không có biện pháp, ai bảo em trai của anh ta khí thế dọa người như thế, anh có chút sợ.

Triệu Kiến Minh nói vết thương của mình không sao, vốn dĩ nghĩ nhân lúc sau thu vén chút tiền qua năm nhưng làm sao nghĩ đến sẽ gặp phải loại chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Bé Hồ về nhà

Editor: Từ Phương Team

Triệu Kiến Quốc nói: “Vậy anh ở nhà nghỉ ngơi đi, đợi năm sau xem sao rồi ra ngoài làm việc. Chuyện năm mới...” anh vốn muốn nói bản thân nghĩ cách, nhưng làm thế nào được, nhà này anh không dám làm chủ.

Hứa Hân là người đã sống qua một đời vì vậy rất hiểu chuyện, vừa nghe cuộc nói chuyện của bọn họ lập tức không do dự tiếp lời: “Chuyện tiền qua năm mới chỗ bọn em còn một chút tiền anh chị cầm về, không đủ đến lúc đó chúng em lại gửi.”

Cô nói xong liền lấy ra ba mươi đồng trước đây Triệu Kiến Quốc đưa cho, nhưng bây giờ chỉ có mười đồng. Nhưng mười đồng chắc sẽ đủ cho một nhà

qua năm, con số này đối với nhà nông mà nói thì không ít.

“Chị dâu, chị cảm đi.” Hứa Hân một chút cũng không keo kiệt, dầu sao đời này cô dự định quan hệ thật tốt với gia đình họ.

“Không được, bọn em ở trong thành phải chi tiêu nhiều, chúng ta ở quê tạm bợ là có thể sống, lại nói để em chăm sóc trẻ nhỏ nhiều ngày như vậy vốn dĩ đã là chiếm hơi rồi.” Trương Tú Lan sao có thể nhận, sống chết lắt đầu lùi ra đằng sau.

Hứa Hân cười nói: “Chị dâu, chị sao có thể tính toán với chúng em như vậy, đều là người họ Triệu còn phân biệt những cái đó, hơn nữa anh chị ở nông thôn chăm sóc bố mẹ với cả nhà vốn dĩ đã không dễ dàng.” Cô rất biết nói chuyện, không lâu đã cho tiền vào trong túi của Trương Tú Lan, cô chỉ biết cảm động nước mắt cũng rơi xuống.

Đây chính là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, mặc dù nói sau khi em trai kết hôn, nghe phong thanh vài chuyện, nhưng gặp rồi mới biết em dâu người ta là người thẳng thắn, hoặc đã làm mất lòng người nào đó nên bị đồn đãi thành như thế không biết chừng. Dù sao, Trương Tú Lan dường như đã nhận định em dâu này rất dễ ở chung rồi.

Triệu Kiến Minh cũng thấy có chút ngại ngùng, nói: “Bọn em lúc nào có ngày nghỉ thì về nhà đi, ở nhà vẫn còn mấy con gà mái, làm thịt cho bọn em bồi bổ.”

Hứa Hân nghe rồi nhíu mày nói: “Anh cả, anh vẫn là giữ lại cho chị dâu thì hơn, nhìn chị ấy gầy như thế nào rồi. Em như thế này còn cần phải bồi bổ sao?” Nói xong duỗi cánh tay ra, ý muốn để cho anh cả nhìn bản thân mình cả người toàn thịt làm gì có chỗ nào cần bồi bổ.

Triệu Kiến Minh khoé miệng co rút, người em dâu này rõ ràng vẫn còn rất trẻ con, em trai mình thật đúng là nhạt được món hời.

Triệu Kiến Quốc cũng cảm thấy vợ mình vẫn còn tính tình trẻ con, liền nói: “Anh, anh chị vẫn chưa ăn cơm. . .”

“Thôi, bọn anh đi tàu hoả sớm một chút.” Triệu Kiến Minh nói.

“Tàu hoả mấy giờ, nếu không em luộc chút sủi cảo nhé, làm nhanh còn có thể mang lên tàu ăn.” Nói xong Hứa Hân liền đi bật bếp đun nước.

Triệu Kiến Minh nhìn Triệu Kiến Quốc một cái, yên tâm nói: “Em trai, vợ em rất được, em lớn tuổi rồi nhường cô ấy một chút, đừng có suốt ngày sầm mặt.”

“Em. . .” cũng đâu muốn sầm mặt đâu.

“Em trai à, người ta là đại tiểu thư của thủ trưởng đến nhà chúng ta chắc chắn không quen, đợi vết thương em tốt rồi thì làm đỡ em dâu nhiều một chút, giữa vợ chồng với nhau không có cái gì là thiệt với không thiệt cả.” Trương Tú Lan vừa thu dọn túi cho bé Hồ mang đi vừa nói.

Triệu Kiến Quốc: (Rốt cuộc ai mới là em trai ruột của mấy người?).

“A?” Trương Tú Lan lôi ra một bộ quần áo nhỏ, đây là cái váy hoa nhỏ làm bằng vải bông, nhìn rất đẹp, sờ cũng rất dễ chịu. Rồi lại lấy ra một hộp sữa, hai cái tã lót mới, hai cái khăn tay mới. Rõ ràng những thứ này đều là Hứa Hân chuẩn bị.

“Đây đều là em dâu làm cho phải không, rất đẹp. Tay em dâu làm sao mà khéo như thế, cái váy nhỏ này làm chắc tốn không ít tiền?” Cô lấy ra nhìn, càng nhìn càng thích nhưng trước giờ cô không quá thích chiếm hơi từ người khác, khó tránh được có chút ngại ngùng.

Hứa Hân bụng sùi cảo lên nói: “Em dùng vải cũ làm, có chỗ nào dễ nhìn đâu cơ chứ, anh cả, chị dâu nhanh ăn cơm, em ôm bé Hồ một chút.” Đứa nhỏ này mặc dù mới ở đây mấy ngày nhưng cô đã nhớ rồi, ngay cả Đình Đình và tiểu Đường nghe được em gái nhỏ phải đi cũng không vui vẻ.

Trương Tú Lan thấy đáng vẻ của Hứa Hân liền biết cô thích, nói: “Tuổi hai người cũng không còn nhỏ nữa, sớm chút sinh một đứa còn không phải được rồi sao?”

“Vâng.” Hứa Hân nhanh chóng đáp, sắp đến kế hoạch hoá gia đình rồi, đến lúc đó muốn sinh hai đứa cũng khó, nhanh lúc còn sớm vẫn là nhanh chóng sinh lấy hai đứa. Nếu như bản thân có thể, còn sinh nam nữ đủ cả. Hứa Hân cũng tính toán trong lòng, bây giờ cô rất không nỡ để người ta ôm đi đứa nhỏ trong lòng.

Cuối cùng đợi khi vợ chồng Triệu Kiến Minh ăn xong vẫn là ôm đứa nhỏ đi, Triệu Kiến Quốc tìm xe tiễn bọn họ ba người lên bến xe, bởi vì còn phải trông hai đứa nhỏ nên Hứa Hân cũng không đi tiễn.

Bây giờ Triệu Kiến Minh mặc dù còn đang bị thương ở tay nhưng một tay cũng đủ để có thể chăm sóc hai mẹ con họ. Thấy bọn họ ba người lên xe nước mắt Hứa Hân liền rơi xuống, thế nào lại không phát hiện ra trọng sinh một đời cô lại dễ dàng rơi nước mắt đến vậy, nước mắt nói rơi liền rơi.

Triệu Kiến Quốc thấy mà đau lòng, nói: “Hay là qua năm chúng ta quay về thăm họ một chút?” Lại nghĩ đến nhà đó, vợ mình nhất định sẽ không quen, có chút khó xử.

“Được đó, chỉ sợ đến lúc đó bé Hồ không nhận ra em nữa.”

Hứa Hân đáp ứng, cô cảm thấy nên quay về một chuyến, dầu sao đời trước cũng không quay về, quá không hiểu chuyện.

Triệu Kiến Quốc mắt sáng lên, sau đó khoé miệng nhếch lên cười không tự nhiên nói: “Chúng ta quay về thôi, Đình Đình với tiểu Đường còn đang ở nhà.”

“Được rồi.” Hứa Hân vươn tay đỡ lấy Triệu Kiến Quốc, một chút một chút cùng anh quay về.

Bên đường còn có vài tiếng thì thầm của mấy người vợ quân nhân: “Trước đây hai người đó không phải thường xuyên cãi nhau sao, thế nào mà giờ lại tốt như vậy?”

“Có lẽ là vì tiểu cô nương đau lòng nam nhân của mình, dẫu sao cũng là vợ chồng. Lúc mà tôi vừa mới kết hôn cũng không hiểu chuyện, nhưng là có một ngày chồng tôi đột nhiên cả người toàn máu quay về dọa tôi một trận, sau này anh ấy ra cửa một cái tôi cũng không yên lòng.”

“Khó trách, nhà tôi vừa ra cửa làm nhiệm vụ tôi có lúc còn gặp ác mộng.”

Bọn họ ở một bên nói cũng không để ý, nhưng Hứa Hân lúc nghĩ đến thăm vợ chồng Triệu Kiến Quốc lại vì em gái của mình tìm được lý do tại sao lại thay đổi thành như vậy. Đây là biết đau lòng chồng mình, vậy nên mới trưởng thành như vậy. Nói thật, cô trưởng thành hiểu chuyện còn rất đáng yêu.

Cầm theo hoa quả gõ cửa, đợi cửa mở liền thấy Hứa Hân đang ngồi một bên mắt đang đỏ, biểu tình của Triệu Kiến Quốc cũng không dễ nhìn.

“Làm sao lại khóc rồi?” Lại gây chuyện à?

“Dì, nhớ bé Hồ.” Đình Đình ở một bên bám vào lưng của Hứa Hân, sau đó giọng lạnh lạnh nói với Hứa Hân.

“...” Hứa Hân nhìn Triệu Kiến Quốc một cái, anh gật đầu nói: “Anh cả và chị dâu vừa đi, cô ấy liền khóc.” Bản thân không biết làm sao mà khuyên người khác, đang rất sốt ruột.

Hứa Hân nhếch miệng nói: “Nhớ con người khác làm gì, tự mình sinh một đứa.” Nói xong liền đặt hoa quả lên bàn.

“Anh à anh đừng nói không thấy đau lưng sao, ai có thể lập tức sinh a.” Hứa Hân trừng anh một cái, nhưng cuối cùng vẫn là cầm hoa quả vào bếp rửa, gọt cho Đình Đình và tiểu Đường ăn, đương nhiên cũng cho Triệu Kiến Quốc một nửa quả táo, còn lấy hạt đem chôn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Đêm qua ngủ ở đâu?

Editor: Từ Phương Team

Trông nét Hứa Hân sắp rơi ra đến nơi rồi, phải biết rằng từ nhỏ Hứa Hân đã được nuông chiều, khi ở nhà đừng nói là gọt táo cho người khác, cho dù đem táo gọt sạch rồi đặt trước mặt cô cũng chẳng muốn động vào. Cô bây giờ thật đúng là quá khác, chuyện này quả nhiên ảnh hưởng quá lớn đối với cô.

Nhưng mà có chút không nỡ, đại tiểu thư từ khi nào đi lấy lòng người khác giỏi như vậy chứ.

“Em cũng tự ăn chút, cho cậu ta ăn lãng phí.” Hứa Hân đưa trái cây cho Hứa Hân.

“...Hai người thực sự là bạn bè không phải kẻ thù chứ?” Hứa Hân trừng mắt nhìn anh trai mình, sau đó để hoa quả xuống vào phòng.

“Anh nói sai gì chứ?” Hứa Hân gãi gãi đầu, tỏ vẻ hoàn toàn không biết vì sao em gái nổi giận.

Thiệu Kiến Quốc cũng lơ mờ đôi chút, nói: “Có lẽ tâm tình không tốt.” Hồ Nữ đi rồi, hôm nay còn mỗi hai người họ ở nhà, chuyện gì xảy ra mà trong lòng hơi loạn?

“Đúng rồi, rảnh về nhà chơi đi, bố mẹ tôi đều nhớ em gái.”

“Uhm.” Thiệu Kiến Quốc gật đầu, nhưng anh cảm thấy chuyện này cần hỏi Hứa Hân, hơn nữa đối với cô về Hứa gia có chút ám ảnh tâm lý.

Hứa Hân cũng rất lo sợ, nhưng là người một nhà chung quy không thể trốn nhau được mãi?

Khi hai người đang do dự thì có người gõ cửa bên ngoài, Hứa Hân bước nhanh ra mở cửa liền gặp chiến sĩ phòng trực.

“Hứa doanh trưởng tới, phòng trực nhận được thư của chị dâu, tôi tới đưa.” Cậu ta giao lá thư rồi trở về.

Hứa Hân gật đầu nhận lấy, sau đó nhớ lại em gái mình chưa bao giờ thư từ qua lại cùng người khác, là ai gửi thư? Vừa đóng cửa, Hứa Hân ở trong

phòng phóng ra như con chim sẻ, hiện tại cô hơi gầy nhưng cũng dễ nhìn, hai mắt to hết sức linh hoạt, xem ra là so với lúc nhỏ cũng không khác gì mấy.

Mỗi người béo đều là nhân tố bí ẩn, dù sao hiện tại Hứa Bản cảm thấy ngũ quan của em gái mình này nở, hoàn toàn là đại mỹ nhân.

“Anh hai, có thư của em đúng không, mau đưa cho em, mau đưa cho em xem.” Hứa Bản lo lắng chuyện gửi bản thảo, cho nên vội vàng muốn xem thư. Nhưng mà khóe miệng Hứa Bản nhếch lên, nhẹ nhàng nhường lời không để cho cô lấy được thư, sau đó nói: “Sốt ruột như vậy, bạn học hả?”

“Không phải, anh mau đưa thư cho em.”

“Em nói ai gửi thư cho em trước đi?”

“Không nói, anh đưa cho em đi.”

Hứa Bản tức giận dậm chân không ngừng, hồi nhỏ hai người vẫn thường đùa nhau như vậy. Hứa Bản vẫn luôn cao hơn cô một cái đầu cho nên cô liên tục bị khi dễ, rất khó chịu.

Hứa Bản chỉ muốn trêu chọc cô, đúng là thật không ngờ bên cạnh lại còn Kiến Quốc, anh cảm thấy được khuấy tay tê rần động tác liền dừng một phen, sau đó bức thư bị đoạt đi.

“Thiệu Kiến Quốc, thân thủ ngày càng tốt, đánh cũng thật chuẩn.” Đây nguồn đầu nhìn trên mặt đất quả táo không nói gì, anh đùa với em gái mình liên quan gì tới Thiệu Kiến Quốc?

Thiệu Kiến Quốc chính là không thể nhìn vợ mình chịu ủy khuất, cũng không thể xem anh em họ tình sâu nghĩa nặng, chò chân anh khỏi cũng đùa vui với vợ như vậy. Nhưng mà hơi sợ, ngộ nhỡ bị đánh phải làm sao?

“A...” Hai nười đàn ông gật này mình, đồng thanh hỏi: “Làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì hả?”

Hứa Bản lập tức nhào vào lòng Hứa Bản, ra sức kéo căng áo anh vài lần rồi cười nói: “Anh, em thành công rồi, em góp được tiền rồi.”

“...” Hứa Bản nhất thời mơ hồ sờ đầu, sau đó cô lại chạy đến bên Thiệu Kiến Quốc đưa thư cho anh xem, nói: “Trước em vẽ truyện tranh đã duyệt bản thảo, có 150 đồng tiền nhuận bút nha..., về sau có thể còn tiếp, sau đó em sẽ có thu nhập cố định rồi, vui lắm phải không?”

“Thật hả?” Hứa Bản không tin đoạt lấy thư, một tờ đơn chuyển tiền của bưu cục, một bức thư của Nhà Xuất Bản, mặt trước quả thực viết rất rõ ràng.

“Không ngờ em từ nhỏ thích vẽ đi vẽ lại thật đúng là có thể vẽ ra trò đấy nhỉ, không hổ danh là em gái anh.” Hứa Bản cũng thực sự vui mừng, lấy tay xoa xoa đỉnh đầu em gái mình, phát hiện cô hơi híp trông mắt, xem ra bộ dáng rất hưởng thụ giống như mèo con được khen ngợi.

Thiệu Kiến Quốc căn bản không biết khen ngợi như thế nào, vì thế chỉ ừ một tiếng rồi nói: “Đừng vất vả quá.” Vợ của anh thật lợi hại, thoáng cái có thể tích góp được nhiều tiền như vậy. Người khác còn nói mình cưới về một bà nội, bà nội nhà ai có thể góp được nhiều tiền như vậy hả.

Anh cho tới bây giờ không nghĩ tới cùng vợ mình sinh phân, cho nên Hứa Bản thành công anh thực sự vui mừng.

“Thật là vui, ngày mai chúc mừng một chút, ngày mai anh tới ăn cơm nhé?”

Hứa Bản đầy hài lòng liền mời cơm, hoàn toàn quên thời điểm này cuộc sống mọi người đều không quá tốt.

“Được, ăn gì?” Hứa Bản đương nhiên cho cô mặt mũi, kỳ thật anh vốn muốn mời hai người họ về nhà mình chúc mừng, nhưng nghĩ đến trước đây hai em gái cãi nhau không vui vẻ, vẫn là đem lời đến miệng nuốt xuống.

“Ăn bánh đi, sau đó làm canh dưa chua.” Thiệu Kiến Quốc chắc chắn thích.

“Em biết làm hả?” Hứa Bản tỏ ý hoài nghi.

“Chắc chắn biết.” Hứa Bản nghĩ một chút lại nói: “Cố gắng học sẽ biết.”

Hứa Bản cười khổ nói: “Anh bỗng nhiên cảm thấy ngày mai rất khó nuốt trôi.”

“Vậy anh đừng tới, em với Thiệu Kiến Quốc cùng nhau chúc mừng.” Hứa Bản vừa nói xong, Thiệu Kiến Quốc liền ừ một tiếng, lần này vô cùng thẳng thắn.

Hai anh em đồng thời nhìn anh, ý tứ này là không định để cho Hứa Bản tới sao, là ý này hả?

Hứa Bản hừ một tiếng nói: “Thiệu Kiến Quốc, tôi đúng là nhìn nhầm cậu, tình nghĩa anh em gì đó cậu căn bản không có sao?”

Thiệu Kiến Quốc nhìn đĩa trái cây, hoàn toàn không để ý tới anh.

Hứa Bản nội thương một trận, nói: “Em gái, anh về đây, tạm...”

“Chờ chút.” Thiệu Kiến Quốc hiếm khi chủ động mở miệng, Hứa Bản hỏi: “Chuyện gì?”

“Đem người đàn bà kia từ nơi này ra ngoài, chuyện này tôi không nói lần hai.” Mệnh lệnh từ miệng.

“Được, tôi biết rồi.”

Người tham gia quân ngũ nói chuyện đều có chút độc đoán, nói gì là đấy, tuyệt đối không nói lần hai, thật không hiểu với loại ngữ khí này vì sao bọn họ có thể bình tĩnh chung sống chứ, vậy nếu như có người dùng giọng điệu này nói chuyện với mình, Hứa Bản nhất định cảm thấy phải oán hận một phen. Vẫn may Hứa Bản là một người rất ôn hòa, đối với người trong nhà mình luôn hết sức ôn nhu. Mà Thiệu Kiến Quốc, người này trước mặt cô chính là mặt dura, loại việc độc đoán này hoàn toàn không tồn tại.

Hai người bọn họ mỗi người một câu quyết định phải đem Tống Tiểu Hoa ra ngoài, Hứa Bản đương nhiên muốn tỏ chút thái độ của mình, nói: “Trước đây anh hẳn là không quan tâm đến, bây giờ anh muốn quảng cũng quảng không xong.” Nhìn thoáng qua anh trai Hứa Bản của mình cái gọi là yêu thương, có chút hả hê trên nỗi đau của người khác.

Hứa Bản chỉ có thể cười khổ đi ra, chờ người vừa đi, Hứa Bản liền trừng mắt nói: “Đáng đời, để cho anh ấy rảnh rồi đi kiếm chuyện làm.”

Thiệu Kiến Quốc đối với việc này không phát biểu ý kiến, anh lặng lẽ nhìn sắc trời bên ngoài đã tối rồi. Mà Hứa Bản cũng bắt đầu tắm rửa chuẩn bị đi ngủ, hơn nữa cô rất vui vẻ, tắm xong ngồi ở bên kia xem lá thư ấy.

Chốc lát liền lấy nước cho Thiệu Kiến Quốc, nói: “Anh có muốn đi tắm không?”

“Uhm.” Gật đầu có chút ngượng ngùng đi vào lau rửa, sau đó chống nạng đi ra thấy Hứa Bản hình như có chuyện muốn nói.

“Em có chuyện gì sao?”

“Em, tối nay ngủ ở đâu?” Giọng điệu ủy khuất đầy trông mong, giống như con cún lớn sợ bị chủ nhân vứt bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Cùng phòng

Editor: Từ Phương Team

Về mặt của Hứa Bản đỏ ửng, cô không nghĩ đến người đàn ông này lại hỏi trực tiếp như vậy. Hơn nữa, người này biểu hiện như thế để từ chối, cô không tìm thấy lý do.

Nhưng khi nhìn chân của anh, có chút xấu hổ nói: “Vậy anh muốn ngủ ở đâu?” Hừ, xem thử anh trả lời như thế nào.

Thật sự không ngờ tới người tham gia quân ngũ da mặt lại dày như vậy, Thiệu Kiến Quốc ở trước mặt cô cũng là đàn ông, là một người đàn ông ở vùng Đông Bắc, nếu bàn đến sự chân thật thì không ai có thể sánh bằng họ.

Cho nên: “Anh muốn ngủ ở phòng khác.”

Phốc!

Hứa Bản xém chút nữa đã phun nước bọt, mặt đã hồng rì máu, cô suyết nữa giống tiểu cô nương không biết có nên đào đất để chui vào hay không. Trong lòng cảm thấy kì lạ, cho người hỏi này, cho người hỏi, làm sao bây giờ?

“Anh... anh..., anh muốn ngủ ở phòng nào, với ai, ai chăm sóc cho anh.” Không được, quá dọa người.

Hứa Bản liền chết cọ đầu ở trên giường nằm xuống, nhưng không ngả ra cửa, ý để cho Thiệu Kiến Quốc tự mình chọn lựa.

Thiệu Kiến Quốc có óc cũng biết mình có khả năng ngủ trên chiếc giường kia, có vợ không ôm trời tru đất diệt.

Cho nên anh lập tức cởi áo khoác ra, liền trèo lên giường, sau đó lôi kéo chăn của Hứa Bản.

Cái này thật quá mức, Hứa Bản lập tức xoắn xuýt nói: “Chăn của anh đâu?”

“Không, không lấy.” Không phải ở một giường sao?

“Tôi đi lấy chăn cho anh, tôi không có thói quen đắp chung chăn, hai người chung một chăn.” Sau đó nhìn Thiệu Kiến Quốc cúi xuống, khẽ trừng mắt nói:

“Vậy anh còn muốn làm gì, muốn chân bị phế đúng hay không?”

“Anh không muốn làm gì, chỉ muốn ôm em ngủ.” Lỗi tai Thiệu Kiến Quốc nóng lên, anh thật sự không muốn làm gì cả, nếu muốn làm gì thì cũng phải chờ cái chân khỏe lên mới có thể làm được. Ở trạng thái này, anh sợ mình làm không tốt chọc vợ tức giận.

Nếu ôm thì cũng không phải là quá mức, dù sao cô cũng là vợ. Nếu không thì cho ôm đi.

Hứa Hân suy nghĩ một chút liền nằm xuống, sau đó vén chăn mình lên nói: “Vậy chỉ được ôm thôi đó.” Tiến triển như thế này có phải quá nhanh rồi hay không?

Dù sao cũng đã là vợ chồng rồi.

Thiệu Kiến Quốc không ngờ rằng vợ có thể cho phép, nếu anh đợi lát nữa thì không phải là đàn ông, cho nên động tác rất nhanh chui vào. Nhưng khi vào anh liền cảm thấy toàn thân nóng lên, trong chăn thom quá, mà cơ thể của vợ lại rất mềm, hân thể nhưng đã cứng lên rồi.

Cánh tay vươn ra ôm Hứa Hân, sau đó có chút cà lăm nói: “Ngủ đi.” Thịt trên người vợ rất mềm, khung xương nhỏ, dường như dùng lực một chút là có thể bẻ gãy.

Hứa Hân thấy bộ dạng cứng ngắc của anh có chút buồn cười, ngược lại lúc này thật sự yên tâm hẳn sẽ không làm gì với mình, cho dù làm gì cô cũng không sợ, dù sao cũng là vợ chồng hợp pháp.

Chỉ là ở trước kiếp, đã rất nhiều năm cô không cần người đàn ông này thân mật, bên cạnh đột nhiên có thêm một người khiến cô cũng có chút không quen, nhưng người này lại là Thiệu Kiến Quốc cô liền cảm thấy yên tâm, vì thể nhẹ nhàng đem bàn tay nhỏ đặt trên ngực anh, sau đó đem đầu dán lên bàn tay lắng nghe nhịp tim của anh nhắm hai mắt lại.

Được vợ thân mật như vậy, cả người Thiệu Kiến Quốc bỗng cương cứng, ngơ ngác nhìn một bên đầu giường ngẩn người, cho đến khi trong ngực truyền đến một giọng nói buồn bực: “Đồ ngốc, sao còn chưa tắt đèn.”

“A, anh biết rồi.” Với tay tắt đèn, hai người cứ như vậy nằm kề bên nhau, sau đó Hứa Hân đã sớm mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Về phần Thiệu Kiến Quốc, đôi mắt trừng to, lúc này mới từ từ thiếp đi. Thật sự anh vẫn nhớ đi vệ sinh, thể nhưng vẫn nhịn. Nhưng không nghĩ tới, sáng ngày thứ hai bị tấn công một cách không thể giải thích được đến từ vị trí nhân sinh.

“A, thật xin lỗi. Tôi quên anh ở trong chăn.” Liền cúi thấp lưng, nâng chân, ai viết được vừa lúc va chạm địa phương trọng yếu của người đàn ông. Hôn hết, không ai ngờ được sáng sớm tỉnh mơ nơi này của anh có thể khỏe mạnh như thế, sau đó cô cảm giác không đúng, mở mắt ra liền thấy được mồ hôi lạnh phát ra từ Thiệu Kiến Quốc.

“Đừng để ý, anh đi trước đi.” Thiệu Kiến Quốc nghiêng người, xấu hổ ôm chỗ kia, chỉ có thể cố nén. Thật sự chịu đựng, tuy khí lực không lớn nhưng nơi đó tương đối yếu ớt, dù sao cũng đã lăn qua lăn lại trong đêm.

Tâm Hứa Hân đặc biệt trống rỗng, vội vàng đứng lên chuẩn bị đi làm bữa ăn sáng.

Chỉ trong chốc lát Thiệu Kiến Quốc cũng rời giường, anh có chút xấu hổ, lổ tau và cổ đỏ rực, khá tốt chờ chút nữa thì hai người coi như là khôi phục lại bình thường.

Hôm nay Hứa Hân đem hai đứa nhỏ giao cho Thiệu Kiến Quốc, sau đó mình lại đi về tranh, trong đầu muốn mở một nhà sách và cải tiến nó, cô có kinh nghiệm tích lũy ở kiếp trước, mở một nhà sách nhỏ, không chậm trễ công việc mà có thể chăm sóc gia đình. Sau này cô có thể mở một chuỗi nhà sách, đến lúc đó thu nhập không thành vấn đề.

Lĩnh vực khác cô không thử qua cũng không muốn mạo hiểm, hơn nữa Thiệu Kiến Quốc là một quân nhân, bản thân là vợ lính không thể quá mức kiêu ngạo.

Đời này cô cũng không nghĩ mình có khả năng trở thành phú bà gì gì đó, cũng không phải đi học đại học, chỉ muốn làm người bên gối của anh là đủ rồi. Kiếp trước cô muốn quá nhiều sau cùng mới không có kết cục tốt, trải qua một lần thiệt thòi còn chưa đủ sao?

Về một hồi, giữa trưa bọn họ ăn đơn giản, dù sao buổi tối hẹn ăn cơm với Hứa Bân.

Hứa Hân đã nhào bột từ sớm, sau đó gọt khoai tây chuẩn bị xào khoai tây.

Thiệu Kiến Quốc đi tới nói: “Cần anh giúp gì không?”

“Không cần, anh vẫn nên ra ngoài dưỡng thương đi.”

“Đã tốt hơn nhiều rồi.”

Thiệu Kiến Quốc vốn bị thương ở ngoài da thịt, bây giờ ở chỗ vết thương kia có chút ngứa, nói đau thì cũng không đau lắm.

Hứa Hân nhìn dáng vẻ của anh cũng đã khá hơn nhiều, liền nói: “Vậy anh cắt khoai tây đi.”

“Được.” Thiệu Kiến Quốc cầm dao chính xác, lập tức cắt ra một đồng khoai tây với kích thước bằng nhau.

Hứa Hân kinh ngạc nhìn lại, cảm thấy cách dùng dao của mình với anh thật sự không có cách nào so được. Lúc này có người gõ cửa, giọng nói cao vút hỏi: “Ai thế?” Cô kinh nghiệm lần trước với Tống Tiểu Hoa, lần này cô không dám tùy tiện mở cửa, có người tới thì hỏi trước là ai.

“Là tôi, chú Hứa của con.” Là giọng nói của Hứa Bản, cho nên lập tức mở cửa, nói: “Chú Hứa tốt.”

Hứa Bản sờ sờ đầu cô, sau đó nói: “Vị này là bà nội Hứa.”

“Bà nội Hứa tốt.” Giọng nói cao vút phát ra.

Mà Hứa Hân ở trong phòng bếp cảm thấy được tim đập mạnh, bà nội Hứa này hẳn không phải là mẹ nuôi của Khúc Mai? Cô còn chưa chuẩn bị tốt để gặp người thân ở kiếp trước, trong lúc này có chút bối rối. Thế nhưng khi nhìn thấy Khúc Mai đi tới, cô vẫn là có chút ủy khuất gọi một tiếng mẹ.

Đã nhiều năm không gọi mẹ, lúc gọi ra cô cảm nhận được giọng mình có chút ủy khuất, đặc biệt ủy khuất, tất cả tiếc nuối, không thoải mái, dường như tìm được chỗ hồng để phát tiết, vì thế bỏ nhào vào Khúc Mai ở trên người khóc thật lâu.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tẩu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Lấy lòng

Editor: Từ Phương Team

Từ trước đến nay Khúc Mai đều biết đứa con gái này của mình rất kiêu ngạo, rất ít khi ôm bà mà khóc giống như thế này, xem ra cô thực sự nhớ nhà.

Tuy là nói không phải là con mình sinh ra, nhưng cũng nuôi dưỡng mười tám năm nói không có tình cảm là giả.

Nhẹ nhàng ôm cô nói: “Đừng khóc, đừng khóc nữa, có phải đã bị ủy khuất gì rồi đúng không?” Nói xong nhìn sang Thiệu Kiến Quốc.

Bà đang nghĩ đến, có thể khiến con gái bị ủy khuất nhiều như vậy thì chỉ có người đàn ông như cậu ta mà thôi.

Thiệu Kiến Quốc hoảng sợ, anh ta lập tức nhớ lại mình có làm sai chỗ nào không? Lẽ nào là ngày hôm qua ôm cô, xem ra hôm nay phải trở về phòng ngủ rồi.

Đúng lúc này Hứa Hân nói: “Không phải, con nhớ mọi người.”

“Nhớ chúng ta tại sao lại không quay về?” Thật sự lúc trước Khúc Mai bị Hứa Hân làm cho sợ, nhưng bây giờ thấy cô tỏ ra yếu thế liền nghĩ thời gian này con gái lại có đáng về yếu đuối.

“Trở lại thì không cần, mẹ có thời gian rảnh thì đến đây được không?” Hứa Hân vẫn là không thích nhìn thấy Tống Tiểu Linh, nhưng nghĩ đến công nuôi dưỡng của ba mẹ với mình tự nhiên hi vọng họ có thể đến đây thăm mình.

Khúc Mai vốn dĩ là nghe con trai nói Hứa Hân dạo gần đây thay đổi rất nhiều nên mới đến, vốn đang hoài nghi không biết có phải cô muốn nháo gì nữa hay không, nhưng nhìn được cô như này liền yên tâm. Thế là nhìn kĩ con gái của chính mình, nói: “Sao lại gầy như thế này? Có phải là ăn rất khổ cực hay không?”

“A, con thật sự gầy đi rất nhiều đi rồi phải không? Con ăn không có khổ, chỉ đang giảm cân.” Hứa Hân nghe người khác nói mình gầy đi thì rất vui, liền cười, tất cả mọi người vì vậy mà vui vẻ lên.

Khúc Mai ngờ ngạc một chút, sau đó nói: “Con không có chuyện gì giảm cân làm cái gì.” Lúc này có thể giảm vì đẹp, trong thời đại này cái này hoàn toàn là gầy đến xanh xao có thể chăm sóc mập mập hai người con của họ đó thường xuyên là niềm tự hào, kết quả con gái đột nhiên vào lúc này lại nói phải giảm cân, đây không phải là cùng với Thiệu Kiến Quốc có liên quan?

Trong lòng ba má luôn nghĩ về con gái, cho nên đem tất cả sai lầm đều đẩy cho con rể. Lại nói bà đối với người con rể này bà không hài lòng, xuất thân nông thôn, tướng mạo tuy không tệ nhưng bởi vì người thô lỗ căn bản không xứng với con gái.

Thế nhưng chồng mình nhìn trúng người đàn ông này bà cũng không có biện pháp, bây giờ càng suy nghĩ càng cảm thấy cậu ta không thích hợp với con gái mình.

Hứa Bản sao có thể không nhìn ra suy nghĩ của mẹ mình chứ, liền nói: “Mẹ, mẹ vẫn nên ngồi xuống đi, em gái muốn giảm cân thì mẹ đừng quản em ấy nữa.”

Khúc Mai đành phải ngồi xuống, sau đó Hứa Hân lau nước mắt trước sự chăm sóc của mẹ, rồi bản thân mình xoay người lấy nước lại lấy hoa quả đưa cho bà ăn.

Trực giác của Thiệu Kiến Quốc luôn đúng, biết mẹ vợ này đối với mình không quá hài lòng. Cho nên anh cũng không dám đi đến trước mặt bà tìm phiền phức, chống gậy cùng Hứa Hân vào bếp làm đồ ăn. Hứa Hân có ý nghĩ muốn thể hiện tài năng, cho nên không những xào sơi khoa tây còn hầm dưa chua.

Sau đó gọi Đình Đình và Tiểu Lộ thu dọn bát đĩa để ở bàn, mọi người ngồi vào bàn cùng ăn cơm, lúc này Khúc Mai cũng nghe Hứa Hân nói qua lại lịch của hai đứa trẻ này, không nghĩ đến con gái còn rất biết chăm sóc trẻ con.

Vừa thấy cô đem thức ăn ra không thể nhìn được trừng mắt nói: “Con gái của mẹ vất vả rồi, trước kia con ở nhà thế nhưng cái gì cũng không biết.” Tuy rằng nói sau khi con gái xuất giá thay đổi rất tốt, nhưng bà cũng không nghĩ sẽ thế này.

“Mẹ, con luyện tập thật lâu mới có thể nấu được như thế này, mẹ nhanh thử một chút đi.” Hứa Hân biết kiếp trước vợ chồng họ luôn cảm thấy mình cái gì cũng không thể làm, kiếp này toàn bộ cô đều biết, không biết mọi người còn chán ghét bản thân mình như vậy không?

Sự thật rõ ràng, không biết lúc này họ cảm thấy cô không chăm chỉ, nhưng cô học sẽ lại đau lòng thay cô. Bởi vì người làm cha mẹ cực kì rối rắm, nhưng kiếp này Hứa Hân không muốn nghĩ nhiều quá, cô chỉ biết để tâm qua những ngày tháng của bản thân dừng lại nghĩ nhiều quá, có thể đến giờ là tuyệt vời nhất, nếu không thể chiếm thì tặng cho người khác là tốt nhất.

Đương nhiên, điều kiện trước tiên là Tống Tiểu Hoa không đến trêu chọc cô, nếu dám đến trêu chọc thì Hứa Hân sẽ không thể ngu ngốc giống kiếp trước luôn bị cô ta chơi đùa dễ như trở bàn tay như trước được.

Khúc Mai đối với sự trưởng thành của con gái thực sự là vừa vui vừa chua xót, lại nhìn đến đồ ngốc này không nói vài câu đều nghiêm túc liền càng không thích. Tốt xấu cho con gái mình mặt mũi ăn bữa cơm, sau đó chị Quách trở về đem hai đứa trẻ nghênh ngang rời đi, người một nhà xem ti vì nói chuyện.

Thiệu Kiến Quốc chờ Hứa Hân vào trong phòng của anh nói chuyện, Hứa Hân và Khúc Mai trong phòng khách nói chuyện.

“Cậu ta có tốt với con không?”

“Anh ấy đối với con rất tốt”.

“Thật không, trước đây con không phải nói anh ta không biết nói chuyện, mỗi ngày không nói ra 1 câu nào, sau đó lại lỗ mãng không quan tâm phải không? “Khúc Mai không nghĩ đến con gái đột nhiên thay đổi, nhưng lập tức dường như muốn hiểu có chút bối rối nói: “Mọi người, không phải nên đi vào phòng ngủ.” Bà biết bản thân con gái kết hôn chính là làm con gái sống ở nhà của cô, bây giờ thay đổi lớn như này không phải là hai người tạo ra sự nhíp nhàng ở bên nhau.

Người con gái này chỉ cần cùng với người đàn ông có loại quan hệ đó liền sẽ thay đổi thành ngoan ngoan ngoan ngoãn, bằng không vẫn là thực sự không biết thay đổi lớn như này.

“Này ... ờ”. “Hứa Hân nghĩ đến hôm qua xác thực sống một nhà, cho nên cô liền ngoan ngoãn chấp nhận.

Khúc Mai than thở rồi nói: “Vây các con liền trải qua ngưỡng ngày tháng tốt đẹp, đợi có con cái thì sẽ tốt thôi. Chúng ta làm quân tẩu chính là trước tiên phải chịu đựng khổ cực. Bọn họ là đàn ông toàn bộ ngày tháng đều ở bên ngoài trong rừng chịu mưa đạn cực kì nguy hiểm. Hôn nữa, bản thân chúng ta nhất định phải kiên cường, không thể luôn dựa vào họ. Con coi như là vận mệnh của con có thể cùng cậu ta tùy quân, so với chuyện kết hôn chính là rời xa vợ mạnh mẽ nhiều hơn rồi.

“Con biết rồi, mẹ dạo này khỏe không?” Hứa Hân nắm lấy tay của Khúc Mai, tuy rằng trong gia đình không lo ăn uống, nhưng xảy ra chuyện lớn như này nhớ họ cũng không tốt.

“Rất tốt, nhưng có vài thứ không quen thuộc. Tiểu Linh là đứa trẻ rất ngoan, luôn cảm thấy thân thiết không đáng lên. Nếu không, ngày nào đó con trở về nói một câu xin lỗi, đừng luôn bướng bỉnh có được không? Như vậy, con cũng có thể ở với mẹ nhiều hơn.”

Khúc Mai nói xong liền cảm thấy sắc mặt của con gái thay đổi, giọng điệu của cô không thân thiết mà nói: “Nếu con nói, căn bản không phải con đẩy cô ta mọi người có tin con không?”

“Con.” Tại sao vẫn không thừa nhận?

“Mẹ, Tống Tiểu Linh đó từ đầu đến cuối chỉ khóc, sau đó khóc không cần khiến mọi người oán trách con. Nhưng, cô ta luôn nói là con đẩy cô ta phải không? Cô ta không có nói, tại sao mọi người luôn nghi ngờ con? ở trong lòng mọi người, con hư hỏng như vậy sao, tùy hứng tùy ý muốn làm hại mạng người phải không?” Hứa Hân nói xong liền vừa bắt đầu lau nước mắt, nhìn thấy tương đối tủi thân.

Khúc Mai nghĩ lại một lúc, đúng thật thì từ trước đến nay tiểu Linh chưa từng nói con gái của họ đẩy cô ta xuống, khó trách là họ hiểu lầm rồi?

“Đừng nhắc đến cái này nữa, ba của con rất nhớ con, khi nào con trở về thăm ba con một chút.”

“Lại nói, con bây giờ làm gì có thời gian rảnh.” Hứa Hân đối với người ba đó có chút oán hận, bởi vì thật sự một chữ không nói, xem như là Thiệu Kiến

Quốc đối với bản thân không tồi, nhưng hồi đó ông hồi cũng không hồi ý của cô liền đính ước, thậm chí khẳng định cô chính là kẻ hại Tống Tiểu Linh thực sự là độc đoán ngang nhau, điểm này khiến cô không có biện pháp lập tức tha lỗi.

Hai người phụ nữ vừa nói đến đây thì ở ngoài có người gõ cửa, mở cửa ra thì trông thấy Tống Tiểu Hoa, mặt cô ta đầy chán ghét nói: “Nghe nói mẹ bác gái đến đây, tôi đến thăm một chút, đây là bánh quẩy tôi tự làm mang cho mọi người nếm thử.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tẩu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Đồ Của binh sĩ

Editor: Từ Phương Team

Hứa Hân nhìn Tống Tiểu Hoa, sau đó lạnh lùng lớn tiếng: “Là ai nói với cô mẹ của tôi đang ở đây?” Vội vã như vậy không phải là đến quá đúng lúc rồi, cho nên cô đương nhiên khiến toàn bộ mọi người đều biết Tống Tiểu Hoa đến làm gì, sau lưng nói người của cô ta là ai?

Khúc Mai cũng nghe thấy có người nói chuyện liền bước đến nói: “Là ai đến vậy?”

Tống Tiểu Hoa lập tức nói: “Bác gái con chào bác, con là Tống Tiểu Hoa, chị gái của Tiểu Linh. Đây là bánh quẩy, bác gái nếm thử.”

Hứa Hân đem cô ta chặn ngoài cửa, nói: “Tống Tiểu Hoa, tôi cảm thấy rất lạ, là ai nói với cô mẹ của tôi đến?”

Tống Tiểu Hoa không ngốc, cười nói: “Tôi chỉ là nghe binh lính nói.”

“Đừng khôi hài nữa, mẹ của tôi cùng đại ca tôi tới thăm, họ ngồi xe đến lầu dưới mới lên trên lầu, hơn nữa mẹ của tôi từ trước đến giờ chưa từng đến đây, là ai biết bà ấy là mẹ của tôi?” Hứa Hân tiếp tục truy đến cùng.

Tống Tiểu Hoa cười nói: “Mọi người chỉ là nói có thể là bác gái, cho nên...”

“Cho nên bởi vì có thể là 3 chữ này cô liền cầm bánh quẩy đến đây? Thực sự là có lòng rồi. Có điều cảm ơn, chúng tôi ăn cơm rồi, bánh quẩy này chúng tôi không thể nhận.” Hứa Hân đối với người chị gái này thực sự là chưa từng có hảo cảm, hận không thể đem cô ta đá ra ngoài.

Đôi mắt Tống Tiểu Hoa hơi cong, đồng nước mắt rồi đến đáng vẻ thực khiến người ta chán ghét.

Khúc Mai biết con gái của mình nhìn không thuận mắt người nhà họ Tống, nhưng nghĩ đến cuối cùng là người một nhà luôn không tốt khiến cô cùng với người trong nhà sinh mâu thuẫn, thế là cười nhận lấy nói: “Vậy thì thực sự cảm ơn con, có lòng rồi.”

Hứa Hân nhận đồ trong tay của Khúc Mai nói: “Mẹ, cô ta thực sự có lòng, trước kia chuyện cô ta làm đều không nghe đại ca nói? Nếu đại ca không có ý tốt nói con có thể cùng mẹ nói chuyện một chút, nhưng bánh quẩy này chúng ta thực sự không thể nhận. Con không thể khiến mẹ làm một cuộc đời quân tẩu mình bạch đến thời gian này người quên mượn có.”

“Này...” Lúc này Khúc Mai thật không hiểu có ý gì.

Hứa Hân chính nghĩa hào hùng: “Chức trách của người lính là bảo vệ Tổ quốc, sau đó Tổ quốc đương nhiên sẽ cho mọi người trợ cấp tốt xem như làm phần thưởng. Nhưng, đồ ăn của nhà ăn là cho người lính, người nhà muốn đi ăn phải tiêu tiền giấy. Nhưng, có người bởi vì lấy lòng người có thể là bác gái mà cô đột nhiên dùng dang nghĩa bộ đội và bánh quẩy, mẹ cảm thấy ý này rất tốt? Bây giờ gia đình tùy quân ăn một bữa bánh quẩy gấp dịp ăn tết, cô ta đều không dám làm gì, chỉ lo dầu mỡ dùng cho hết sạch.”

Nhưng Tống Tiểu Hoa dám, bởi vì không phải đồ của bản thân không đau lòng.

Tống Tiểu Hoa lập tức giải thích: “Không Không, tôi dùng phiếu... tôi...”

“Cô có bao nhiêu phiếu? Trước kia nghe người nhà nói tôi không thích nấu ăn liền dùng qua, lúc này lại dùng, cô có nhiều tiền như vậy vẫn ra ngoài làm sống ở đây làm cái gì? Không phải là luôn ở trước mặt tôi khóc chưa có công việc phải không, tôi xem con đường của cô so với tôi tốt hơn nhiều rồi.”

Hứa Hân thấy mọi người xung quanh đều nghe thấy, đặc biệt là đối với khuôn mặt đen sì của chị dâu đúng lúc phơi quần áo từ đầu đến cuối đều nghe thấy.

Cô ta lần trước cảm thấy Tống Tiểu Hoa này là tai họa, đem gạo của người nhà xách sẵn một nồi, sau này lại nghe chị Quách nói nhân lúc Hứa Hân không ở nhà đem cơm nhà họ nấu thành cơm chưa chín kỹ, không ngờ rằng bây giờ đồ của bộ đội cô ta đều dùng đến tình cảm riêng. Không nhịn được nói lời khinh miệt: “Có vài người mặt chính là lớn, chuyện lấy đồ của người gia đình gây họa.”

“Không thể sao, cả ngày khóc lóc còn có thể cho rằng người khác ức hiếp cô ta, hóa ra là tự chuốc lấy phiền phức.” Có người ở một bên giúp cô nói.

Mà Hứa Bân cùng Thiệu Kiến Quốc đang ở trong phòng cũng đi ra ngoài, nhìn thấy Tống Tiểu Hoa trong tay cầm một đĩa bánh quẩy trong lòng cũng có mùi vị đầy đủ, đặc biệt là mặt của Hứa Bân đều đen cả rồi. Anh ta cuối cùng biết em gái mình nói không sai, là bản thân nhìn sai người phụ nữ này. Nhất là anh ta còn là một người lính hận nhất là loại người lợi dụng người lính làm lá chắn không nhìn được bước đến trước cửa nói: “Tống Tiểu Hoa, trước kia tôi sắp xếp cho cô vào đây là bởi vì thấy tội nghiệp cuộc sống trong nhà các người gặp phải khó khăn, nhưng cũng nhắc nhở cô không được chiếm nửa điểm lợi ích của bộ đội, cô như này tôi thật sự không có cách gì để cô ở trong này làm việc nữa.”

“Không phải, thật sự không phải... Tôi, tôi...” Tống Tiểu Hoa đột nhiên cầm đĩa đặt trước ngực Hứa Bân mà nói: “Tôi chính là muốn làm chút đồ ăn để bác gái thử qua, tuy đại ca không thích, vậy thì sau này tôi không qua đây nữa là được.” Nói xong giống như nhận tội thân cực độ chạy mất.

Kết quả mọi người nghe thấy lời này đều nghĩ không chính đáng, mọi người đều nhìn về phía Hứa Bân.

Thiệu Kiến Quốc nghiêm mặt nói: “Hứa Bân, chuyện này là thế nào?”

“Tôi... Sao tôi biết được, tôi cùng cô ta một chút quan hệ cũng không có. Được rồi mọi người đừng nhìn tôi nữa, tôi đi lấy đồ trả về cho nhà ăn.” Hứa Bân giống như nuốt phải một con ruồi bọ ghê tởm.

“Chuyện này là thế nào?” Khúc Mai cũng ngạc nhiên, vừa rồi nghe ý của Tống Tiểu Hoa rõ ràng là có chút oán hận, lẽ nào con trai của mình cùng cô ta có gì đó?

Hứa Bân không đóng cửa, liền đứng bên đó nói: “Còn có thể như thế nào được chứ, có người tự mình cảm thấy hài lòng. Bởi vì đại ca có lòng tốt sắp xếp cho cô ta công việc liền cảm thấy mọi người thích cô ta, sau đó liền có loại nịnh bợ như thế này. Nhưng đại ca là một đầu gỗ không hiểu, con ám chỉ và nói với anh mấy lần rồi nhưng anh vẫn không tin, kết quả bây giờ là bị lừa dối!”

Khúc Mai mở to mắt ra nhìn, nói: “Ý của con là đại ca và cô ta chưa có gì?”

“Đương nhiên là chưa có gì rồi, đại ca của con thế nào coi trọng cô ta, người cả ngày đóng nước mắt ỉu xiu.” Hứa Bân không sợ hình tượng của mình đổi thành người phụ nữ chanh chua, dù sao chỉ cần chứng minh Tống Tiểu Hoa có bao nhiêu mặt mũi liền được, bất luận bây giờ binh lính đứng ở đây nhiều người thích Tống Tiểu Hoa, ít nhất ở sân trong mắt vài quân đầu cô ta sợ thành giống như hồ ly tinh.

Nói đủ rồi bây giờ cô cũng nên đóng cửa, sau đó cùng Khúc Mai nói đến Tống Tiểu Hoa sau khi can thiệp chuyện gì. Vốn dĩ Khúc Mai không thể cả tin, nhưng nhìn thấy cô ta tặng cho bánh quẩy, lại biết cô ta còn nhào vào chuyện của Hứa Bân liền thực sự tùy ý rồi. Sau này Hứa Bân còn nói: “Không chỉ như thế, Tống Tiểu Hoa nếu đối tốt với đại ca của con còn xem cô ta có lòng, nhưng mẹ biết cô ta còn làm qua chuyện gì không? Cô ta đột nhiên thừa lúc con không ở nhà chui vào nhà ôm Thiệu Kiến Quốc trong phòng đòi anh ấy hôn hít ân cần, còn kể với anh ấy từ nhỏ tính tình con không tốt hi vọng anh ấy đừng để ý. Mẹ, từ nhỏ con cùng cô ta lớn lên phải không, cô ta thế nào lại biết tính tình con không tốt? Sau đó giúp Thiệu Kiến Quốc nấu cơm, đáng về như người vợ, nên có bao nhiêu chán ghét.”

“Con... Con không để ý đến cô ta.” Sau khi Thiệu Kiến Quốc nghe Hứa Bân kể thì cũng cảm thấy Tống Tiểu Hoa ngày đó nói chuyện có chút mờ ám, sắc mặt không tốt đứng lên.

“Anh dám để ý cô ta thì bây giờ người ở trong căn phòng này chính là cô ta rồi.” Hứa Bân cười nói, nhưng Thiệu Kiến Quốc thấy trong mắt cô có chút chua xót, không nhìn được kéo tay của cô nói: “Cuộc đời anh đều đứng về phía em, người khác nghĩ thế nào nói thế nào anh đều không tin.”

“... Anh làm gì vậy, mẹ còn đang ở đây đó.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tẩu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Người đàn ông không có mắt nhìn

Editor: Từ Phương Team

Khúc Mai lại không ngờ đến tình cảm của hai vợ chồng họ rất tốt, trong lòng cũng nhẹ đi không ít.

Nhưng vừa nghĩ đến Tống Tiểu Hoa mặt mày liền nhăn lại, lúc Hứa Bân quay về, tức đến vàng mắt lên ghế, đi đi lại lại hai vòng.

“Sao vậy?” Đã lâu rồi Khúc Mai chưa thấy con trai tức đến như vậy.

“Còn có thể là cái gì? Con đem đồ qua, người phụ nữ đó khóc đến thương tâm, kết quả mấy người ở nhà ăn nói con bắt nạt cô ta, thật đúng là nực cười.” Sau đó Hứa Bân lại bắt đầu tức giận, rõ ràng anh không muốn cô ta chiếm dụng đồ vật của bộ đội, nhưng bản thân bỗng dưng lại trở thành người xấu.

Hứa Bân cười lạnh: “Đã đời. Còn không phải do anh tự chuốc lấy à. Thường nói đứa trẻ hay khóc sẽ có đường ăn, từ nhỏ em đã bước bình ngang

ngành, không giống cô ta hay khóc, sau đó cô ta khóc một cái mọi người đều bảo em đang bắt nạt cô ta, nhất là mấy người đàn ông các anh thật đúng là không có mắt nhìn, từng người từng người ai cũng xem cô ta như bảo bối mà đối xử, đừng nói mấy người ở nhà ăn, ngay cả mấy người chiến sĩ trong bộ đội đều bị cô ta cho ăn bùa mê thuốc lú”.

“Các người đều không biết cô ta ở trong thôn có nhà chồng rồi, nhưng vừa đến thành đã vứt nhà chồng đi chín tầng mây. Nói em nhìn không vừa mắt người ở quê? Thực ra người thực sự nhìn không vừa mắt chính là cô ta. Dù sao em cũng sống trong thành từ nhỏ có chịu chút ảnh hưởng cũng là hợp lý, nhưng cô ta từ nhỏ đã sống ở nông thôn cũng nhìn không vừa mắt gốc rễ của bản thân, đó mới là xấu xa đi? Nhưng cô ta cũng rất giỏi câu dẫn người khác, không quá hai tháng mà trong bộ đội đã loạn thành như vậy rồi”.

Hứa Hân nói xong Hứa Bản liền nói: “Em đừng nói linh tinh.” Đây không phải là hủy hoại thanh danh con gái nhà người ta hay sao. Loại chuyện này anh là một người đàn ông cũng không muốn nghe.

“Không tin, không bằng anh đánh cược với em?” Hứa Hân nói xong Hứa Bản lập tức không thể phản bác, bởi vì trước đó đánh cược cùng cô, anh thua rất thảm.

Mà Hứa Hân nghĩ, cũng đã nói rồi thì không bằng nói một lần sáng khoái cho đủ: “Nhưng em cảm thấy cô ta ở trong bộ đội một người cũng không chọn được, bởi vì bọn họ không so được điều kiện tốt như anh hai, hơn nữa còn biết rõ gốc gác. Vậy nên, mẹ à, cô ta làm như vậy chính là đang lấy lòng mẹ chồng tương lai đó.”

Khúc Mai ngay lập tức nói: “Con dâu như vậy mẹ không dám nhận.” Không dám làm gì, sợ động một tí là khóc, nếu cô ta vẫn luôn câu dẫn nam nhân như vậy lại càng không dám nhận.

“Nhưng mà, hôm nay cô ta có thể thần thông quảng đại mà biết được mọi người sẽ qua sau đó đi lên lấy lòng, ngày mai còn không biết cô ta còn làm gì anh hai nữa đâu. Nếu như làm cho thanh danh anh hai xấu đi, rồi đòi thất cô nhảy sông làm anh hai nhất định phải cưới cô ta, mọi người cũng không có biện pháp nào”.

“Cô ta sẽ không mặt dày như vậy chứ?”

“Cần mặt mũi thì còn có thể đào góc tường chồng của em gái mình sao? Con nói cho mọi người biết, bước thứ hai của cô ta chính là nếu đại ca không cưới cô ta, cô ta sẽ nghĩ cách để cho em và Triệu Kiến Quốc li hôn, sau đó cưới anh...”

“Nghĩ cũng đừng nghĩ đến.” Triệu Kiến Quốc vẫn là nhanh nhạy hơn so với Hứa Bản, trực tiếp phủ nhận.

Hứa Hân nhìn anh một cái nói: “Mẹ, phụ nữ quanh co lòng vòng, mẹ chắc chắn sẽ hiểu rõ hơn so với anh hai, anh ấy á, chính là mềm lòng.” Đòi trước cũng vậy, thấy Tống Tiểu Linh đáng thương, sau đó không may chính bản thân vĩnh viễn không biết giả vờ đáng thương.

Khúc Mai gật gật đầu, nói: “A Bản, chuyện này con đừng để ý nữa, mẹ về sẽ bảo bố con nghĩ biện pháp điều nha đầu đó đến đơn vị địa phương.

“Mẹ, chuyện này chính là tìm phiền phức đến cho bố, đến lúc đó cô ta nói số hiệu của bố làm chuyện xấu trong đơn vị vậy thì phải làm thế nào?” Hứa Hân không phải là nghĩ xấu cho người khác, nhưng Tống Tiểu Hoa chính là người có thể làm ra mấy chuyện như vậy.

Khúc Mai nhíu mày, “Vậy con nói chuyện này nên làm thế nào?”

“Mẹ, không phải mẹ trong nhóm phụ nữ có quen biết mấy di đó sao, mẹ nghĩ biện pháp cho cô ta một chỗ, sau đó cảnh cáo cô ta tốt nhất thành thực một chút, nếu không liền đuổi cô ta về quê.” Hứa Hân biết mẹ của mình vẫn là rất có bản lĩnh, ít nhất cũng không phải là cái gì mà phụ nữ chỉ quanh quẩn trong nhà.

“Cũng đúng, mẹ ra mặt xác thực là tốt hơn một chút, con gái a, không nghĩ đến kết hôn xong cũng thông minh ra hơn rồi đó.”

“Mẹ, mẹ đây là đang nói con vẫn luôn ngốc?”

“Làm gì có khả năng đó.”

“Con vẫn là luôn nói chuyện quá thẳng thắn, vậy nên mọi người... đều không tin rồi.” chính là giống như bây giờ, nếu như không có Tống Tiểu Hoa gây chuyện để cho mọi người nhìn rõ bộ mặt thật của cô ta, chỉ sợ chuyện lúc này cô nói sẽ không có ai tin.

Khúc Mai có chút lúng túng, nói: “Chúng ta cũng phải đi rồi, chuyện này mẹ phải nhanh chóng xử lý.”

“Được.” Hứa Hân đứng lên muốn tiễn Khúc Mai, nhưng tay lại bị nhét vài tấm phiếu cùng với mấy tờ mười đồng.

Lúc bố mẹ yêu thương con cái mà không nghĩ ra biện pháp thì sẽ dùng tiền, bố mẹ Hứa gia chính là như vậy. Cô vươn tay không do dự mà nhận lấy mấy tờ phiếu nói: “Con nhận mấy tấm phiếu này, còn tiền thì không cần đâu, bởi vì bản thân con cũng có tiền tiết kiệm.”

Hứa Bản đứng một bên nói: “Mẹ cho thì em cầm lấy đi, ba người chúng ta kiếm tiền còn có thể nuôi em. Lại nói em ở nhà lấy cái gì mà kiếm tiền, nhanh cầm đi.”

“Ai nói, vợ em... đồng chí Hứa Hân rất lợi hại.” Triệu Kiến Quốc nhanh chóng nói đỡ cho vợ, hơn nữa còn là một bộ giọng điệu kiêu ngạo, vừa nói xong liền bị Hứa Hân trừng. Trong mắt Hứa Bản, Triệu Kiến Quốc chính là tên gốc luôn vô điều kiện mà đứng về phía em gái mình, chuyện anh ta nói hoàn

toàn không đáng tin.

Hứa Hân trẻ môi: “Em về liên tục rồi gửi bản thảo, sau đó xuất bản rồi, một kỳ em có thể nhận hơn một trăm đồng.” Nói xong còn lấy thư cho Khúc Mai nhìn. Sau khi Khúc Mai nhìn xong vừa kinh ngạc vừa vui mừng, thời đại này có thể kiếm được hơn một trăm đồng quả thật là rất giỏi.

“Con gái mẹ thật lợi hại, vậy mà lại có thể kiếm nhiều tiền như thế, mẹ phải cầm thư này về cho bố con nhìn, ông ấy hi vọng nhất chính là con trưởng thành.” Có ba mẹ nào mà không mong con gái trưởng thành tiến bộ, suy nghĩ của Khúc Mai Hứa Hân cũng có thể hiểu được, vậy nên gật đầu.

Trong lòng Khúc Mai kích động, cất lá thư đi, rồi kéo con gái qua một bên nhỏ giọng nói: “A Hân à, con kết hôn cùng Triệu Kiến Quốc cũng được một khoảng thời gian rồi. Mẹ nghe bố con nói gần đây quốc gia làm cái gì mà kế hoạch hoá gia đình, có thể sẽ qua hai năm nữa liền thực hành, con không định sinh hai đứa sao? nếu như có dự định thì sinh sớm một chút.

“Con biết rồi mẹ, trong lòng con có tính toán.” Thực ra lúc trước cô không nghĩ đến cái này, nghe Khúc Mai nói như vậy mới nghĩ đến dường như qua hai ba năm nữa sẽ thực hiện kế hoạch hoá gia đình, vừa bắt đầu cũng không có gắt gao như vậy, nhưng đến sau này nếu như bạn có thai ngoài ý muốn rất có khả năng sẽ bị cưỡng ép đến bệnh viện phá.

Nhất là quân nhân, không được phép sinh hai đứa chứ đừng nói đến sinh ba đứa càng không được phép.

Đời trước cô bởi vì ở bệnh viện chui phá đứa con của Triệu Kiến Quốc làm tổn thương đến tử cung sau này không thể sinh con, cuối cùng còn bị tra nam lừa nhận nuôi đứa con của hắn và Tống Tiểu Hoa, kết quả đứa nhỏ đó chính là một tên bạch nhãn lang mà cô đến cuối cùng mới biết được. Thật không dễ dàng gì mà nuôi được một đứa con cuối cùng lại là con của kẻ thù, cô làm sao có thể cân bằng, đời này cô đương nhiên phải sinh con của mình, hơn nữa tốt nhất là sinh lấy hai đứa, cho dù là nam hay nữ đến lúc đó rồi cũng sẽ chăm sóc từ tể.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Đợi vết thương của anh tốt lên

Editor: Từ Phương Team

“Biết thì tốt, nhưng đừng có mà nháo tiếp nữa nhé.”

Khúc Mai đây là đau lòng con gái mình, chỉ cần cô không gây loạn nữa thì lúc nào cũng sẽ hoan nghênh cô quay về nhà. Nhưng, bà chỉ cần vừa nhắc đến về nhà là phát hiện con gái vô cùng chống đối.

Bà nghĩ, dường như có một vài chuyện đến cuối cùng vẫn là không thể quay về như trước nữa. Đứa con gái này chỉ sợ là đối với bọn họ có phần xa cách, nếu như một lòng một dạ mà dựa vào nhà mẹ đẻ cũng sẽ không xa lạ như thế này. Khúc Mai có chút oán hận, luôn nghĩ đứa con gái mà mình vất công nuôi dưỡng tốt như vậy lại bị một con sói cướp đi mất, cho dù không cam lòng nhưng vẫn hy vọng cuộc sống của bọn họ sẽ tốt đẹp.

Tiền xong Khúc Mai và Hứa Bân lâu rồi mà Hứa Hân vẫn chưa hồi thân lại, cho đến khi có một cốc nước đặt trước mặt cô: “Sao vậy?”

Hứa Hân ngẩng đầu bắt gặp sự quan tâm trong đôi mắt nhìn có vẻ lạnh lùng, nói: “Không có chuyện gì, em chỉ là cảm thấy có lúc mẹ nói chuyện rất đúng, chúng ta nên xem xét một chút...” Trải qua một cuộc sống tốt đẹp, nhưng hết thảy còn phải đợi vết thương của anh tốt lên.

Hôm nay lúc đi tắm, nắn nắn thịt của mình, bây giờ không thể nói là rất béo nhưng ít nhất cũng có eo, nếu như chăm chút trang điểm vậy cũng có thể tính là có da có thịt chứ không phải là béo.

Bây giờ có tiền rồi, cô nên chăm chút cho bản thân một chút đúng không nhỉ?

Vết thương của Thiệu Kiến Quốc mỗi ngày lại tốt lên, thậm chí anh đã có thể tham gia một vài công việc văn chức rồi. Mỗi ngày lúc không có việc gì ít nhất cũng ra ngoài dạo hai vòng rồi quay lại, tiếp đó chính là ngoan ngoãn làm cơm cùng Hứa Hân, không có việc gì làm liền nhìn tranh cô ngăn người, sau đó một bộ mặt cười ngốc cũng không biết là đang cười gì.

Còn Hứa Hân thì cả ngày trông Đình Đình và Tiểu Đường, nhưng trời ngày càng lạnh thì chị Quách cũng không cần phải đi làm nữa, cô cũng đón hai đứa trẻ về tự mình trông. Chị Quách rất cảm kích Hứa Hân, chị có trông một ít ột ở khu đất hoang, chị xâu lại thành một chùm rồi đưa cho cô.

Tối đó, cô hầm dưa chua, rồi cho vào hai quả ớt để anh uống canh dưa chua.

Thiệu Kiến Quốc nhìn chân mình một cái, sau đó lại nhìn vợ mình đang bận rộn trong lòng nóng lên, thật không dễ dàng ăn hết cơm anh mới nói: “Chân anh không sao rồi.”

Hứa Hân quay lại trừng anh một cái, đột nhiên nói cái này làm gì?

Đúng rồi, bọn họ cũng ngủ cùng nhau đã mấy ngày rồi, bây giờ ngay cả ban ngày cũng không có chuyện gì mà dán cùng một chỗ sớm muộn gì cũng có chuyện xảy ra. Cũng có thể nói, Thiệu Kiến Quốc đến bây giờ vẫn còn kiên trì chưa có động vào cô, có lẽ là vì cô còn chưa có đồng ý.

“Thiệu Kiến Quốc, em muốn hỏi anh chuyện tấm ảnh là thế nào?”

“Ảnh, ảnh nào?”

Thiệu Kiến Quốc rõ ràng biết cô đang hỏi chuyện gì, nhưng lại trốn trốn tránh tránh không muốn trả lời.

Hứa Hân nói: “Đừng có giả vờ hồ đồ với em, anh em có nói trước đây anh đã từng nhìn qua ảnh của em, là lúc nào?” Thấy đáng về Thiệu Kiến Quốc dường như đang ngượng ngùng không muốn nói ra, Hứa Hân liền sầm mặt nói: “Vậy ngày mai em chuyển về...” phòng của mình, câu này còn chưa nói xong đã bị Thiệu Kiến Quốc đánh gãy, cô có chút không tự nhiên nói: “Là tấm ảnh đại ca em thường mang theo.”

“Sau đó?” Tại sao người đàn ông này lúc nói chuyện với mình sẽ nói lấp nha, hoàn toàn không có đáng về hùng hổ khi cùng người khác nói chuyện.

“Sau đó, anh liền nhìn thấy.”

“...Tiếp theo?” trách không được kiếp trước cô không muốn nói chuyện cùng anh, đây cũng quá phí sức rồi.

“Sau đó... anh liền thích em rồi.” Thiệu Kiến Quốc cuối cùng cũng không sợ nữa, mặc dù anh ngốc nhưng biết lúc nào thì nên nói chuyện gì, bây giờ nếu như không mở miệng nói thì vợ sẽ chạy mất.

Hứa Hân đột nhiên bị tỏ tình có chút ngoài ý muốn, đời trước căn bản là không biết đến chuyện này. Thế là ngốc nghếch ngơ ngác nói: “Thích em? Bởi vì một tấm ảnh?” Cái này cũng quá đơn thuần rồi, thế nào mà nhìn một tấm ảnh cũng có thể nhất kiến chung tình?

“Đúng vậy.” cũng không nói thêm một câu, nhưng giọng điệu lại vô cùng bình tĩnh, giống như là đã nghĩ ở trong lòng rất nhiều lần rồi.

Hứa Hân vẫn còn muốn hỏi, nhưng người ta dường như không muốn nói nhiều nữa, chỉ nói: “Anh, anh giúp em đun nước, không phải em phải đi gấp chần sao?”

Người đàn ông này cũng quá đặc biệt rồi, thế nào mà trên phương diện tình cảm một chút cũng không giống quân nhân?

Được thôi, ai cũng có điểm yếu. Ví như đại ca Hứa Bân là một người tình cảm rất tinh tế, nhưng luôn rất dễ dàng bị người phụ nữ khác lay động, mà tình cảm của Thiệu Kiến Quốc lại càng làm cho người khác sờ không đến, bởi vì anh căn bản cái gì cũng không nói.

Hôm nay thật không dễ dàng gì mà nghe được lời tỏ tình của anh, này đã tính là rất tốt rồi.

Hứa Hân ít nhất cũng biết được, trước lúc hai người đính hôn, Thiệu Kiến Quốc đã có tư tâm đối với cô rồi, ít nhất thì anh yêu mình không phải sao, cái này là được rồi.

Nếu không, tối nay đáp ứng một yêu cầu của anh, ở cùng nhau?

Nhưng với cái chân anh như thế, có thể không?

Hai người mỗi người đều ôm tâm tư của riêng mình mà mơ hồ đến tối, vừa định tắt điện đi ngủ, thì nghe thấy có người gõ cửa.

Hứa Hân tự nhiên sẽ không để Thiệu Kiến Quốc ra mở cửa, cô khoác cái áo ngoài đi ra mở cửa, kết quả nhìn thấy tiểu bạch hoa Tổng Tiểu Hoa đang đứng ở trước cửa khóc.

“Tôi sai rồi, mở cửa phải xem trước hoàng đạo mới đúng.” Nói xong liền muốn đóng cửa, nhưng Tổng Tiểu Hoa lại nhanh chóng chặn cửa nói: “Em gái, sao em lại tuyệt tình như vậy, lại có thể bảo bác gái điều chị đi, chị... chị không muốn rời xa nơi này.”

Hứa Hân nhủ mảy: “Tôi với chị có quan hệ gì? Đừng nói giống như chúng ta rất quen thuộc. Lại nói, không phải chị đã nói muốn tìm công việc hay sao, mẹ tôi đã tìm cho chị một công việc tốt hơn công việc ở chỗ này rồi. Ở đây đều là nhân vật lớn, chị mãi ngốc ở chỗ này cũng không tốt, lúc trước là do anh tôi xuy xét không chu toàn.”

“Chị ở chỗ này rất tốt, mọi người đều chăm sóc chị, chị không hề muốn đi chỗ khác... xin em, đừng đuổi chị đi.”

“Đừng xin tôi, không phải tôi sắp xếp cho chị vào đây, cũng không phải tôi bảo chị đi, nói cũng đã nói rõ rồi, chị đến từ chỗ nào thì quay về chỗ đó đi.” Hứa Hân nói xong liền muốn đóng cửa, nhưng có một tiểu chiến sĩ lại chặn ở trước cửa nói: “Chị dâu trẻ, chúng ta có chuyện thì nói cho rõ ràng, đồng chí Tổng Tiểu Hoa xác thực rất thích công việc ở đây. Mà cô ấy làm việc cũng không có gì phải bắt bẻ, chị không nên đuổi cô ấy đi.”

Hứa Hân vừa nghe liền thấy không hài lòng, nhìn tiểu chiến sĩ này có chút quen mắt, đúng rồi, là Tiểu Ngô lần trước chở cô để cô ngồi ở thùng xe phía đằng sau, sau đó để Tổng tiểu Hoa ngồi trên đầu xe chở cô ta.

“Hoá ra là Tiểu Ngô à, cậu đây là giúp Tổng Tiểu Hoa đến đây cầu tình? Hay là đến uy hiếp tôi?” Hứa Hân ngược lại bước lên trước một bước, dưới tình huống mọi người ở lầu một đi ra xem náo nhiệt, lầu hai cũng đều mở cửa, khí thế hoàn toàn bùng phát.

“Đúng vậy, tôi muốn xin chị dâu đừng quá hà khắc đối với chị của mình.” Tiểu Ngô từ nhỏ đã hâm mộ anh hùng, nhất là trước mặt người đẹp càng nên biểu hiện tốt một chút.

Nhưng không nghĩ đến Hứa Hân ở trước mặt luôn bị các chiến sĩ nhìn không vừa mắt, vừa lười vừa đánh đá lại có thể oan ức tố: “Tôi hà khắc với cô ta? Lần trước tôi lên thành thăm anh cả của chồng tôi, các người để tôi ngồi ở thùng xe lạnh lẽo đi đến thành. Đúng, cô ta nói với anh trước là anh lên thành thì mang cô ta theo, nhưng một toa xe có thể ngồi được bốn người, tại sao lại đẩy tôi xuống thùng xe phía sau?”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tẩu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Tiểu Ngô bị hổ

Editor: Từ Phương Team

Hứa Hân vừa nói như vậy, người khác vừa nghe đều hiểu rõ. Tiểu chiến sĩ này hẳn là có ý với cô nương kia, cho nên mới không cho người khác ngồi ở trong xe. Vậy thú vị nha, bọn họ ở trong xe làm gì, nói gì, thật làm người khác suy nghĩ bậy bạ.

Dù sao, đám chị dâu xem một màn này đều tưởng tượng rất phong phú.

Tổng Tiểu Hoa phản ứng coi như nhanh, lập tức xua tay nói: “Chị không biết em ở phía sau, chị không biết.”

“Dù không phải tôi, cũng có thể là người khác.” Ý là, bất kể là ai, bọn họ cũng sẽ không để người khác ngồi đằng trước, vậy càng làm người khác nghĩ nhiều.

Hứa Hân đứng đó về mặt ủy khuất, đồng chí tiểu Ngô bây giờ cũng cảm thấy chính mình làm sai.

“Đoàn xe các người đối đãi chị dâu như vậy sao? Vậy về sau lúc chị dâu ra cần ra ngoài đều phải xem sắc mặt các người hả?” Thiệu Kiến Quốc không biết từ lúc nào đi tới sau lưng Hứa Hân, lạnh lùng nhìn tiểu Ngô, nói: “Ngày mai tôi tìm doanh trưởng các người hỏi thử.”

“Xin lỗi, Thiệu doanh trưởng, tôi không có ý.” Tiểu Ngô sợ Thiệu Kiến Quốc, nói xong một câu liền cúi đầu không dám nói tiếp.

“Không trách tiểu Ngô, việc này.” Tổng Tiểu Hoa nói đỡ cho tiểu Ngô, tiểu thanh niên xem ra rất cảm động.

“Không trách hắn, còn không thể trách người, chị dâu của bộ đội chúng tôi có thể để cho người khác tùy tiện khi dễ sao? Tôi cũng thật muốn xem một chút, ai phụ trách chuyện này.” Thiệu Kiến Quốc xoay người trở về.

Tiểu Ngô vốn tưởng rằng Thiệu doanh trưởng sẽ làm lớn chuyện, thấy hắn trở về liền nhẹ nhàng thở ra. Mà Tổng Tiểu Hoa cũng cảm thấy Thiệu Kiến Quốc thật đáng sợ, hắn đứng ở trước mặt mình, tâm tư tính toán cứ như bị hắn nhìn thấu. Hai người cũng không dám tiếp tục đứng ở chỗ này. Tổng Tiểu Hoa nói: “Em gái, em khuyên giúp chị một chút. Em rể và anh Hứa, chúng ta đi trước.”

“Đừng đi, hôm nay tôi phải nhìn xem bộ đội đối đãi như thế nào với thân nhân của chúng tôi. Đến mẹ nó người trong nhà cũng phải chịu ủy khuất không có người quản, Thiệu Kiến Quốc tôi làm bình thật ghen khuất.”

Hứa Hân ngơ ngẩn, bởi vì không nghĩ tới Thiệu Kiến Quốc là người có lý lẽ, cắn chặt không tha như thế này. Kiếp trước hắn có đứng ra làm chủ cho cô, nhưng cơ hội ít đến đáng thương. Bởi vì trong tình huống bình thường, người gây chuyện đều là cô.

“Aizz, anh đừng đi.” Có chọc đến phiền toái cho anh không vậy, Hứa Hân là có chút lo lắng.

“Em ở nhà, anh sẽ trở lại nhanh thôi.” Thiệu Kiến Quốc dứt khoát đi, nói với tiểu Ngô và Tổng Tiểu Hoa đang giật mình ở phía sau: “Còn không đi.”

“Thiệu doanh trưởng, chúng ta đi nơi nào?” Tiểu Ngô cảm thấy hình như không phải đi ký túc xá công của doanh bọn họ.

“Đi tìm đoàn trưởng với chỉ đạo viên.”

“.....” Chân tiểu Ngô mềm nhũn, không nghĩ đến Thiệu doanh trưởng muốn để cho toàn bộ đoàn đội đều biết.

Nhưng Thiệu Kiến Quốc thật sự muốn như vậy làm, hơn nữa trước mặt đoàn trưởng mắng doanh trưởng đội vận chuyển một lũ, nói khoảng cách từ ký túc xá của các quân tàu đến đoàn xe bọn họ rất xa, còn đề nghị đoàn trưởng chuẩn bị một chiếc xe chuyên đưa đón quân tàu đi lại trong thành, miễn cho bị khinh bỉ.

Ý kiến Thiệu Kiến Quốc đề ra rất được chú ý, rốt cuộc quân tàu tùy quân đi tới nơi hẻo lánh như vậy vốn dĩ nên được thương tiếc quan tâm, vậy mà đi mua chút đồ còn phải xem sắc mặt người khác thì thật khiến người thất vọng buồn lòng.

Tuy rằng bọn họ vẫn luôn biết vợ Thiệu Kiến Quốc thanh danh không tốt, nhưng dù vậy người ta còn chưa bắt nạt đến trên đầu ai, bọn họ làm như vậy thật quá đáng.

Không còn cách nào, đoàn trưởng nhắc nhở doanh trưởng đội vận chuyển phạt tiểu Ngô, còn cảnh cáo hắn không được làm loạn quan hệ nam nữ, nếu không sẽ bị đuổi khỏi bộ đội. Tiểu Ngô cũng chân chính cảm nhận được sức chiến đấu của Thiệu Kiến Quốc, nói chuyện trước mặt đoàn trưởng tuy thô thanh đại khí (nói năng trực tiếp, khí thế mạnh mẽ) nhưng đúng lý hợp tình, quả thực lợi hại đến không thể lợi hại hơn.

Haizz, chỗ như quân doanh này không thể gặp người quá mềm yếu, làm người như hắn mới khiến người khác bội phục.

Tiểu Ngô cũng biết chính mình làm sai, có sai phải nhận. Hôm đó hắn một câu cũng không hỏi, hành sự mang quá nhiều định kiến. Dù người ta có không tốt thì cũng là quân tâu, lại nói người ta có thể tử dạy nam nhân nhà mình như thế nào cũng không tới phiên hắn quản. Hơn nữa, hắn cũng rất muốn quen Tổng Tiểu Hoa, chuyện này có thể quang minh chính đại mà làm, nhưng mà hắn thế nhưng cứ để ái muội như vậy, hoàn toàn không giống tác phong của một người tham gia quân ngũ.

Sau chuyện này, Tổng Tiểu Hoa không phải nhận hình phạt gì, nhưng đoàn trưởng đã quyết định trục xuất cô ra khỏi quân khu, đây là một tai họa. Vốn dĩ buổi tối như này mọi người còn không thêm để ý, nhưng đến ban ngày tra tra một chút mọi người liền biết, trừ tiểu Ngô ra, trong quân ngũ còn có vài người có hành động ái muội với Tổng Tiểu Hoa.

Tiểu Ngô sau khi bị xử phạt còn chủ động tìm Tổng Tiểu Hoa yêu cầu kết giao, nào biết Tổng Tiểu Hoa bộ dáng chịu kinh hách nghiêm trọng, liên tục xoa tay nói: “Xin, xin lỗi, tôi..... tôi.....”

Tiểu Ngô cảm thấy mình đã dọa cô, lập tức nói: “Em sợ hãi thì thôi.”

“Tôi, tôi..... tôi không phải.” Tổng Tiểu Hoa biết tiểu Ngô vẫn luôn quan tâm mình, nhưng hắn chỉ là một tiểu binh, khoảng thời gian này đã biết chi tiết về hắn không sai biệt lắm. Gia đình nông thôn, hơn nữa nhập ngũ hai năm vẫn chưa không có một quân hàm nào, rất nhanh sẽ xuất ngũ.

Chỉ cần xuất ngũ hắn sẽ trở về trồng trọt, đến lúc đó mình chẳng lẽ còn phải gả đến nông thôn sao? Đương nhiên không thể, cô thật vất vả mới ra ngoài được, sao có thể lại gả về nông thôn?

Cho nên cô muốn nghĩ cách từ chối hắn, nhưng lại không muốn làm hắn thương tâm, dù gì mới hôm qua, hắn đã giúp mình.

Thế nhưng không ngờ có một thanh âm vang lên sau lưng bọn họ: “Đồng chí tiểu Ngô, cô ta căn bản là coi thường tiểu tử nông thôn như ngươi.”

Dứt lời, Hứa Hân nhìn thoáng qua Tổng Tiểu Hoa: “Chỉ cứ vờ ghen ghen trong hòng làm gì, có chuyện liền nói không được sao. Muốn đồng ý thì đồng ý, muốn suy xét thì nói suy xét, muốn cự tuyệt thì cự tuyệt, chớ cứ không rõ ràng như vậy, đến cùng là muốn làm cái gì?”

“Tôi, tôi không có ý khác. Nhưng mà, tôi.....” Tổng Tiểu Hoa trừng mắt liếc Hứa Hân, không hiểu vì sao cô lại xuất hiện ngay lúc này. Sau đó lập tức đáng thương: “Em gái, sao em lại tới đây? Cầu xin em đừng nói chuyện này cho người khác biết.”

Hứa Hân nói: “Tôi cũng không phải chị, sẽ rêu rao chuyện không có chứng cứ, hôm nay tôi tới là đưa mẹ tôi tới gặp chị.” Nói xong, một bóng dáng từ sau lưng cô bước ra, Khúc Mai mặt trầm như nước nói: “Tôi tới là muốn nói cho cô chuyện việc làm đã sắp xếp tốt, nếu cô thật sự không thích, tôi đây đành đưa cô về nông thôn thôi.”

“Tôi nguyện ý.” Lần này Tổng Tiểu Hoa không có một tia do dự, lập tức đồng ý.

Khúc Mai lạnh mặt nói: “Vậy là tốt rồi.” Bà kéo kéo Hứa Hân: “Được rồi, chúng ta không cần vướng bận ở chỗ này, đi thôi.”

“Bác gái, ngài đừng hiểu lầm, tôi và tiểu Ngô không có quan hệ gì.” Tổng Tiểu Hoa đương nhiên sợ Khúc Mai hiểu lầm, cô vẫn luôn suy nghĩ cách tạo quan hệ tốt với Hứa gia, vì tương lai có thể ở bên người đàn ông tốt như Hứa Bân.

Hứa Bân so với tiểu Ngô tốt hơn nhiều, cho nên cô lập tức giải thích, so với thái độ lúc nói chuyện với Hứa Hân hoàn toàn là hai thái độ, dứt khoát hơn.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Rời đơn vị

Editor: Từ Phương Team

Tiểu Ngô ngó ra một phen, anh dùng lực tóm lấy đầu, vốn cho rằng có chút hy vọng, nhưng bây giờ một chút hy vọng cũng không có. Đương nhiên, anh là một người đàn ông sẽ không cảm thấy khó hiểu, vì sao khi ở trước mặt Hứa Hân, Tổng Tiểu Hoa không nói ra mà bây giờ lập tức thừa nhận không có quan hệ với anh ta.

Những việc này Hứa Hân sớm đã rõ, có chút thương xót liếc mắt nhìn tiểu tử gốc này một cái. Vì một người đàn bà đắc tội với rất nhiều người, bây giờ chỉ sợ tất cả mọi người đều cho rằng tác phong của anh không đứng đắn, còn ở đây gật gù đắc ý, đáng tiếc người ta căn bản không vừa mắt hân.

“Tiểu Ngô, sự việc hôm nay không thể để cho em gái nói ra, chúng tôi cầu xin cô...” Thật ra Tổng Tiểu Hoa không muốn để cho Khúc Mai hiểu lầm, nhưng lời tự giải thích của cô ta chỉ e phản tác dụng, lúc này nhất định phải là người tham gia quân ngũ mới ra mặt được.

Tiểu Ngô vẫn tin lời cô ta, hơn nữa Hứa Hân bình thường ở trong đơn vị tiếng tăm không cao cho nên việc ăn nói vô trách nhiệm này anh cảm thấy không đúng, cô sẽ làm được: “Chị dâu xin chờ một chút.”

Hứa Hân quay đầu nhìn hân một cái nói: “Chuyện gì?”

“Hôm nay là tôi đưa đồng chí Tổng Tiểu Hoa ra đây nói chuyện không liên quan đến cô ấy, nếu như chị cùng người khác lên tiếng một mực nói tôi sai thì cứ cho là vậy, không cần phải lôi cô ấy vào.” Ngờ khi vậy mà mang theo một tia nghiêm túc, còn có một chút oán trách.

Hứa Hân thấy Khúc Mai cũng nhìn cô bên này, có lẽ cũng là sợ cô làm lớn chuyện này sao? Đúng, kiếp trước tất cả mọi người đều sợ cô, vì cô thích âm ỉ, nhưng mà lại chưa từng nói bậy về người khác được không?

Được rồi, thực ra cô cũng rất rõ ràng, sở dĩ Tổng Tiểu Hoa và Tổng Tiểu Linh ở cùng một chỗ mọi người đều nghi ngờ mình, đó là các cô không nhận thức được sự vận vẹo trong suy nghĩ của bọn họ, để cho những người này đều nhớ bản thân có bao nhiêu tùy hứng, bao nhiêu lần vô cớ gây sự. Đây chính là câu chuyện thật của chị em nhà họ, Hứa Hân cho tới bây giờ mới biết chị em họ có bao nhiêu lợi hại.

“Tiểu Ngô, cậu làm người rồi, tiếng tăm của tôi ở đơn vị công nhận không cao, cậu thấy tôi nói sẽ có người nghe sao, cho dù nghe xong sẽ có người tin sao? Cậu quá đề cao tôi rồi. Từ sau khi người phụ nữ phía sau cậu tới, những chiến sĩ nhỏ các cậu đều gây khó dễ cho tôi, chị dâu này đương nhiên coi trọng rồi. Nhưng là tôi chọc tới các người hả, thiếu ăn các người à? Hay là, tôi đắc tội với cậu nên có chút chuyện gì cậu liền cho rằng tôi sẽ trả thù?” Hứa Hân nói xong lại nhìn thẳng tiểu Ngô nói: “Ban đầu, tôi không hề cho rằng cậu hẹn một cô gái đến nói chuyện có gì không đúng, nhưng mà cậu gọi tôi lại như vậy, trái lại khiến tôi tò mò đứng đây, các người ở một chỗ rốt cuộc nói gì sợ bị người khác biết được như vậy chứ.”

Tiểu Ngô nói: “Cũng không có gì, chỉ là cảm thấy chuyện lúc trước chị dâu ngồi trên xe nói âm ỉ cả đại viện đều biết...”

“Nếu như Tổng Tiểu Hoa không tới tìm tôi, tôi đây sẽ nói sao? Tôi gây sự là các người, chẳng lẽ tôi còn không thể nói thật hả? Lúc nào quân đội lại biến thành như vậy rồi, làm lính đều trở nên lộng quyền như vậy hả?” Hứa Hân lạnh lùng trừng mắt tiểu Ngô, người đàn ông này đúng là đáng đời, bản thân chẳng qua là một tiểu binh còn muốn thay mỹ nhân ra mặt, quan trọng là... người phụ nữ kia căn bản không coi trọng cậu ta.

Khúc Mai lần này cũng đứng cạnh con gái, một mặt nói: “Không ngờ lại như thế, hai người các người đến khi dễ gia đình tôi, còn không để cho chúng tôi nói đúng không, con gái đừng sợ, mẹ đi cùng lên lãnh đạo trình bày đi.”

Tiểu Ngô cũng biết Khúc Mai là ai, lập tức nói: “Thủ trưởng phu nhân, nếu không phải Hứa Hân muốn đem đồng chí Tổng loại trừ ra khỏi đơn vị thì cô ấy cũng sẽ không cảm thấy oan ức đi cầu xin, chúng tôi cũng sẽ không xuất hiện ở trước cửa nhà cô ấy.”

“Cậu đang nói gì? Con gái tôi lúc nào muốn gạt bỏ cô ta khỏi đơn vị, rõ ràng là cô ta dùng đồ đơn vị âm thầm làm giỏ trái cây lớn tặng con trai tôi, chọc nó nổi giận, phải biết rằng đồ trong quân đội đều là Nhà nước phân cho các cậu, quân nhân sao có thể tùy ý sử dụng? Bởi vì cô ta không biết quy củ như vậy có thể sẽ liên lụy tới người an bài cho cô ta, cho nên mới phải sắp xếp cô ấy đến địa phương khác. Những chuyện này là người nào nói ra, thật khóé phản công.” Khúc Mai bỗng nhiên hiểu rõ, trước đây con gái mình thực sự không có làm gì, hoàn toàn là Tổng Tiểu Hoa này tìm đến gây chuyện.

Tiểu Ngô cũng là lần đầu nghe đến chuyện này, không khỏi ngẩn ra một phen. Song, Khúc Mai cũng trừng mắt nhìn Tổng Tiểu Hoa, người phụ nữ này nội tâm quá lớn, nhưng bà lại không biết một ánh mắt này của mình khiến cho nội tâm Tổng Tiểu Hoa run bần bật, cô cảm thấy chắc chắn tiểu Ngô nói sai rồi, bằng không mẹ Hứa Hân vì sao dùng ánh mắt này nhìn mình.

Trong lúc nhất thời nóng nảy, phải biết bà ở trong quân đội lâu như vậy cũng coi như là biết rõ những người đàn ông này cơ bản đều không có nội tâm gì, ở trong nội thành có nhà có cửa đúng là lợi hại nhưng quá ít, phần lớn đều là nông thôn đến nhưng lại không thể theo quân.

Tổng Tiểu Hoa vừa ý nhất Hứa Hân, mà em gái trước còn đồng ý giúp cho cô, vào lúc này tuyệt đối không thể làm mất lòng Khúc Mai. Vì thế vội vàng đi mấy bước kéo tay áo Khúc Mai lại ủy khuất dính sát vào nói: “Bác gái, bác đừng hiểu lầm, tiểu Ngô anh ấy thẳng thắn không biết nói chuyện, bác đừng trách anh ấy, bọn con không có quan hệ gì hết. Vốn dĩ con chính là cảm thấy lúc trước có lỗi với anh ấy khiến cho anh bị liên lụy nên tới nói lời xin lỗi, thật không ngờ đụng phải hai người ạ.”

“Phải không, chút chuyện ấy sao tiểu Ngô lại khấn trương sợ chúng tôi nói ra như vậy, còn lôi kéo tôi vừa uy hiếp vừa đe dọa, tôi nghĩ các người làm chuyện gì mờ ám nên sợ chúng tôi biết đấy nhì.”

“Hứa Hân...”

Tiểu Ngô nghe được những lời chứng tai này của Hứa Hân lập tức mở miệng ngăn cản, nhưng không ngờ từ trong bóng râm có âm thanh lạnh lùng phát ra: “Được rồi, tiểu Ngô, cậu ngay cả chị dâu của đơn vị cũng dám uy hiếp, thật là quân không nổi nữa. Cậu chuẩn bị cùng tôi lên trung đoàn đi, thật sự dạy mãi không được còn làm phản.” Thiệu Kiến Quốc trừng mắt liếc nhìn Triệu Minh Lượng bên cạnh, tên này vừa bùm miệng kéo anh vào chỗ tôi, không để anh xuất hiện làm chỗ dựa cho vợ, tuyệt đối không thể tha cho cậu ta, vì vậy lại nói: “Chuyện hôm nay Triệu Minh Lượng cậu cũng chứng kiến, cùng tôi đi làm nhân chứng. Đồng chí tiểu Ngô lúc đêm khuya thanh vắng cùng đồng chí nữ ở nơi không người nói chuyện, kết quả vì sợ vợ tôi đem chuyện này nói ra mà ngăn cản không để họ đi. Tôi ngược lại muốn nhìn xem các người ở nơi này tới cùng là nói cái gì.”

Tiểu Ngô trông thấy Thiệu Kiến Quốc liền biết không xong rồi, anh vốn rất bội phục người anh hùng quân đội này, vì anh ấy mới có thể không có ấn tượng gì tốt với Hứa Hân. Nhưng mà vì sao ba lần bốn lượt đắc tội với anh ấy chứ?

“Tôi... Thiệu doanh trưởng, chúng tôi thực ra cũng chưa nói gì, chính là sợ chị dâu ra ngoài nói gì đó không hay nên mới phải khẩn trương như vậy.” Một câu nói của tiểu Ngô nói ra đầy ủy khuất mong chờ, kết quả khiến cho Thiệu Kiến Quốc tiến gần một bước, nhìn chăm chăm cậu ta, nói: “Cậu cảm thấy vợ tôi là người không có tố chất như thế sao?”

“Không phải là mọi người đều nói như vậy sao...”

Tiểu Ngô thấp đầu nói một câu, mà thanh âm Thiệu Kiến Quốc lạnh lùng nói: “Tất cả mọi người có ai, chỉ tên nói họ ra cho lão tử, hôm nay tôi ngược lại muốn hỏi vợ Thiệu Kiến Quốc này rốt cuộc bỗng nhiên âm thầm sắp đặt gì cho bọn họ, một hai người cũng chạy đến, vì sao mở to mắt hùng hổ nói lung tung chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Chính Danh

Editor: Tứ Phương Team

Tiểu Ngô nói không nên lời, thật ra danh tiếng của Hứa Hân hoàn toàn là vì chuyện hôn sự của cô và Thiệu Kiến Quốc vốn không hề được mọi người xem trọng. Điều này vẫn không tính, sau khi cô đến bộ đội thì chính là một bộ dáng đại tiểu thư cao ngạo, sau đó có chút chuyện liền nổi giận các kiểu, nếu không thì chính là ở trong nhà không ra ngoài và không thân thiết với ai cả.

Thật ra cẩn thận mà nghĩ kỹ lại thì Hứa Hân không có tổn hại đến lợi ích của bất kỳ người nào, thậm chí làm loạn cũng chỉ là đối với người đàn ông của mình mà thôi. Cho dù ngẫu nhiên có chút xung đột với quân đội cũng đều là chuyện nhỏ, cũng không nghe thấy qua cô ấy sắp xếp người.

Chứng cứ?

Thứ đó không hề tồn tại, Tiểu Ngô vốn muốn xin lỗi, nhưng mà lại không nghĩ đến Thiệu Kiến Quốc làm sao có thể dễ dàng bị lừa như vậy. Nếu như là người khác thì lúc này chính là nghĩ nhiều thêm một chuyện chỉ bằng ít đi một chuyện, ít nhất là vì mặt mũi của bản thân và tiền đồ sau này có thể nhìn liền nhìn. Nhưng Thiệu Kiến Quốc là ai chứ, người trong quân đội công nhận là tên cuồng bảo vệ vợ, vợ của mình mình không bắt nạt thì càng không nói đến người khác.

Triệu Minh Lượng nhìn ra Tiểu Ngô có ý sợ hãi muốn rút lui, kéo Thiệu Kiến Quốc nói: “Thôi bỏ đi...”

“Thôi cái rắm, Thiệu Kiến Quốc tôi là loại yếu ớt để cho người khác leo lên đầu lên cổ sao?” Anh ta nói xong liền nói với Tiểu Ngô: “Cậu đi theo tôi qua đây.”

Đây thật sự là muốn làm lớn chuyện, Hứa Hân trầm mặc theo phía sau, ngay cả Khúc Mai cũng đi theo. Bà ta nhỏ nhẹ hỏi thăm con gái mình: “Thật sự không sao chứ?” Người con rể này tính tình không tốt lắm a, con gái bị bắt nạt hay không?

“Anh ấy đối với con rất tốt.” Sự thật rõ ràng như vậy, vì cái gì cô đang bị người ta bao vây theo dõi ngay cả bản thân nói lời này, muốn dịu dàng có bấy nhiêu dịu dàng.

Đương nhiên, Triệu Minh Lượng vẫn tin tưởng bạn của mình là dạng gì, hẳn có thể không rõ sao.

Không lâu sau một đám người bọn họ liền bị Thiệu Kiến Quốc đưa đến đoàn bộ, một đám người đứng đó không dám ngồi. Mà Tổng Tiểu Hoa biết được tình huống không tốt, do đó ngay lúc người bắt nạt vẫn chưa xuất hiện đứng ở đó rơi nước mắt, giống như đã chịu rất nhiều uất ức.

Mới bắt đầu có người nhìn thấy còn cảm thấy cô ta đáng thương, cảm thấy tiểu cô nương này nhất định bị Thiệu Kiến Quốc dọa đến mức khóc thành bộ dạng này. Nhưng mà qua một lúc bọn họ không còn nghĩ như vậy nữa, bởi vì Thiệu Kiến Quốc từ đầu đến cuối dường như đứng đó căn bản chẳng liếc cô ta đến một lần.

Người nói người ta không nhìn người người còn khóc vậy thì rõ ràng hơi không phóng khoáng rồi, mà Tiểu Ngô lúc đầu thương tiếc cô ta bây giờ lại đang thương tiếc bản thân. Cứ như vậy nửa ngày căn im lặng đều im lặng cả rồi, hiểu rõ bản thân bị một tiểu cô nương đem thành súng sử dụng rồi.

Rõ ràng là cô ta dùng đồ của quân đội đi làm chuyện cá nhân mới bị sắp xếp đi đến chỗ này, nhưng mà bản thân nghe thấy cô ta khóc liền tìm không thấy đông tây nam bắc muốn thay cô ta ra mặt rồi. Vì sao các đầu bếp của nhà bếp người ta mặc dù cũng cảm thấy cô ta đáng thương nhưng lại không làm gì, vì sao những tiểu tráng sĩ khác cũng không đến giúp đỡ?

Vốn dĩ cho rằng bọn họ là sợ Thiệu Kiến Quốc còn anh ta thì không sợ, cuối cùng tự mình đứng về phía có lý.

Nhưng mà bây giờ xem ra, chính mình là một tên ngốc.

Tổng Tiểu Hoa ở trong quân đội quan hệ với người khác rất tốt, thậm chí có vài tên đội trưởng cũng nhớ nhung cô ta. Xem ra, người khác sớm đã ra tay rồi, kết quả bị kiểu thái độ miễn cưỡng này của cô ta làm cho không có cách nào mới không thay cô ta ra mặt.

Chính là anh ta ngốc, đều không phải là đối tượng đã tự biến thành hộ hoa sứ giả, kết quả bây giờ tiền đồ đại khái là không còn rồi.

Thiệu Kiến Quốc đích thật không dễ chọc vào, nhưng người ta cũng là nói lý lẽ.

Đội đoàn trưởng và chỉ đạo viên vừa xuất hiện Thiệu Kiến Quốc liền ngay lập tức thực hiện động tác chào, câu đầu tiên nói: “Đoàn trưởng, tôi muốn hỏi một chút, đoàn chúng ta lúc nào có loại con gió xấu đàn áp gia đình quân nhân. Bất kể là gia đình quân nhân hay là chiến sĩ của quân đối với vợ của tôi Hứa Hân tiến hành đã kích báo thù khiến người khác không có cách nào hiểu được, càng thêm ác ý tổn hại đến hình tượng quân tầu của cô ấy, tiếp tục như vậy tôi cảm thấy bộ đội sẽ không còn ai dám đem theo vợ đến tùy quân. Đã làm quân nhân thì, ngay cả vợ của mình cũng không bảo vệ được thì nói cái gì hộ gia vệ quốc.”

“...” Đoàn trưởng tỏ ý, đây là muốn quân nhân sống độc thân vậy làm sao được. Ông ta một ngày vì chuyện hôn sự của đám tiểu tử thối này mà là lo nghĩ nát óc, nhưng mà tên tiểu tử này vẫn dùng chiêu này.

“Đồng chí Thiệu Kiến Quốc, có gì từ từ nói. Anh chịu uất ức gì thì phản ánh với chúng tôi, đừng làm những chuyện vô ích này nữa.” Đoàn trưởng trừng mắt giáo huấn Thiệu Kiến Quốc, vợ của anh còn cần bôi đen sao, hình tượng sớm đã kém đến không thể kém hơn rồi.

Nhưng Thiệu Kiến Quốc căn bản vốn không tìm hỏi ý kiến của người khác, nói: “Vợ của tôi bây giờ bị một số binh sĩ trong đoàn lan truyền thành người phụ nữ lười dãi thích ở sau lưng nói xấu người khác, cô ấy bình thường đều ở nhà đọc sách, chăm sóc trẻ con, gần đây về tranh xuất bản làm sao có thời gian đi nói chuyện người khác? Hơn nữa, cô ấy là người có tố chất có học thức, từ khi đến quân đội vốn không hề có mối quan hệ tốt với vị quân tầu nào, rốt cuộc là cô ấy nói xấu ai, cùng ai nói xấu tôi muốn hỏi cho rõ ràng. Không, tôi muốn đề chỉ đạo viên các người cho người tra rõ ràng, tôi chính là muốn biết rõ vợ tôi rốt cục đã làm việc gì khiến người giận trời giận đất khiến nguyên cả quân đội này đối xử với cô ấy như vậy.” Anh nói âm thanh có lực, sau đó còn âm thầm khen ngợi Hứa Hân một trận.

Hứa Hân ở một bên nâng khoe miệng, đây là chạy đến chỗ đoàn trưởng để nói tranh cô về xuất bản rồi sao?

Đúng không?

Nhất định là vậy rồi.

Không nghĩ đến Thiệu Kiến Quốc vẫn là người rất khoe khoang, rõ ràng lúc ở nhà không khen ngợi cô một câu, kết quả lại chạy ra bên ngoài quang minh chính đại một mặt nghiệm chỉnh khen ngợi.

« A ? » Đoàn trưởng không biết mình phải xía xói như thế nào, nhưng mà có chút không tin nhìn Hứa Hân. Vị đại tiểu thư này vậy mà lại có thể thay đổi như vậy? Nhưng trong quân đội thật sự phát sinh loại chuyện này sao, như vậy đích thật có hơi quá đáng rồi.

Cho dù người ta đối với quân tầu đối với chồng mình không tốt hơn nữa, bọn họ lại nhìn không nổi cũng phải nhịn lại, như thế nào đều thay chiến hữu hiềm khích vợ chứ, bất quá thì không để ý, ghét bỏ thì thôi đi, nhưng ở sau lưng người ta nói xấu đây không phải là điều mà quân nhân nên làm.

“Đoàn trưởng, tôi có nhân chứng. Tên Tiểu Ngô này đích thân nói, hẳn nghe nói nhiều người đều đang chú ý đến vợ tôi. Còn có đồng chí Tổng Tiểu Hoa này, mới đến không bao lâu đã không tin tưởng vợ tôi. Rõ ràng cô ta và Tiểu Ngô ở cùng nhau bị vợ tôi và mẹ vợ tôi gặp phải, bọn họ lại kéo vợ tôi không cho đi, nguyên nhân vì sợ vợ tôi ra ngoài nhiều lời. Nhưng mà, rõ ràng mẹ vợ tôi còn ở đó, không lẽ bọn họ lại không sợ mẹ vợ tôi nhiều lời? Do đó, đây là nhắm vào vợ tôi. Nếu như không phải người trong quân đội đồn thổi quá đáng sợ, vậy thì là...”

Thiệu Kiến Quốc nói một nửa thì ngừng lại, sau đó liếc mắt nhìn Triệu Minh Lượng ở bên cạnh, dáng vẻ này của anh là đang ám chỉ người ta ở nơi không người làm chuyện gì không tốt không dám để người khác thấy đi, huống hồ một cô nương cùng một tên tiểu tử mới lớn, vấn đề tác phong ở đây chính là một ngọn núi lớn, đây chính là một tiết tấu dè dặt người.

Đừng nói Triệu Minh Lượng và Hứa Hân đều chứng minh, kiếp trước cô nghĩ Thiệu Kiến Quốc là ngốc nghếch, là đơn thuần, là thật thà, nhưng bây giờ xem ra chính mình thật sự đã sai rất sai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Editor: Từ Phương Team

Ni nã, đây chính là ngoài mặt biểu hiện ngay thẳng thật thà, bên trong lại phức tạp.

Tuy ở kiếp trước Hứa Hân ngu ngốc, nhưng kiếp này tuyệt đối có thể nghe ra được ý tứ trong lời nói của anh ta, câu nói này nói rõ Tiểu Ngô xong đời rồi, ngay cả danh tiếng của Tổng Tiểu Hoa ở trong quân đội chỉ sợ cũng không xong rồi.

Loại chuyện này anh không sợ quang minh chính đại chính là sợ che giấu lấp liếm, nói như vậy bất kể là Tiểu Ngô hay Tổng Tiểu Hoa giải thích như thế nào đều trở thành che đậy.

Kiếp trước bản thân làm sao lại ngu ngốc như vậy, buông thả ở sau lưng Thiệu Kiến Quốc mà khóc là được rồi, xem anh đấu với các kiểu bạch liên sáng khoái biết bao nhiêu, nhất định phải tự mình đi làm đến cuối cùng đầu vỡ máu chảy cũng không đạt được kết cục tốt đẹp gì.

Đời này, có lúc núp sau lưng khóc cũng khá tốt. Nghĩ đến đây, bản thân liền riu rít hai tiếng, biểu thị bản thân rất oan ức, nhưng lại không hề khóc giống Tổng Tiểu Hoa như vậy, có lúc khóc đến sưng mắt thì thật là xấu đó.

Nhưng mà Khúc Mai ở một bên thì biết rõ tính cách của con gái, xem ra thật sự đã chịu áp lực, không kiềm được kéo tay cô nói: “Đừng lo lắng, quân đội sẽ tra xét rõ mọi chuyện, con vốn dĩ không ở bên ngoài nói hươu nói vượn làm mất mặt quân tàu, thậm chí ai ở sau lưng chú ý con sớm muộn cũng cháy nhà lò ra mặt chuột.”

Khúc Mai là ai chứ, xuất một chiêu này làm cho tất cả mọi người đều có áp lực. Đừng nói người là vợ của lão thù trưởng, liền nhắm đến năm đó bà dám ở lúc chiến đấu mang theo văn công đoàn chạy đi cứu người thì phần công lao này khiến không ai dám ở trước mặt vị phu nhân này nói xấu.

Tổng Tiểu Hoa phát hiện hình thế không đúng, ngay lập tức nói: “Không phải mà, tôi và đồng chí Tiểu Ngô trong sáng, chúng tôi chỉ là...”

“A? Nếu là như vậy, tại sao còn sợ bị vợ tôi nói bậy còn nhất định kéo cô ấy lại, các người không làm ra chuyện gì thì làm sao sẽ nói bậy? Cô đây là hoài nghi phẩm chất của quân tàu sao? Đoàn trưởng ngài xem, chúng ta không tra thì không được.” Thiệu Kiến Quốc nói hai câu liền đem Tổng Tiểu Hoa hay diễn kịch lấp kín, cô ta cứng miệng không có cách nào nói ra câu thứ hai, chỉ có thể ở một bên rơi nước mắt.

Mà đoàn trưởng bị bức chỉ có thể để chỉ đạo viên đi điều tra, còn nói nhất định sẽ tra cho rõ ràng, rốt cuộc có phải là Hứa Hân ở trong quân đội loan truyền tin vịt hay là người khác cố ý ở đằng sau lưng nói xấu Hứa Hân.

Sau đó đoàn trưởng lại an ủi Thiệu Kiến Quốc và Hứa Hân còn có Khúc Mai vài câu, vậy mới đem được ba vị đại thần tôn kính tiễn trở về. Tiếp sau đó nghiêm khắc trừng phạt Tiểu Ngô, chưa đến một tháng Tiểu Ngô đã rời ngũ rồi. Lý do là tác phong sinh sống không đứng đắn, chỉ là sau khi trở về thôn chỉ sợ anh ta đầu cũng không ngóc lên được, do vậy Tiểu Ngô thật sự rất hối hận, cả đời này cũng không dám lại dính đến dạng phụ nữ như Tổng Tiểu Hoa nữa.

Đến nỗi Hứa Hân có chút đầu nặng chân nhẹ trở về nhà mình, ngay cả Khúc Mai cũng có chút không tin ở trước mặt đoàn trưởng nói đỉnh đặc là vị con rể hiền như khúc gỗ trước mắt này. Bởi vì, đi ra khỏi đoàn bộ anh ta lại nhỏ giọng hỏi Hứa Hân “Hứa... Vợ à... em nói anh, vừa rồi làm có đúng không? Hay là, anh khiến đoàn trưởng trực tiếp đem Tiểu Ngô giam cầm?” giọng yếu ớt, ngữ khí đầy “sợ hãi” thần thò “bất an”!

Hứa Hân thiếu chút nữa thì không tưởng chừng ngã rồi, cô có chút cạn lời nhìn Thiệu Kiến Quốc, sự dũng mãnh kiên cường lúc nãy đâu, bị chó liếm mất rồi à.

Ai, trách không được kiếp trước lại có kiểu ẩn tượng với anh ta như vậy, thì ra người ta ở trong nhà ở ngoài nhà hoàn toàn là hai kiểu đối xử. Cũng không biết là nên khóc hay nên cười, đây gián tiếp chính là nhân vật đại diện cho trong ngoài không đồng nhất.

“Rất, tốt” Cô thật sự là nói không ra được câu khác, do vậy chỉ có thể dùng hai chữ này để biểu thị thôi. Nhưng mà không nghĩ đến Thiệu Kiến Quốc sau khi nghe hai chữ khen ngợi này lại hơi ngại cảm nắm lấy cái mũ của mình, sau đó cảm thấy không đúng đem mũ lấy xuống gãi đầu hai lần, nửa ngày mới lộ ra hình như là một nụ cười dọa người đáng về.

Hứa Hân quả thực không cách nào lại tiếp tục nhìn anh, cô chỉ có thể nhìn Triệu Minh Lượng bên cạnh đang lặng lẽ nhếch khóe môi tựa hồ là dùng biểu tình hỏi anh ta, người bạn này của anh không bị bệnh thần kinh chứ?

Triệu Minh Lượng đáp trả cô một ánh mắt trào phúng, tựa hồ đang nói rõ người bạn này của anh ta không bị bệnh thần kinh, nhưng lại sinh ra một loại bệnh sợ vợ, bản chất thì nó thỏa đáng, từ khi kết hôn đến bây giờ vẫn luôn ở trạng thái không bình thường, anh ta đều quen rồi.

Thôi bỏ đi, mắt không thấy thì sạch sẽ. Anh ta quay người nói câu có việc liền đi rồi, chỉ còn lại ba người trở về trong căn phòng nhỏ năm mươi mét vuông.

Khúc Mai nói: “Việc này là lỗi của anh hai con, hai người các con đừng phiền não nữa, mẹ đây liền để Tiểu Châu đem cô bé kia đưa ra ngoài, nếu không thì ở trong quân đội vẫn không biết sẽ gây ra chuyện gì nữa”

“Mẹ, ینگ ینگ...” Hứa Hân duy trì đôi phương không muốn nói với bạn thì phát ra hai tiếng ینگ ینگ với bạn, thật ra cô thật sự là không có lời có thể nói. Kiếp trước bởi vì sự hiểu lầm này cô làm hỏng rồi tội lớn biết bao nhiêu chứ, hôm nay để Khúc Mai nghĩ thông cũng không tội rồi, ít nhất sau này lại gặp Tổng Tiểu Linh sau bản thân lại càng bị động rồi.

“Làm khó cho con rồi.” Khúc Mai thật lòng đau lòng cho con gái.

Nhưng mà, cô không bỏ qua cơ hội việc làm dự phòng cho sau này. Nhìn thấy Khúc Mai nhả một khẩu khí liền nói: “Mẹ à, trước đây mọi người còn trách con khinh thường người nông thôn, khinh thường một nhà bọn họ, nhưng mà bây giờ mẹ hiểu rồi chứ? Không phải là con khinh thường, mà là bọn

họ thật sự khiến người khác khó nhận. Đúng, Tổng gia sinh ra con, nhưng mà người bọn họ nuôi dưỡng lại không phải là con, con và bọn họ thật sự không quen thuộc. Hai người có thể bởi vì bọn họ nuôi dưỡng Tổng Tiểu Linh mà cảm kích bọn họ, nhưng mà con thì không thể, con đối người đột nhiên chạy đến nhắm vào con đòi tiền đòi đồ không có chút cảm tình nào. Đồ đạc trong nhà là hai người đặt mua cho con, lần trước bọn họ đến liền muốn lấy, nói cái gì của con đem ra ngoài cũng đủ cho bọn họ sống tốt qua ngày. Đây là hai người mua cho con đó, dựa vào cái gì mà con đem gì đó đưa cho bọn họ....” Cáo trạng xong, sau đó nhìn thấy bộ dáng Khúc Mai càng thêm đau lòng liền ôm lấy cánh tay của bà nói: “Mẹ, con vẫn là con gái mẹ mà có đúng không?”

“Đúng đúng, con mãi mãi là con gái của chúng ta.” Khúc Mai trong lòng vị chất lập tức nói.

Hứa Hân nghe vậy thì nở nụ cười, nói: “Vậy thì tốt rồi.”

Nhưng mà Khúc Mai lại chú ý đến, con gái mặc dù đang cười nhưng lại không giống trước kia thiên chân vô tà, có một số thứ đã thay đổi chính là đã thay đổi mãi mãi cũng không tìm về được.

Bà ta bắt lực an ủi Hứa Hân một lúc, sau đó đi sai Tiểu Châu đem Tổng Tiểu Hoa tìm ra ngồi xe rồi đi. Ở trên xe bà ta không còn sự hòa thiện đối xử với người nhà Tổng gia trước kia, mà lại nói: “Còn khóc cái gì, không hài lòng với sự sắp xếp của tôi sao?”

“Không, cảm ơn bác gái con rất vui mừng bác có thể chăm sóc con.”

“Vậy thì bộ dáng ngốc không đủ ở trong quân đội là chuyện gì đây? Cô nếu muốn sống chung với người yêu vậy thì ở địa phương cũng có thể sống chung như vậy, lại ở trong quân đội làm loại chuyện này thì không hay ho gì.”

“Con không có sống chung với người yêu, con... con... là bọn họ cứ quấy rầy con.”

“Được rồi, quấy rầy con sẽ không tránh đi mà, bây giờ vừa hay đi đến địa phương, sau này cố gắng mà làm”

“Con biết rồi bác gái”

Tổng Tiểu Hoa cũng nhìn ra được Khúc Mai không thích dáng vẻ khóc lóc của cô ta, suy cho cùng thì nam nhân và nữ nhân đều không giống nhau. Cô ta suy xét đến đạo lý này liền ngừng khóc, nhìn có vẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Khúc Mai lúc này mới giảm bớt nỗi bức, còn thật sự sợ cô ta sẽ khóc cả đường, đến lúc đó bản thân chắc chắn sẽ đem người tiễn về dưới quê.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Thân thích ở quê

Editor: Từ Phương Team

Thờ hất ra một hơi, Khúc Mai có nhiều thêm một tầng ý nghĩ, đó chính là Tổng Tiểu Hoa này dường như thông minh hơn nhiều so với mình tưởng tượng. Vốn dĩ vẫn cho rằng chỉ là tính cách cô ta như vậy, có khả năng nhà đó dạy dỗ con gái đều là nuông chiều, đầu sao Tiểu Linh ở nhà mình cũng là có tính khí như vậy. Nhưng bây giờ nhìn đến cô ta hiển nhiên là có mắt nhìn, hơn nữa còn rất nhiều. Bằng không tại sao lúc này bị bà nói như vậy cô ta vẫn còn chưa khóc, đây không phải là chứng minh cô ta vẫn biết rõ ràng nên ở trước mặt ai khóc, không nên ở trước mặt ai khóc sao.

Tiểu Ngô đó xác thực là cũng rất vô tội, bị cô ta khốc nháo cầu cứu như thế liền phạm nguyên tắc gây ra lỗi lầm, phải biết bộ đội làm rất chặt vấn đề tác phong. Nhưng bà đã xem nhẹ đứa con rể kia của mình rồi, nhìn phản ứng của anh tuyệt đối không thể nói là người vô năng, biểu hiện rất thích hợp làm một quân nhân.

Nhưng có lúc một người đàn ông thích hợp làm quân nhân thì sẽ không thích hợp để làm chồng, ví như người đàn ông của mình. Nhưng Triệu Kiến Quốc ở trước mặt con gái mình đều là một bộ dạng yếu thế, vừa nhìn chính là sợ vợ. Như thế rất tốt, ít nhất con gái sẽ không bị tủ thân oan ức gì.

Một đường không nói chuyện, bà đẩy Tổng Tiểu Hoa vào một nhà công xưởng làm công tạm thời. Cô ta không có hộ khẩu trong thành, có thể làm công tạm thời trong công xưởng đã là rất tốt rồi, bây giờ nếu không có người giới thiệu hoặc không có thư giới thiệu thì căn bản không thể vào xưởng làm.

Tổng Tiểu Hoa có chút không tình nguyện, đầu sao công việc ở đây cũng vất vả hơn so với công việc ở trong bộ đội, cả ngày làm liên tục căn bản là không có thời gian nghỉ ngơi. Thế là cô trộm nói với em gái mình là Tổng Tiểu Linh, nào biết cô loại oán ngược lại cô ta: Muốn tìm nam nhân ít nhất cũng đừng để cho người ta nhận ra, bây giờ chị mất danh dự làm ngay cả cô ta cũng bị liên lụy, mấy ngày này Khúc Mai lúc nào cũng âm thầm dò xét cô, vẫn may là cô thông minh không để bà nhìn ra tính tình, bằng không sẽ bị tra ra chuyện lần trước cô ta đổ oan cho Hứa Hân, đến lúc đó hai người lớn ở Hứa gia nhất định sẽ không tha thứ cho cô.

Thế là Tổng Tiểu Hoa chỉ có thể làm ở công xưởng, nhưng trong lòng lại hận chết Hứa Hân, lúc gửi thư về nhà đã nói xấu không ít cô. Đại ý chính là bản thân sắp được gả vào một nhà tốt rồi, nhưng bị Hứa Hân phá hỏng.

Vốn dĩ cả nhà Tống đã nhìn không vừa mắt Hứa Hân, vậy nên ở sau lưng chủ bói cô không ít.

Hứa Hân một chút cũng không để ý, bởi vì hai ngày nay cô rất bận. Đợi sau khi Tống Tiểu Hoa đi rồi, cô dùng tiền cô kiếm được đi mua ít rau, bởi vì trước đây cô đúng thật là không nhìn đến lượng cơm của Triệu Kiến Quốc, thêm nữa mấy ngày này bọn họ thiết đãi mọi người ăn mì, mì đều ăn gần hết rồi, chớp mắt một cái lại đã sắp lạnh, phải dự trữ đồ ăn để qua năm.

Còn Triệu Kiến Quốc thì cả ngày chỉ nghĩ đến chuyện cùng cô trở thành vợ chồng chính thức, chuyện này cô cũng có chút buồn bực, vốn nghĩ đợi đến lúc giảm cân thành công thì sẽ lại tiếp tục ngủ cùng anh, bây giờ luôn cảm thấy eo có thêm một vòng thịt, có chút chướng mắt.

Con gái mà, luôn hi vọng lúc mình ở cùng nam nhân phải hoàn mỹ nhất.

Nhưng, loại chuyện này cũng không thể kéo dài thêm được nữa, bởi vì mấy ngày nay Triệu Kiến Quốc đã vứt cây gậy chống đi rồi. Thường thường ở trước mặt cô đi tới đi lui, tung cước chân, biểu thị đã không sao rồi, thậm chí hôm nay còn chạy một vòng, sau đó còn đi lên trên xin quay lại công việc.

Đương nhiên, những chuyện này đều làm trước mặt Hứa Hân, chẳng qua là muốn nói cho cô biết bản thân đã tốt lên rất nhiều rồi.

Lặng lẽ bóp bóp bụng, bỏ đi, thật ra nam nhân cũng không ghét bỏ cô, nếu như còn làm bộ làm tịch nữa thì có chút không đúng. Xuống xe rồi, cô nâng một túi gạo với hai cân thịt đi về, nào có biết mới đi đến trước cửa nhà liền nhìn thấy Tôn Tú Phương đang nhìn quanh vào nhà mình, không nhìn được kỳ quái nói: “Cô có chuyện gì?”

“Tôi có thể làm cái gì, nhưng nhà cô có người thân thích từ quê lên, ài, cái mùi bùn đất đó, không nói nữa, tôi phải cách xa một chút.” Tôn Tú Phương xua xua tay cả mặt lộ ra biểu tình ghét bỏ rồi bỏ đi, nhưng rõ ràng Hứa Hân nhìn ra cô ta là một bộ dạng quyền uy không rời.

Quái quỷ, ai đến mà cô ta lại ghét bỏ như thế.

Duỗi tay mở cửa, sau đó nhìn thấy trong phòng có hai lão nhân đang ngồi, cái gì mà cả phòng đều là mùi bùn đất đều không tồn tại. Mà cô biết hai lão nhân này, đời trước cũng đã từng đến nhà của họ, nhưng không phải là trước năm mới mà là sau đó.

Lúc đó cô không thừa nhận mình là vợ Triệu Kiến Quốc, vậy nên liền đuổi họ ra ngoài, nhưng sau đó Triệu Kiến Quốc lại đón họ vào ngủ lại một đêm, cô cũng không biết họ đi lúc nào, chỉ biết bọn họ mang đến không ít đồ.

Nhìn thấy cô bước vào, hai lão nhân vậy mà lại có chút ngượng ngùng đứng lên, Hứa Hân trong lòng nóng lên, nói: “Các vị là...” Đời này còn chưa có nhìn qua bố mẹ chồng, cô không thể ngay lập tức nhận ra được.

Triệu Kiến Quốc nghe thấy tiếng mở cửa liền vội vàng đi ra từ phòng bếp, trong tay còn cầm mì sợi, xem ra là muốn làm chút mì cho bọn họ ăn.

“Đây là bố mẹ chúng ta, bố mẹ đây là Hứa Hân vợ con.” Bởi vì sợ vợ mình không vui, mì cầm trong tay nắm có chút chặt. Hứa Hân nhìn thấy mì bị đứt đoạn rơi xuống nền nhà liền nói: “Cha mẹ, sao lại đột nhiên đến rồi, không báo Kiến Quốc đi đón sao?”

Kiến Quốc?

Gọi đến thân thiết như thế, Triệu Kiến Quốc có chút ngượng ngùng, thế là mì sợi bị anh nắm nát.

Đây đúng thật là bại gia tử, Hứa Hân lập tức nói: “Anh nhanh thu dọn một chút, cha mẹ đến làm sao có thể ăn những thứ này, em vừa lúc mua ít thịt, chúng ta làm cơm nhé.”

“Không cần vội, chúng ta không đói.” Mẹ Triệu Kiến Quốc, bà Triệu ngay lập tức xua tay, bà năm nay cũng hơn năm mươi, nhưng tóc trên đầu hầu như đều trắng.

Hứa Hân lập tức nói: “Không sao đâu.”

Nhưng Triệu Kiến Quốc lại nói: “Em nói chuyện với cha mẹ đi, cũng sắp ăn cơm tối rồi, tùy tiện làm một chút canh nóng là được.”

“Vậy cũng được, đến tối chúng ta sẽ làm nhiều hơn. Nhưng vẫn là để em làm.” Hứa Hân nhanh chóng đi vào bếp, Triệu Kiến Quốc giúp cô luộc mì, lại cho thêm bốn cái trứng.

Bây giờ trứng gà rất quý giá, bình thường một nhà ăn hai quả cũng phải tính toán, vậy nên bữa này cũng không thể tính là qua loa, ít nhất thì bây giờ trứng gà cũng tính là đồ ăn mặn rồi.

Triệu Kiến Quốc thấy Hứa Hân không tức giận còn rất hoan nghênh cha mẹ mình thì rất vui mừng, ngồi ở phòng khách nói chuyện ở dưới quê với hai người, nói cái gì mà ở nhà đã nói điện rồi, trường thôn còn mua một chiếc ti vi đen trắng, bọn họ cũng thường hay qua đó xem.

“Nói điện rồi à, vậy thì tốt quá, ít nhất thì cũng có điện không cần phải đi tối đen rồi.” Hứa Hân bưng hai bát mì lên, dầu sao lượng cơm của người nông thôn rất lớn, hai người đến nhà con trai khẳng định sẽ già vò, sợ bọn họ ăn không no liền cho không ít vào bát, rồi mang lên rất nhiều đồ muối, ăn cùng với canh rất thơm.

Hai người thực ra vốn dĩ cũng không dám tùy tiện đi đến nhà con hai, nhưng sau nghe đứa con cả và con dâu nói đến khoa trương, mới qua đây, chủ yếu

vẫn là thăm đứa con bị thương.

Thế là hai người bàn bạc một lúc rồi ngồi tàu hoả đến, chỉ là hoàn toàn không nghĩ đến con dâu ở thành đối với bọn họ không có một chút không nhẫn nại, lúc này đợi bọn họ ăn xong liền vào bếp thái thịt chuẩn bị làm sủi cảo cho bọn họ ăn.

Phải biết là thời đại này mỗi nhà một năm lúc qua năm mới có thể ăn được sủi cảo nhân thịt, vậy nên bọn họ cảm thấy người con dâu này rất được. Không chỉ bọn họ, ngay cả Triệu Kiến Quốc cũng cảm thấy vợ đã cho mình thể diện, hơn nữa còn hiếu thuận với cha mẹ mình như thế, thật sự là quá tốt, còn cho rằng cô sẽ thấy phiền, thấy mình đúng là tâm tư tiểu nhân.

Nói chuyện một lúc liền thấy vợ thái xong thịt đến nói chuyện rồi, một bên nhìn ánh mắt của mẹ anh lập tức liền hiểu, nhanh chóng đem ra một bao tải lớn đang đặt ở trong phòng, sau đó bà Triệu nói: “Con dâu này, chúng ta mang đến cho các con một ít đồ ăn dưới quê, con đừng chê.”

“Sao có thể ạ, gần đây con ăn tương nhà mình lắm, lần trước đồ mọi người mang cho con đều ăn gần hết rồi.” Hứa Hân nói xong liền tục đồ cho hai lão nhân cười vui vẻ, sau đó lập tức nói: “Mang đến đây rồi, bên này các con ở trên lầu muốn làm tương cũng không có chỗ để, mẹ dùng túi da bỏ bọc cho các con, sẽ không hỏng.”

Nói xong bà tự mình đứng lên tìm tương, Hứa Hân phát hiện đúng là mang lên không ít. Loại đồ vật này, cũng không biết hai người làm sao mang lên ngồi tàu hoả.

“Con đi bỏ tương vào chum.” Cô nhắc lên thử một chút thể nhưng lại phí chút sức, sau đó bà Triệu đang ở một bên đứng dậy nói: “Đề mẹ.” Sau đó không tốn một chút sức lực nào giúp cô mang vào trong bếp làm cho Hứa Hân thấy ngượng ngùng. Cô đây tương lại cẩn thận, quay lại liền nhìn thấy một đồng đồ ăn thôn quê đang xếp ở trong phòng khách. Triệu Kiến Quốc đang mang một túi đậu khô cùng một túi cà đem vào trong bếp. Anh bây giờ cũng không có vấn đề gì, lại nói chỗ anh treo còn cao hơn chỗ cô treo.

Thời gian này đang vào đông, nông thôn không có thịt rau tươi ăn, căn bản đều là phơi một chút đậu khô, cà khô, đến lúc muốn ăn liền cho nước vào hầm, ngon bao nhiêu. Dù nói đồ đều do tự làm tự trồng, nhưng có thể phơi bao nhiêu thì cần phải nhìn người nhà đó có lười hay không, xem ra người nhà họ Triệu không lười biếng, mang lên cho bọn họ rất nhiều, hai người nếu như tiết kiệm một chút là có thể ăn cả mùa đông rồi. Ngoài những cái đó ra còn có một chùm ớt, phải biết đây là đồ Triệu Kiến Quốc ăn gần đây.

“Triệu Kiến Quốc thích ăn nhất là canh dưa chua ớt.” Hứa Hân vừa dọn vừa nói.

“Còn không đúng sao, nó còn thích ăn dầu tiêu, nhưng trong nhà không có dầu đậu.” Mẹ Triệu cười nói.

“Không sao, nhà con có, một lát con rán lên một chút, để tối lúc ăn sủi cảo chấm.” Hứa Hân nói một cái Triệu Kiến Quốc liền cười lên, ừm, chung quy vẫn là có chút dọa người, nhưng dù sao thì vẫn tính là đã cười rồi.

Ngoài những cái đó thì vẫn còn một bó tỏi, thêm một bó thịt lợn đông thật to.

Bởi vì trên tàu bây giờ không ấm, vậy nên cho dù là đi một đường dài nhưng thịt vẫn còn đông. Chẳng qua là đặt ở trong phòng bị tan ra một ít, Triệu Kiến Quốc cầm đến một cái chậu to đặt thịt vào bên trong, nghĩ đợi khi rã hết đông rồi liền cắt thành từng khúc nhỏ sau đó bỏ vào trong tủ lạnh. Nếu để bên ngoài cũng không có chỗ để, hơn nữa còn bị nhiễm bụi.

“Đây là thịt chân sau ạ, cha mẹ để lại ăn thì tốt hơn.” Không những có thịt còn có một bộ lòng, nửa cái gan với một quả tim, thậm chí còn có nửa cái đầu lợn, tổng cộng phải nặng đến năm sáu mươi cân.

“Năm ngoái trong nhà có nuôi một con lợn, vốn cho rằng các con sẽ về kết hôn. Nhưng thằng hai nói bộ đội cũng không có ngày nghỉ nhiều nên không thể quay về, vậy nên giết thịt con lợn này rồi bán gần hết thịt, chỉ để lại một chút này hai nhà chúng ta chia nhau.” ông Triệu nói.

Hứa Hân nhìn Triệu Kiến Quốc một cái, lúc đó là cô không muốn về đó kết hôn, kết quả anh lại nói là không có ngày nghỉ, nhưng mà ngược lại cũng lưu lại ấn tượng tốt trước mặt cha mẹ.

Có lúc quan hệ mẹ chồng con dâu không tốt hoàn toàn không phải do họ cãi lộn mà là do người nam nhân không biết đứng ở giữa giảng hoà, mà bây giờ ít nhất thì Hứa Hân cũng rõ ràng một chuyện, Triệu Kiến Quốc người ta chính là nam nhân có thể đứng ở hai bên giảng hoà, chuyện gì cũng nhận về phía mình còn đem cô đẩy ra ngoài.

“Phần này cũng quá nhiều rồi, bán đi nhà mình cũng có thể qua năm mới thật tốt.” Hứa Hân chỉ là khách khí một chút nhưng trong lòng vẫn rất vui vẻ, nhưng nhà chồng rộng rãi như vậy cô về sau cũng không thể đối xử qua loa được.

Mẹ Triệu nói: “Trong nhà sống rất tốt, còn không phải mỗi tháng Triệu Kiến Quốc đều gửi tiền về nhà sao, nhưng mà bây giờ kết hôn rồi, các con sống ở đây cũng không dễ dàng gì, sau này đừng gửi tiền với phiếu về nữa.”

“Mẹ, anh ấy là con của cha mẹ sao có thể không gửi tiền về nhà được? Lại nói bây giờ con cũng có thể tự kiếm tiền rồi, chúng con hai người cũng không thấy khó.” Hứa Hân nói đều là sự thực, không những bản thân tự kiếm tiền, có lúc nhà mẹ cô bên đó cũng trợ cấp một chút. Cho dù không cần tiền nhưng phiếu gì đó cũng có thể lấy một chút, dẫu sao bên đó căn bản là tất cả mọi người đều là đơn vị chính quy, ngoài Tổng Tiểu Linh ra, chỉ cần ngốc ở nhà là có thể ăn đến hết đời.

Ba Triệu nói: “Cái chuyện này nha, vợ thằng hai nói cũng đúng, dù sao cũng là con trai mình. Như thế này đi, mỗi năm các con đưa cho cha mẹ một trăm đồng là được rồi. Bây giờ nhà cũng sửa xong rồi, cũng không có chuyện gì cần tiêu pha nhiều, em gái con cũng sắp gọi một tiếng mẹ chồng rồi, đến lúc

đó các con có thời gian thì nhìn một cái là được rồi. Ngoài cái đó ra trong nhà cũng không cần tiêu cái gì, dầu sao mỗi năm đội sản xuất còn cho công phân, hai năm gần đây thu được cũng không ít.

“Vậy được, chúng con cuối năm sẽ gửi tiền về.” Triệu Kiến Quốc cũng ít nói giống ông Triệu, đã quyết định là không cho người khác thời gian phản đối.

Hứa Hân nói: “Vậy chúng con gửi một ít phiếu vải hoặc phiếu công nghiệp gì đó gửi về, trong nhà cần cái gì bố mẹ liền nhắc hoặc gửi thư cho chúng con.”

“Vậy cũng được.” mẹ Triệu lúc này mới bắt đầu quan sát con dâu thứ hai của mình, sinh ra đã phúc hậu lại xinh đẹp trách không được con trai lại thích như vậy. Nghe nói xuất thân còn rất tốt, nhưng con trai cũng không nói đến, nhà mẹ đẻ cô làm cái gì.

Lúc trước, vừa vào cửa liền biết xuất thân tốt xác thực không tòi, nhìn trong nhà không thiếu cái gì. Lại thêm tướng mạo tốt, cũng chăm chỉ, sau này chắc chắn sẽ có một cuộc sống tốt đẹp. Chỉ hi vọng bọn họ sớm sinh cháu nội cho bà, vậy thì không cần hai lão nhân gia họ lo lắng.

Mọi người ngồi cùng nhau nói chuyện trong nhà được một lúc thì ba Triệu cùng Triệu Kiến Quốc đi ra ngoài, không cần hỏi cũng biết hai bố con họ ra ngoài hút thuốc. Mà Hứa Hân thì cùng với mẹ Triệu làm một chút nhân, không lâu đã trộn xong nhân sủi cảo.

Sau đó hai người ngồi cùng trong nhà gói sủi cảo, Hứa Hân biết mẹ Triệu rất hiếu kỳ về thân thể của cô, thế là vừa gói sủi cảo vừa nói chuyện của cô cho bà. Mẹ Triệu thở ra một hơi nói: “Mệnh con thật khổ.” Đầu nói trước khổ sau sướng, con dâu mình như vậy còn không phải là trước sướng sau khổ sao.

“Cũng không nhất định, bây giờ Triệu Kiến Quốc đối với con rất tốt, nhà mẹ con cũng không vứt bỏ con thì xem như là rất tốt rồi.” Hứa Hân đời này hiểu được cái gì là thỏa mãn, có những thứ không nên cầu liền không cầu nữa, quý trọng chuyện trước mắt là tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Phòng bị động chạm thay đổi

Editor: Từ Phương Team

Nháy hai ông bà ngại ngừng mua quần áo cho bé gái nên mới đưa bọn họ lên xe rồi cùng Thiệu Kiến Quốc đi, đáng tiếc Thiệu Kiến Quốc lại hỏi: “Không thì, em cũng mua một bộ?”

“Mùa đông lạnh lẽo em mua váy liền làm gì chứ, sang năm mua sau.”

“Được.” Thiệu Kiến Quốc không bao giờ bắt buộc cô, nghe xong liền đồng ý. Hai người chọn vừa lòng quần áo quay lại xe, sau đó Hứa Hân lái xe đi về hướng ngược lại.

“Đại ca, anh đi hướng nào kia?”

“Ba mẹ biết ông bà thông gia tới, bảo anh đưa cô chú về nhà mình ăn bữa cơm. Làm xong hết rồi, mọi người trong nhà đều đang chờ. Hôm nay ba cố ý xin nghỉ, còn làm món em thích nhất.”

Hứa Bản nói xong đá một chân Thiệu Kiến Quốc ngồi trên ghế phụ lái.

“Thủ trưởng bận rộn như vậy không tiện quấy rầy.”

Thiệu Kiến Quốc không dám khuyên vạ, mấy ngày nay hắn cũng nhận ra cô không muốn về nhà.

Hứa Bản nhện xuống xúc động muốn đánh người, không ngờ Hứa Bản lại nói: “Về trở về đi.” Đồ ăn đều đã làm xong, ba Hứa cũng ở, nếu không về thì thật ngại ngùng. Hơn nữa, dù sao cũng là thông gia, dù gì cũng phải gặp mặt nhau. Tống Tiểu Linh kia, làm lơ là được.

Nếu cô ta dám làm gì với cô, vậy đừng trách cô không khách khí.

Hứa Bản lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng ông Thiệu và bà Thiệu có chút hồi hộp lo lắng. Điều kiện nhà Hứa Bản rất tốt.

Ngồi ở phía sau cùng bọn họ, Hứa Bản vội vàng cười an ủi: “Ba con mặc dù nghiêm túc nhưng rất tôn trọng nhân dân lao động. Ông thường nói, thời chiến hòa, không có nhân dân thì không có bọn họ. Mẹ con cũng là người rất thân thiện, đối đãi với người một nhà cực kì thân thiết.” Khúc Mai vẫn luôn khuyên nài phải sống hòa hợp với Thiệu gia, bà nhất định sẽ không gây ra phiền toái cho con gái mình.

Hứa Bản nghe thấy lời Hứa Bản, vô cùng vui vẻ, cảm thấy có lẽ em gái đã nghĩ thông suốt rồi. Anh chạy xe đến đại viện, nơi cư trú của bộ đội, sau đó đưa bọn họ tới trước một ngôi nhà hai tầng.

Hứa Bản nhìn ngôi nhà đã từng là nơi ấm áp nhất của cô, nơi quen thuộc nhất trong giấc mộng đêm, suýt chút đã khóc. Nhưng mà bây giờ đã không phải nhà cô nữa, ít nhất thì không thuộc sở hữu của cô.

Bà Thiệu trầm suy nghĩ không ít, nhìn thấy một mặt thần thương trong mắt con dâu, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay nhỏ của cô nói: “Về nhà mình, con còn sợ sao?”

“Không sợ, mẹ, mau cùng con vào nhà, bên ngoài lạnh lẽo.” Nói xong cực kỳ nhiệt tình lôi kéo bà Thiệu vào nhà. Hứa Bản vừa mở cửa, cô cực kì tự nhiên mà đi vào, cởi giày. Nhưng mà nhìn thấy bà Thiệu có chút khó xử, cô biết là bà không muốn để lộ chiếc tất vá: “Mẹ, mẹ không cần cởi giày. Con là vì đi giày da không thoải mái, chân bị kẹp đau. Ba, cũng không cần cởi đâu.” Nói xong liền kéo bà Thiệu vào phòng.

Hứa Bản đứng một bên mỉm cười, em gái anh đúng là người thiện giải nhân ý, như vậy thật sự tốt quá. Anh vừa đưa tay muốn cởi giày, Hứa Bản lập tức nói: “Đại ca, xin anh đừng để mọi người không dám ngồi trong phòng, hay là anh về phòng đôi dép lê đi.”

“.....Em gái, cho đại ca chút mặt mũi đi. Trước kia anh hay chạy ở tổng bộ mới có thể bị thổi chân, bây giờ khá hơn nhiều.” Hứa Bản cười haha, nhưng không cởi giày. Anh biết mình có mồ hôi chân.

Thiệu Kiến Quốc thành thành thật thật muốn cởi, bị Hứa Bản kéo kéo, rốt cuộc là không cởi nữa. Có lẽ vợ sợ hai ông bà không được tự nhiên.

“Anh, anh đã về. Trong nhà có khách đến sao?” Một thanh âm truyền đến, chỉ một câu liền khiến Hứa Bản toàn thân cứng đờ. Hóa ra, mình đã biến thành khách của nhà này rồi cơ.

Biết rõ cô về còn nói chuyện như vậy, Tống Tiểu Linh quả nhiên lợi hại.

Nếu kiếp trước có chuyện này, Hứa Bản nhất định sẽ nổi trận lôi đình. Nhưng đã trải qua một đời, cô đã học xong già vờ uất ức bị bắt nạt như thế nào. Thẳng thắn tranh cãi là không được, đến lúc đó xui xẻo lại là cô. Mọi người sẽ cảm thấy, cùng lắm cũng chỉ là một câu nói vô tâm, hà tất phải náo đến như vậy?

Bây giờ, Hứa Bản không chỉ muốn nháo, còn muốn mọi người đều đứng về phía mình.

Chuyện này cần kỹ thuật, vì thế Hứa Bản hít vào một hơi, động tác toàn thân ngưng mất năm giây. Sau đó có chút cứng đờ cả người, cắn cắn môi, cắn đến mắt như ngâm nước, đã thế lại cố tình không để nước mắt rơi xuống.

Cô cũng không còn tùy ý như này, giống như khách nhân đứng phía sau Hứa Bản, không đi tới trước một bước.

Người mới này còn vô cùng nhiệt tình đột nhiên biến thành khách sáo như vậy, Hứa Bản dù ngốc cũng nhận ra được. Anh nhìn Hứa Bản, thấy nước mắt trong mắt cô không khỏi cõi lòng đau xót.

Vì thế anh nhìn thoáng qua Tống Tiểu Linh, nói: “Tiểu Linh, em nói gì thế chứ, em gái về nhà mẹ đẻ, sao có thể tính là khách chứ?”

Lúc này Hứa Bản thủ trưởng đi ra từ thư phòng, thấy ông bà thông gia tới vội lại đón, nghe con trai nói liền hòa theo: “Đúng vậy, không phải khách, không phải khách haha.”

Nhưng mà Hứa Bản lại không tỏ ra nhiều chút nhiệt tình, chỉ nhẹ giọng kêu: “Ba.” Sau đó một chữ cũng không nói tiếp.

Hứa thủ trưởng nhìn nhìn Hứa Bản, Hứa Bản lập tức hiểu ý: “Mau vào thôi, ngồi ngồi, hai bác mau ngồi.”

Nhưng mà sắc mặt ông bà Thiệu và Thiệu Kiến Quốc lại không thể nào tốt lên được. Ở trong nhà con dâu bị con gái của người nhà ghét bỏ, bọn họ có thể vui vẻ mới là lạ.

Nghe thấy Hứa Bản nói, Hứa Bản tựa hồ mới nghĩ đến cha mẹ chồng đang ở đây, ‘mạnh mẽ nâng cao tinh thần’, nói: “Đúng vậy, cha mẹ mau ngồi, con rót..... đại ca, anh rót cho em chút trà đi.”

“Tự em đi rót là được rồi mà?” Hứa Bản cảm thấy bầu không khí lần nữa trở nên vô cùng kì dị, tất cả vì một câu nói của Tổng Tiểu Linh. Nhưng mà bây giờ hình như Tiểu Linh cũng biết sai rồi, đứng co rúm ở một bên, nói: “Con đi pha.”

Hứa Bản nhìn cô ta diễn trò, trong lòng cười lạnh. Không phải là thích ghét bỏ cô sao, thật muốn nhìn xem cô ta lợi hại đến đâu.

Tổng Tiểu Linh vào phòng bếp, vừa giúp pha trà vừa nói chuyện với Khúc Mai: “Mẹ, chị và anh về, còn có người nhà anh về.”

“Vậy sao, mẹ đi ra ngoài một chút, con giúp mẹ trông lửa.” Bà bung trà ngon vừa pha ra ngoài, mặt đầy tươi cười.

Tổng Tiểu Linh tức giận đến biến dạng, cô sợ nhất là bị Hứa Bản cướp đi tất cả những thứ khó khăn lắm mới thuộc về mình. Cô ngàn lần vạn lần không muốn quay về nông thôn, trở lại cuộc sống như quá khứ. Nhưng mà, chỉ cần có mặt Hứa Bản, cô liền cảm thấy đây là địch nhân tùy lúc có thể cướp đi tất cả của cô. Vốn dĩ cho rằng đã hiểu rõ tính tình cô ta trong lòng bàn tay, không ngờ sau khi kết hôn, tính tình dường như đã có chút thay đổi. Lúc này không đột nhiên nhào lên chất vấn cô mà là thay đổi sắc mặt, xem ra người đã thông minh lên, lát nữa ra ngoài có lẽ phải hao chút cân nảo.

Hứa Bản ngoài kia cũng biết đại khái Tổng Tiểu Linh suy nghĩ cái gì, bây giờ cô chỉ có thể gấp chiếu phá chiếu.

Không lâu sau, mọi người cũng coi như hiểu nhau chút. Hứa thủ trưởng mặc dù nghiêm túc nhưng là vẫn biết trong biết ngoài. Bình thường ông dạy con nghiêm khắc nhưng bây giờ cũng không nói xấu con gái trước mặt ông bà thông gia. Nhìn cô ở chung với hai ông bà không tệ, ông an tâm rồi.

Lúc này Tổng Tiểu Linh bung một mâm trái cây lại đây, vừa đi vừa nói: “Mọi người ăn chút trái cây đi.” Nói xong muốn đi qua lối đi cạnh Hứa Bản, đặt hoa quả lên bàn.

Nhưng mà không biết làm sao, cô ta đột nhiên té ngã, cả người hướng xuống phía trên mặt bàn pha lê.

Thật dám ngã.

Hứa Bản lập tức sợ tới mức nhào vào trong lòng Thiệu Kiến Quốc, anh vội vàng bảo vệ người trong ngực, sau đó nhào chân ra nhanh chóng đá văng cái bàn trà. Tổng Tiểu Linh ai nha một tiếng ngã trên mặt đất, Hứa Bản lạnh giọng nói: “Em gái, em cũng thật thích té ngã.”

Tổng Tiểu Linh ngã tương đối tàn nhẫn, phải để Hứa Bản duỗi tay kéo người lên. Cô lau mặt chút, lúc ngã bị mâm dao nĩa sượt qua, chảy máu. Nhưng không nghiêm trọng, chỉ là có chút máu.

Bà Thiệu nói: “Thật nguy hiểm” Thiếu chút nữa biến mặt liền nở hoa. (Editor: đọc đến đây liền nhớ đến câu đánh cho mông nở hoa > <)

Mọi người luống cuống tay chân diu người ngồi xuống một bên, Khúc Mai lập tức cầm thuốc tới, thoa trên mặt cho Tổng Tiểu Linh: “Con cái đứa nhỏ này, sao lại sơ ý như vậy chứ?”

“Con cũng không biết, bàn chân bị ngáng một chút liền bị ngã.” Tổng Tiểu Linh khóc lóc kể lể, như là rất đau, khoe mắt còn nhanh chóng liếc Hứa Bản một cái. Tuy không nói rõ ra, nhưng ý gì thì tất cả mọi người đều hiểu rõ.

Hứa thủ trưởng đứng phắt dậy, chỉ vào Hứa Bản muốn mắng cô. Nhưng hôm nay có hai vị thông gia tới chơi, ông đành cố nhịn xuống. Nhưng Hứa Bản lại bình bình đạm đạm nói: “Tổng Tiểu Linh, em muốn nói với mọi người là chị ngáng chân em sao?”

“Không, không phải, không phải chị, thật sự không phải chị.” Tổng Tiểu Linh khóc càng hăng, ai nhìn nhìn thấy nàng trong mắt ủy khuất.

Hứa thủ trưởng lập tức nói: “Đủ rồi, Hứa Bản, con nhận sai đi.”

Hứa Bản cũng đứng lên, nói: “Cô ta đã nói không phải con ngáng chân, Hứa thủ trưởng ba chẳng lẽ không nghe thấy sao? Vì sao mọi người vì sao còn hoài nghi, dưới nhiều con mắt như vậy vì cái gì mà con phải làm ra loại chuyện này?”

“Con.....”

“Không phải cô ấy, này giờ tay con vẫn luôn nắm tay vợ, đặt ở trên đùi. Chân cô ấy có nhúc nhích hay không, con rõ ràng nhất.” Thiệu Kiến Quốc đột nhiên mở miệng, nhưng cô lại nghẹn đỏ bừng.

Động tác thân mật nhỏ này thật sự không muốn để người khác biết, thế nhưng bây giờ tất cả mọi người đều đang nhìn anh, mặt mũi đều mất hết.

Không khí khẩn trương từ từ thay đổi, Hứa Bản cũng cảm thấy mặt nóng bừng như phát sốt. Nhưng cô vẫn nói: “Nếu vẫn không tin, có cần con lấy chết tạ tội hay không?” Cô nói rất nghiêm trọng, thực ra kiếp trước ý niệm này xuất hiện rất nhiều lần.

Hứa Bản như bị đánh búp cái vào lòng. Anh ngồi đối diện Hứa Hân, làm sao nhìn không ra tia tuyệt vọng trong mắt cô, không khỏi nói: “Được rồi, chuyện này nhất định không phải Hân Nhi làm, đến con kiến em ấy cũng không dám dẫm chết, sao có thể hại người được?”

Hứa thủ trưởng rất tin tưởng Thiệu Kiến Quốc. Bởi vì anh là một quân nhân ưu tú, hơn nữa bản tính lại vô cùng thành thật, ánh mắt kiên nghị nhìn thẳng không giống như đang nói dối.

Lúc trước Thiệu Kiến Quốc còn làm trinh sát một thời gian, chút việc nhỏ nếu không nhìn ra thì cũng chẳng vào đội được, nên anh sẽ không nói bừa.

“Được, xem như tôi vừa mới hiểu lầm. Mọi người ngồi xuống đi, Hứa Bản dọn dẹp chút đi.”

Ông ngồi xuống. Khúc Mai nói: “Lão Hứa, lần sau ông đừng vội phát hỏa, dù sao cũng phải cho đứa nhỏ cơ hội giải thích.”

Hứa Hân lại nói: “Không tác dụng, mỗi lần con đều giải thích, nhưng mà mọi người chưa từng nghe. Tổng Tiểu Linh, hiện tại tôi trực tiếp hỏi cô, lần trước có phải tôi đẩy cô từ trên lầu xuống hay không?”

Tổng Tiểu Linh biết hành động hôm nay vô cùng mạo hiểm nhưng nếu thành công, đến người nhà chồng cũng sẽ bỏ mặc Hứa Hân. Bất ngờ là Thiệu Kiến Quốc sẽ bảo vệ cô ta như vậy, thật là thất sách.

Càng thêm bất ngờ, ở ngay lúc này cô ta còn nhắc tới chuyện nhạy cảm như vậy.

Phải biết rằng, chuyện cô ngã cầu thang bị thương chân làm cả nhà thay đổi thái độ, cho nên tất cả mọi người coi là cấm kỵ, rất ít nhắc tới. Nhưng mà Hứa Hân nắm bắt thời cơ tốt quá, quả thực là tiết tấu muốn lôi chuyện cũ ra.

Tổng Tiểu Linh lập tức nói: “Em đã nói rồi, không phải chị đẩy, là em. tự em không cẩn thận ngã xuống, như vậy được rồi chứ?” Cô ta hồ xong liền đứng lên, bặm mặt muốn chạy.

Nhưng Hứa Hân đứng ở trước mặt cô ta, nói: “Đừng bày ra vẻ tôi bắt buộc cô nói như vậy, làm con cái quân nhân phải học cách ăn ngay nói thật, đơn giản trực tiếp. Nếu cô vẫn cứ nói nửa giữ nửa, suốt ngày khóc khóc lóc lóc, nhất định sẽ bị người khác hiểu lầm. Hiểu lầm cô thì cũng thôi, kết quả lại hiểu lầm người khác, vậy không tốt lắm đúng không?”

“Em đã nói rồi, chị còn muốn em thế nào?” Tổng Tiểu Linh nhìn nhìn Khúc Mai, Khúc Mai liền nói: “Được rồi, ông bà thông gia ở đây, chuyện hôm nay sau này lại nói.”

“Không có sau này, sau này chuyện này con sẽ không nhắc lại. Con chỉ muốn mọi người biết, con không phải hồng thủy mãnh thú, cũng không có cái gì có thể uy hiếp cô ta. Cho nên, lần trước không phải con đẩy, giống với tình huống vừa rồi, chẳng qua là không có chứng nhân thôi.”

Nói xong kéo tay Thiệu Kiến Quốc, nói: “Vừa nãy cảm ơn anh, em còn cho rằng mình sẽ phải chịu ủy khuất lần thứ hai như vậy.” Dứt lời, dán ở trên người anh bắt đầu khóc.

Mới đầu chỉ là giả khóc, vừa giả vờ vừa không nhịn được mà nghĩ một chút chuyện kiếp trước, cuối cùng cô lại thật sự khóc lên.

Tổng Tiểu Linh không nghĩ rằng Hứa Hân có thể nói được đến như vậy, bức cô đến vị trí cực kì xấu hổ.

“Chị, chị đừng khóc. Anh rề, cầu anh khuyên nhủ chị đi, em không có ý đó, cũng không nghĩ nghĩ để chị chịu ủy khuất. Em có tìm ba giải thích, thật đấy.” Cô nhìn thoáng qua Hứa thủ trưởng, ông nói: “Đúng vậy, lúc ấy là ba xúc động.” Từ nhỏ đến lớn Hứa Hân rất ít khóc, cho nên nhất thời ông cũng ngỡ ngàng.

Nhưng mà ngay lúc này ông Thiệu đứng lên nói: “Chúng ta nên đi thôi.” Cảm thấy nhà này không đối tốt với con dâu.

“Ông bà thông gia, mọi người đừng nghĩ nhiều, đây chỉ là một chút hiểu lầm mà thôi. Hay là mọi người vào căn phòng trước kia của Tiểu Hân ngồi chút.” Khúc Mai lập tức mở miệng, sau đó quăng cho Hứa Hân một ánh mắt.

Hứa Hân cũng dừng khóc, lúc này cô lựa chọn không nháo, đơn giản là muốn để cho người Hứa gia suy xét một chút, rốt cuộc sự thật là gì, Tổng Tiểu Linh khóc thút thít có đáng giá để bọn họ lại tin tưởng hay không, dù sao ngày tháng còn dài, từ từ mà sống.

Vì thế cô nói: “Cha mẹ, mình vào phòng con ngồi một lát.” Nói xong để Thiệu Kiến Quốc dẫn hai ông bà lên trên lầu.

Phòng cô không nhỏ, đối diện là phòng Hứa Bản. Lúc trước Hứa Bản nói đồ đạc trong phòng không thay đổi, cô rất vui mừng, rất cảm kích.

Nhưng mở cửa phòng, trong lòng cô lạnh hơn nữa. Toàn bộ phòng nhìn như là không có động chạm nhưng trên bàn sách rõ ràng bày rất nhiều đồ của người khác. Ví dụ như ống đựng bút, lại ví dụ như mấy quyển sách và notebook. Không chỉ thế, một vài chi tiết nhỏ cũng bị thay đổi, gối ôm trên giường cũng biến thành màu xanh lục.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chúng ta về nhà đi

Editor: Từ Phương Team

“Sao thế?” Thiệu Kiến Quốc nhạy cảm nhận phát hiện trên người cô vợ trẻ tỏa ra cảm giác đau thương, không kiềm được lo lắng hỏi.

“Không sao.” Hứa Hân hẳn sẽ không nói ra, cho dù trong lòng cô có tức giận đến không thờ nổi.

Để cho hai ông bà ngồi xuống, sau đó nhắc một chút về cuộc sống thời thơ ấu của mình, hơn nữa còn lôi dưới gầm giường ra một cái hòm, cái đó đều chứa những đôi giày trước kia của cô, vốn nghĩ tìm lấy hai đôi giày tặng cho cô em chồng, kết quả mở ra nhìn vào bên trong phát hiện chỉ còn hai đôi giày không phải quá đẹp, toàn bộ phần da nhỏ khác cũng không thấy nữa.

Cô hít lấy một hơi, đi tới bên cạnh cầu thang hỏi: “Mẹ, giày trên lầu của con ở đâu rồi?”

Khúc Mai nói: “Không phải đều ở trong cái hòm sao?” Nói xong liền buông đồ trong tay đi lên lầu, sau đó nhìn thấy con gái quay người đi vào phòng đối với cái hòm gần như trống không, hỏi: “Mẹ, giày của con đâu?”

“A... đúng rồi. Mẹ nhớ là em gái con lúc trước nói không có giày để đi, thế nên mẹ liền bảo nó chọn lấy một đôi.”

“Chỉ một đôi thôi sao?”

“Mẹ đi hỏi một chút.”

“Mẹ, phòng của con đã cho nó tùy ý sử dụng rồi sao? Nếu như vậy, về sau con không cần trở về nữa phải không?”

Hứa Hân rất điềm đạm hỏi xong rồi đứng dậy, âm thanh bình tĩnh khiến người ta rét run.

Khúc Mai nói: “Chưa từng nha.”

“Nhưng mà nó đã bắt đầu học ở trong này rồi, về sau giường của con, nó cũng ngủ qua.” Vốn là người một nhà không cần phải phân chia lãnh thổ như vậy, nhưng Hứa Hân nói: “Nếu như anh con ngủ hoặc học ở phòng này thì con cũng không nói gì, nhưng con chính là không thích cô ta tới phòng của con.”

Khúc Mai há hốc miệng nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, quả thật trước đây đã oan ức cho cô rồi.

“Mấy hôm trước phòng bên kia phải sửa lại, con bé ầm ĩ cho nên mới đến phòng con ở mấy ngày, sau này ta không cho nó ở trong phòng con nữa.”

“Không cần, giày của con muốn tặng cho em chồng, nếu như nó không dùng thì trả về để con tặng.” Hứa Hân không có truy cứu nữa, cô biết trong lòng Khúc Mai nhất định không thoải mái, quả nhiên bà ấy nghiêm mặt đi tới phòng Tống Tiểu Linh.

“Tiểu Linh, giày của chị con lúc trước mẹ bảo chọn lấy một đôi, thế nào còn chưa trả lại?”

“A, con quên mất, cái này trả lại cho chị.” Tống Tiểu Linh tức giận nghiêng răng kèn kẹt, Hứa Hân này rõ ràng muốn kiếm chuyện.

Cô ta ôm đồng giày còn lại đem trả, sau đó đặt ở trên sàn, nói: “Chị, thực xin lỗi, em chọn xong quên chưa đem trả lại.”

“Đem tất cả đồ của cô cầm đi, không cần tới phòng của tôi nữa.” Phòng của Hứa gia rất nhiều, tại sao lại tìm tới phòng của cô để học? Còn không phải là muốn bày ra những chứng cứ này sao, nhà này đã không có vị trí của cô rồi.

Vị trí của cô ở nhà này cũng không để ý như thế, dù sao bản thân cũng đã kết hôn. Thế nhưng ở trước mặt cô ta, Hứa Hân thực sự không muốn tỏ ra yếu kém, biểu hiện cứng cỏi giống y như kiếp trước.

Thế là hai mắt Tống Tiểu Linh lại rung rung, sau đó gật gật đầu nói: “Em biết rồi, chỉ là nhất thời quên trả lại đôi giày này, những đồ của em sẽ thu lại.” Nói xong liền bước vào phòng thu dọn đồ của mình, sau đó bất cần đụng phải một bên người bà Thiệu: “Thực xin lỗi, bác có sao không, có cần con đưa bác đi lau rửa không ạ.”

“Không, không cần.” Bà Thiệu có chút buồn bực, bởi vì góc áo của bà bị dính chút mực đen.

“Nhà vệ sinh ở bên cạnh, bà đứng ngay ạ.” Nói xong Tống Tiểu Linh đỡ bà Thiệu đi lau rửa.

Hứa Hân ở một bên tìm giày, đối với sự ân cần của Tống Tiểu Linh cô đã sớm quen rồi, cô ta thích nhất là ở trước mặt người khác tỏ vẻ bản thân mình biết điều. Thế nhưng ông Thiệu lại liếc mắt hướng về con trai mình ra hiệu, Thiệu Kiến Quốc nhanh ý liền đi theo chậm hai bước.

Anh dựa vào cửa nhà vệ sinh, giọng nói đè nén đến mức thấp nhất, nhìn vào bên trong nghe ngóng, ban đầu chỉ là tiếng nước, sau đó Tống Tiểu Linh nói: “Bác gái, bác đem cái áo này cởi ra, con giặt sạch cho bác, nếu không lau như vậy cũng không lau sạch được.”

“Không cần đâu, con không phải tốn sức, lấy khăn tự bác lau vài cái là được rồi.” Bà Thiệu cũng không quá để ý, dù sao cái áo này tuy không quá mới nhưng cũng không đến mức vì chút vết bẩn lại trách tội con gái người ta.

“Thực xin lỗi ạ, trước kia con cũng không biết chị muốn lấy lại giày, sau khi con tới đây cái gì cũng không có mang theo, cũng phải nhặt lấy đồ cũ của chị mặc. Vốn tưởng rằng chị ấy cũng không yêu thích lắm, thế nào thành tương...” Nói rồi thở dài một hơi, tiếp tục nói: “Con nghe nói chị có rất nhiều tiền, thế sao không mua đôi giày mới mà phải lấy lại đôi giày cũ này chứ?”

Bà Thiệu cười, lắc đầu nói: “Bác nào biết đâu.” Bà đương nhiên sẽ không nói con dâu muốn đem đôi giày này tặng cho con gái mình. Nhưng mà nghe những lời của cô gái này cảm thấy chứa đầy hàm ý, nhưng bà cũng không nghĩ nhiều, tai trái lọt qua tai phải rồi. Ở trong suy nghĩ của bà, con dâu có nhiều tiền thì chính là tiền của nó, thích cho ai liền cho người đó, thích mua gì liền mua cái đó, và lại làm người cũng không thể quá hoang phí, có thể sử dụng cũng đừng vứt bỏ đi.

Thiệu Kiến Quốc nghe đến đây khước miệng hơi trễ xuống, nhìn thấy Hứa Bân đi tới liền cất bước trở về phòng Hứa Hân. Hứa Bân cười nói: “Đi, đến phòng tôi nói chuyện.”

Thiệu Kiến Quốc khẽ gật đầu liền đi theo tới phòng anh ta. Phòng của anh em họ rất giống nhau, chẳng qua trong phòng Hứa Bân đơn giản hơn. Anh ngồi xuống, sau đó rút ra một điều thuốc đốt lên.

“Cậu còn hút thuốc? Không biết em gái tôi ghét nhất mùi khói thuốc sao?”

“Phiền lòng, hút một điều.”

“Cậu phiền lòng cái gì, con bé đối với người nhà cậu tốt như vậy...”

“Chính là vì cô ấy đối tốt với người nhà tôi, với... tôi cũng tốt, khiến tôi phát hiện cô ấy ở nhà các người chịu biết bao nhiêu ủy khuất. Sau ngày hôm nay trở về, tôi sẽ không để cho cô ấy quay lại đây nữa, chí ít không có việc gì thì không trở về.”

“Kiến Quốc, cậu có ý gì?” Hứa Bân nhảy dựng lên hỏi.

“Các người tự nghĩ đi, dù sao về sau để cho Tống Tiểu Linh kia cách xa vợ tôi một chút, cả người cô ta đầy dã tâm.” Nói xong dập khói thuốc, sau đó liền quay người trở về phòng Hứa Hân để lại Hứa Bân với vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Anh cùng Thiệu Kiến Quốc chỉ có thể nói là đồng đội, cũng không phải là bạn bè quá thân thiết, nhưng mà đối với cậu ta tương đối hiểu rõ, dưới tình hình chung chưa bao giờ biết nói xấu người khác. Thế nhưng cậu ta vừa nói đúng một câu, nhưng ý tứ trong đó hẳn phải suy nghĩ rồi.

Tống Tiểu Linh là em gái ruột của anh, nó và Tống Tiểu Hoa hẳn sẽ không giống nhau, thế nhưng chuyện vừa này khiến trong lòng anh không cảm được suy nghĩ mà nhớ tới. Đi theo Thiệu Kiến Quốc tới phòng em gái, phát hiện Tống Tiểu Linh cùng bà Thiệu từ bên ngoài đi vào tựa hồ rất vui vẻ.

“Bác gái cẩn thận nha, mặt đất có hơi hẹp, cái thảm trải sàn không dễ đi. Nơi này không giống như nông thôn chỗ chúng ta đi lại vững vàng như vậy.”

“Cũng không phải nha, đi chỗ mềm rất tốt, nhưng rất dễ dàng ngã sắp xuống.”

“Ừm, đúng thế.”

“Anh, sao anh không vào phòng?”

“Vừa mới đi tới, em và bác gái vừa đi làm gì à?” Hứa Bân kỳ quái hỏi.

“Khi em dọn phòng chị đã làm đổ mực lên người bác gái, sau đó đưa bác đi lau rửa. Bác gái rất tốt bụng, vậy mà không trách em” Tống Tiểu Linh ngây ngô cười nói.

Bà Thiệu nghe những lời này có phần không chính xác, con bé không phải tự thu dọn đồ của mình sao, lúc nào thành giúp con dâu thu dọn phòng chứ? Phòng đó rất sạch sẽ nha, cần phải dọn dẹp sao?

Chẳng qua cũng không thể nói cô ta chính là có ý nói như vậy, bà Thiệu buồn bực đi vào phòng, sau đó đã thấy con dâu tìm xong giày nhưng không biết tại sao càng cảm thấy cô rất đáng thương.

“Chị, giày của chị tìm cho ai vậy?” Tống Tiểu Linh tùy ý hỏi.

“Cần cô lo? Đem đồ của cô thu dọn hết đi.” Hứa Bân thật sự không để ý tới cô ta, loại phụ nữ bụng dạ đầy dã tâm, chuyên ở trong tối hại người, cô một khác cũng không muốn cùng cô ta dây dưa.

Tống Tiểu Linh lại ra về oan ức rời khỏi, ánh mắt quét về sau người Hứa Bân. Nếu như là trước đây Hứa Bân đã sớm tức giận đến lớn tiếng, cơ bản mà nói lời của Hứa Bân quá đã kích rồi, một chút mặt mũi cũng không cho cô ta.

Nhưng hôm nay Hứa Bân lại nói: “Tiểu Linh, em ra ngoài đi.”

“Uhm” Tổng Tiểu Linh diễn vẻ nhu thuận đồng ý, sau đó cầm đồ của mình từ từ đi ra ngoài. Trước khi đi còn không quên nói với bà Thiệu: “Bác trai, bác gái rảnh lại tới, nhà con vô cùng hoan nghênh hai bác.”

Nói xong liền rời khỏi, thế nhưng người tinh mắt đều nhìn ra khi cô ta đi ra tựa hồ đã rơi một giọt nước mắt

Nước mắt cá sấu, Hứa Hân cười khẩy một tiếng rồi cầm hai đôi giày tốt nhất đứng lên nói: “Đôi giày này em sẽ đi được, đôi này chị dâu có thể đi vừa. Mặc dù không phải là giày mới, nhưng vẫn có thể dùng để đi làm” Kỳ thực giày của cô trước kia đều là giày da, không thể dùng đi làm, nhưng mà lau chùi sạch thì ở trong làng có việc gì để dùng chính là cực kỳ tốt.

Phải biết rằng tình hình nông thôn hiện nay cũng không giống như những năm sau này, nhà nghèo đến nỗi quần áo mặc, bữa cơm cũng thành vấn đề thì ai còn đi giày da làm gì, cho nên đây là thứ tốt rồi.

Cuộc sống của Hứa Hân bọn họ cũng khó khăn, dù sao mua sắm đồ đạc trong nhà căn bản đều đã tiêu hết tiền rồi. Lại nói, cô trước đây sành điệu đã không phải là cô của hiện tại rồi.

Chờ khi Tổng Tiểu Linh đi rồi, mọi người dường như đều thở phào nhẹ nhõm, nói vài chuyện liền đi ăn cơm. Mặc dù Hứa gia chuẩn bị rất thịnh soạn, thế nhưng về mặt mọi người đều rất nghiêm túc. Tổng Tiểu Linh ở trên bà ăn vẫn ra vẻ ân cần đối với hai vợ chồng bà Thiệu như trước, nhưng bà Thiệu lại nhạy cảm nhận thấy nha đầu này đã thay quần áo, trên đầu ẩm ướt, hình như đã tắm rửa rồi.

Bà không khỏi đa nghi suy nghĩ, sẽ không phải vì đứng cạnh mình rồi tiếp đó lại đỡ mình cho nên mới trở về tắm rửa sao?

Trong lòng con bé không thích người già như bà rất bình thường, đúng là con dâu lớn lên trong nhà này nhưng con bé vốn không có làm loại việc như vậy đấy?

Sở dĩ ăn xong bữa cơm Khúc Mai vốn đang muốn giữ thông gia lại nói chuyện, đương nhiên là vì giúp con gái nói vài lời tốt, về sau lại thấy mẹ chồng nàng dâu bọn họ ăn uống vui vẻ. Nhưng không nghĩ tới bà Thiệu chủ động nói: “Chúng ta về nhà đi.”

“Dạ, chúng ta về nhà.” Hứa Hân đứng lên, cô cũng không nói gì khác chỉ khoác tay bà Thiệu đi ra ngoài.

Hứa Hân nói: “Tôi tiễn mọi người.” Nói xong cũng lặng lẽ đi đến phía trước.

Sắc mặt Hứa thủ trưởng nghiêm túc hơn, thế nhưng trong lòng ông vẫn vô cùng yêu thương con gái, nhìn thấy cô hôm nay trầm mặc như vậy không biết vì sao trong lòng ông có chút luống cuống, chỉ cảm thấy con gái không làm ồn ào càng ngày càng xa rời mình rồi. Trước đây vẫn luôn hi vọng cô hiểu chuyện, thế nhưng thực sự hiểu chuyện lại cảm thấy con gái mình thay đổi rồi. Cũng không biết phải nói gì với cô và Thiệu Kiến Quốc, đây là tự cô muốn rời khỏi nhà mẹ đẻ.

“Về sau lúc không có việc gì thì về nhà.” Hứa thủ trưởng cứng ngắt nói một câu như vậy.

Đối với việc ông vừa nãy không hỏi rõ mà tự nhận định khiến trong lòng Hứa Hân còn cảm thấy khó chịu, cho tới bây giờ đều như vậy, nó giống như cây kim đâm vào tim cô vô cùng nhanh không thể nào tiếp tục hô hấp.

Từ nhỏ cô đã rất tin tưởng cha mình, kính trọng ông, cho dù ông cả ngày không ở nhà vẫn coi ông giống như một vị anh hùng. Thế nhưng người hùng này cuối cùng lại không tin tưởng cô, thật sự khiến cô vô cùng thất vọng.

“Coi vậy đi.” Trả lời một câu xa cách rồi Hứa Hân lên xe, chờ xe đi tới trụ sở chính cô bót chọt xuống dưới, sau đó ôm lấy bà Thiệu khóc.

Vừa nãy khi ở nhà cô không khóc một tiếng, thế nhưng hiện tại chọt đột nhiên muốn khóc. Có lẽ là vì đời này của cô đã có người để dựa vào, cho nên mới muốn làm nũng.

“Con ngoan, con đừng khóc, mẹ biết con ủy khuất. Con bé lừa đảo kia không phải là người tốt gì, cô ta gọi mẹ đi giặt áo nhưng ngầm nói xấu con. Mẹ đã sống hơn nửa đời người rồi, làm sao có thể bị cô ta lừa dối chứ, cuối cùng con mới đúng là con dâu của mẹ.” Bà Thiệu cuống cuồng đem Tổng Tiểu Linh bán đứng. Mặc dù bà ngốc nghếch, nhưng biết tiểu nha đầu kia không nói gì tốt đẹp.

Thiệu Kiến Quốc thở phào, sau cùng chỉ có thể nói: “Chúng tôi tin tưởng em.”

“Dạ, cảm ơn mẹ, mẹ đối với con tốt nhất.” Hứa Hân ngừng khóc mỉm cười, sau đó nói: “Cô ta nói xấu con sao?”

Mẹ Thiệu liền đem chuyện bọn họ ở nhà vệ sinh kể lại, sau đó nói: “Những lời này mẹ nghĩ không đúng, càng nghĩ càng thấy cô ta có phải đang nói sau lưng con hay không?”

“Vợ à, chuyện này chúng ta về nhà rồi nói tiếp.” Tài xế là người Hứa gia, ở sau lưng người ta nói bấy thực sự tốt sao?

Bà Thiệu lúc này mới nhìn thoáng qua Hứa Hân không phát ra tiếng, đúng là Hứa Hân đang rờ mũi, cảm thấy vô cùng lúng túng.

“Không sao, chuyện hôm nay quả thật Tiểu Linh không đúng, về sau cháu sẽ nhắc nhở con bé chú ý chút.” Trong lòng anh cảm thấy chuyện này hôm nay từ đầu đến cuối thật đúng là không trách được Hứa Hân.

Cũng tốt, trước mắt đem chuyện này đẩy xuống coi như giải quyết xong. Ba chắc hẳn sẽ không trách tội em gái, nhưng...

Lúc ấy bọn họ nhất định phải gả cô đi, rõ ràng cô muốn tiếp tục đọc sách, cho nên em gái rất đau khổ sao?

“Em gái, đơn vị của ba sắp xếp một dịp đi Bạch Sơn du lịch, có hai suất. Thế nhưng ba mẹ đều có việc, hay là em và Thiệu Kiến Quốc đi đi?” Cố gắng mở rộng đề tài, chợt đột nhiên nhớ tới việc này mới nói ra một câu.

“Tôi vừa khôi phục công tác vài ngày, e rằng không có thời gian.” Thiệu Kiến Quốc nói nhưng anh lại muốn cùng cô vợ nhỏ đi chơi một phen, đáng tiếc phải đi công tác.

“Vây đến lúc đó xem sao.” Hứa Bản nói, nhưng anh lại trừng mắt liếc nhìn Thiệu Kiến Quốc, tại sao không nói tiếp hả, một chút cũng sẽ không giúp anh mở rộng đề tài nói chuyện.

Thiệu Kiến Quốc trừng mắt lại, cái đầu nào nhẹ hơn anh còn biết rõ, anh vợ cùng vợ trong lúc đó anh không chút do dự chọn vợ.

Hứa Bản cảm thấy rất kì lạ nhưng vẫn đưa bọn họ trở về, sau đó lái xe cấp tốc về nhà muốn khuyên Tiểu Linh đừng lúc nào cũng khóc, gặp phải vấn đề phải nói rõ, đừng khiến cả nhà đều hiểu lầm Hứa Bản.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tẩu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Con bé lừa đảo

Editor: Từ Phương Team

Nhưng sau khi quay lại nhìn thấy Tống Tiểu Linh vẫn đang khóc, mẹ Khúc Mai ngồi bên cạnh còn đưa khăn tay cho cô ta, an ủi: “Ngoan đừng khóc nữa, sau này chị tới con trốn ra ngoài là được.”

“Nhưng, lúc nào con cũng bị hiểu lầm...” Tống Tiểu Linh nói xong, Hứa Bản liền nóng nảy hỏi: “Em bị hiểu lầm? Tiểu Linh, em có biết bản thân mình đang nói gì không? Người thực sự bị hiểu lầm là Hứa Bản, nó chỉ vì cô khóc lóc không nói rõ ràng mới bị ép gả cho người ta, kết quả cô lại nói cô bị hiểu lầm à?” Chợt bỗng thấy trước giờ chưa từng quen biết người em gái này.

Khúc Mai nói: “Được rồi, cũng không phải con bé cố ý.”

“Mẹ, cho dù mọi người thương Tiểu Linh nhưng cũng phải dạy con bé biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói. Bây giờ em gái đã gả cho Thiệu Kiến Quốc, nếu con bé được đối tốt thì mọi người còn có thể yên lặng ngồi đây, nhưng nếu họ không đối xử tốt thì sao?”

Bây giờ Hứa Bản mới biết em gái mình phải kìm nén bao nhiêu, bởi vì Tống Tiểu Linh này vừa khóc dường như cả nhà sẽ xúm vào bênh vực cô ta.

Khúc Mai lặng im, nhưng Tống Tiểu Linh bên cạnh lại vừa khóc vừa nói: “Nhưng, nhưng em đều nói hết rồi.”

Hứa Bản lặng thinh, đúng là Tống Tiểu Linh thực sự nói hết rồi, nhưng bọn họ không tin.

Tình hình lúc đó chính là như vậy, con bé vừa khóc cả nhà đều cho rằng nó tủi thân, thậm chí còn tốt bụng nói dối thay Hứa Bản thành ra như thế này.

“Sau này khóc ít, nghiêm chỉnh nói chuyện.” Nói rồi Hứa Bản liền đi vào thư phòng, anh cần quan sát thử thái độ của cha.

Sau khi vào phát hiện cha đang hút thuốc, mà còn hút không ngừng khiến căn phòng trong chốc lát ngập mùi khói thuốc. Nhìn thấy Hứa Bản bước vào liền dập thuốc trong gạt tàn, hỏi: “Đưa người về an toàn rồi sao?”

“Vâng cha, trước đây có phải chúng ta quá độc đoán rồi không?” Hứa Bản thẳng thắn nói, hai cha con họ xưa nay đều chung sống như vậy.

“Có thời gian con đi nói chuyện cùng nó, nếu như muốn đi học có thể tiếp tục học, ta sẽ sắp xếp cho nó vào Đại học Nông nghiệp.” Hứa thủ trưởng căn lên lại đặt điều thuốc xuống, nói: “Là chúng ta không tìm hiểu tình hình đã trách nhầm con bé, nhưng hiện tại sai phạm đã đúc thành, hoàn toàn hy vọng chúng nó có thể tốt hơn.”

“Uhm, cho dù con bé không phải máu mủ của chúng ta, nhưng cũng cần phải vậy.” Cũng không thể nói rõ là lỗi của ai, dù sao Hứa Bản cũng cảm thấy phần lớn là do bọn họ.

“Qua vài ngày nếu như Thiệu Kiến Quốc có công việc thì con đưa nó đi chơi vài ngày, đến lúc quay về cố gắng đi lại nhiều hơn.” Hứa thủ trưởng giải quyết dứt khoát, kỳ thật ông cũng biết bản thân nên đi xin lỗi, nhưng người làm cha khó tránh khỏi ngại ngùng sĩ diện. Không còn cách nào khác đành để cho Hứa Bản đi, người cha như ông chỉ có thể âm thầm làm chút chuyện bù đắp cho cô.

“Vây Tiểu Linh?” Không hiểu vì sao Hứa Bản có phần không thích nhắc tới con bé.

“Tôi nay ta sẽ dạy bảo con bé sau, hy vọng nó có thể biểu hiện khí chất của con gái quân nhân chân chính trong tương lai.” Cùng so sánh với nó, Hứa Hân càng giống ruột thịt của ông hơn, có lẽ là do ở cạnh họ nhiều năm nay, con bé không thích khóc, chỉ thích lấy cứng chọi cứng. Lần này và lần trước đều là mình hiểu lầm con bé, về sau loại việc như này sẽ không bao giờ tái diễn nữa.

Hứa Bản cũng nghĩ như vậy, anh sau khi trở về đến phòng Hứa Hân ngồi một lát. Bọn họ từ nhỏ cùng nhau trưởng thành ở trụ sở quân đội, bản thân lớn hơn con bé rất nhiều cho nên căn bản đều là nó theo sau anh gọi một tiếng anh trai, y như cái đuôi nhỏ vậy.

Sau khi anh đi làm lính, hai người có chút không quen, nhưng mỗi lần sinh nhật mình, con bé đều đến đơn vị gửi đồ nọ kia. Thời gian ấy anh coi cô như em gái tri kỷ nhất của mình, mãi cho đến khi những chuyện gian trá này bỗng nhiên xảy ra.

Con bé chắc hận anh lắm, nếu như anh không bị thương có lẽ nó sẽ mãi mãi là công chúa bé bỏng trong nhà, đáng tiếc...

Bây giờ em gái nhỏ thực sự trưởng thành rồi, nhưng lại giống như ép chín, thậm chí người ép nó chính là người nhà anh.

Suy cho cùng là sai chỗ nào hả? Anh nằm trên giường nhắm mắt lại, sau đó nhớ lại từ đầu đến cuối chợt đột nhiên mở bừng mắt bật dậy.

Từ sau khi Tống Tiểu Linh tới đây dường như luôn tỏ ra tốt với Hứa Hân, theo sau gọi cô một tiếng chị. Thời điểm mới bắt đầu em gái rõ ràng đã chấp nhận cô ta, thậm chí còn tặng đồ cho nó, nhưng không hiểu bắt đầu từ khi nào con bé cứ gây ra chuyện.

A... Đúng rồi, lần đầu tiên là quần áo Tống Tiểu Linh bị cắt hư.

Đúng lúc kéo cửa Hứa Hân rút ở hành lang trên lầu, vẫn là chính mình nhặt được.

Lúc ấy Tống Tiểu Linh khóc rất thảm, vì con bé nói bộ quần áo ấy trước kia là bộ đồ mới duy nhất cực kỳ trân trọng. Mà vài lần trước đó nó cũng có nhắc đến bộ đồ mới là mẹ nuôi may cho, con bé vô cùng yêu thích mặc dù không phải là đồ tốt gì.

Bởi vì thực sự biết cô ta thích bộ đồ ấy, người khác lại không cần phải đi phá hoại cho nên mọi người đều đã cho rằng Hứa Hân hư hỏng.

Nhưng nếu như nghĩ ngược lại những chuyện này đều là kế hoạch Tống Tiểu Linh sắp đặt, vậy thì...

Hứa Bản cảm thấy sống lưng toát mồ hôi lạnh, anh cũng là người từng trải qua sóng to gió lớn nhưng trong lòng chưa bao giờ nghi ngờ hành động gì của người nhà mình. Dù sao cũng là người thân cận nhất, là người cả đời sẽ không phản bội anh.

Bây giờ anh cũng đã suy nghĩ nhiều rồi.

Mặt khác, Hứa Hân lại không biết đáy lòng Hứa Bản biến hóa rung chuyển trời đất như thế nào, cô đang cố gắng hết sức giữ cha mẹ chồng ở lại lâu hơn vài ngày.

Không nói cái khác thì cha mẹ Thiệu từ sau khi qua Hứa gia một lần trong lòng đã nghiêng về phía cô cảm thấy người họ thân thương nhất chính là người bên cạnh mình. Phải biết rằng cha mẹ và anh cả Hứa gia nuôi lớn cô từ nhỏ đều không tin tưởng cô, cho nên Hứa Hân đối với người tín nhiệm mình cảm thấy thân thương bất ngờ.

Vì vậy hai ông bà ở lại trọn vẹn ba ngày mới đi, đích thân Thiệu Kiến Quốc đưa tới nhà ga. Đùi bị thương của anh đã gần khỏi hẳn rồi, đi bộ cũng không gặp chút khó khăn nào. Anh và Hứa Hân mỗi người xách một túi quà đưa hai ông bà mang lên xe, sau đó ngậm ngùi tiễn hai người rời khỏi.

Bà Thiệu ngồi cạnh cửa sổ dặn dò: “Vợ lão nhị, cuối năm nghỉ phép nhất định phải về nhà đó.”

“Aya, chúng con nhất định về nhà.” Hứa Hân vẫy tay, trong lòng cảm động không thôi hai vị lão nhân.

Khóe miệng Thiệu Kiến Quốc sắp vểnh lên trời rồi, vợ và cha mẹ mình chung sống hòa hợp sao anh có thể không vui được cơ chứ. Biết rằng cha mẹ Thiệu tới đây vài ngày đã thay đổi nhất nhiều. Nhất định người bên ngoài đều khen vợ mình hiếu thảo, ngay cả Triệu Minh Lượng bây giờ thấy Hứa Hân cũng mau miệng gọi một tiếng chị dâu.

Mà chính anh càng thêm vui sướng ngây ngất, tới nay trở về có thể ăn thịt rồi.

Đáng tiếc khi trở về phát hiện anh vợ tới, nhưng lại hỏi bọn họ ngày kia có thời gian đi chơi một chút không.

Hứa Hân quả thực muốn đi chơi vài ngày, nhưng cô vẫn từ chối. Nguyên nhân là do tự nhiên Thiệu Kiến Quốc nhà cô phải đi công tác, mà cô còn chuẩn bị cùng anh hoàn thành bước cuối cùng của một cặp vợ chồng nữa, đến lúc đó sớm sinh con thì không ai còn có thể ép sinh lần thứ hai nữa.

Biết được hai năm qua quân vô cùng nghiêm việc sinh con thứ hai, muốn sinh vậy thì chắc chắn không có khả năng rồi. Thừa cơ hội này mang thai lần đầu, chờ sinh lần hai bọn họ cũng không thể đem con nhét lại vào bụng cô không phải sao?

Hứa Bản cảm giác vô cùng thất vọng, rốt cuộc con bé không đi khuấy khỏa vậy nó chính là không tha thứ cho hành vi của bọn họ sao?

Anh muốn cùng Thiệu Kiến Quốc bàn bạc xem sao, hiện tại em gái rất nghe lời Thiệu Kiến Quốc vì thế liền kéo anh ta vào phòng ngủ, một người trên giường, một người ngồi ở ghế tựa dưới đất.

“Kiến Quốc, hôm qua cha tôi biết trước đây là hiểu lầm em gái cho nên muốn bù đắp, nhưng cậu xem nó hình như không muốn gần gũi quá với cả nhà, không bằng cậu giúp tôi khuyên như?”

“Không.”

“Cậu...” Tình đồng chí dễ nói đấy à?

“Cha mẹ tôi thực sự thương yêu con bé, chỉ là xảy ra chuyện này họ cũng cần phải chậm rãi.”

“Hứa Hân... Vợ tôi nói anh không coi phụ nữ ra gì là thật.” Người một nhà cũng không có mắt, người nhà bọn họ vốn mù mắt hết cả rồi. Lời này cũng không phải anh nói, là Hứa Hân trực tiếp thổi phồng khiến hai ông bà mặt mày hớn hở.

“Tôi nói cho cậu biết cha tôi bây giờ ân hận muốn để cho con bé đi học rồi, xem cậu đến lúc đó làm như thế nào?” Hứa Bản thấy Thiệu Kiến Quốc không định giúp liền nghĩ đến chuyện này.

Thiệu Kiến Quốc quả nhiên nóng nảy, người đi học vậy chẳng phải là muốn anh phòng không gỏi chiếc sao?

Trong lúc đang nghĩ ngợi liền nghe tiếng Hứa Hân nói: “Kiến Quốc, anh tháo chăn mền ra để em giặt, ngoài ra đem quần áo của anh lôi ra ngoài, em dùng máy giặt.”

Thiệu Kiến Quốc trả lời một tiếng liền mở tủ ra, sau đó Hứa Bản nhìn thấy chăn mền của cậu ta ở trong này, coi bộ thường dùng đến.

“Hai người ở riêng sao?” Đừng tưởng anh mù, quần áo Thiệu Kiến Quốc đều ở phòng này. Nếu như không phải sống riêng thì là gì, hay là hai người đến bây giờ căn bản chưa từng sống chung một phòng.

Thiệu Kiến Quốc không hé răng một lời, anh và Hứa Hân hai ngày nay ngủ ở phòng này nha, đi chuyển chăn mền qua lại tốn công bọn họ liền không chuyển, không ngờ bị Hứa Bản nhìn thấu rồi.

“Cho nên trước đó ở nhà tôi ân ái gì đó cũng là diễn?”

Trong lòng Hứa Bản lạnh băng, hay là em gái mình và Thiệu Kiến Quốc chưa từng tốt đẹp, chỉ là mình và cha một bên tình nguyện?

Nghĩ tới đây anh có chút bức dọc, nhưng Thiệu Kiến Quốc lại nói: “Hai người chúng tôi rất tốt, anh không cần lo lắng.”

“Rất tốt? Các người như vậy thì ai sẽ không lo lắng, tôi... Thiệu Kiến Quốc, chuyện này cũng không thể trách cậu.” Từ khi bắt đầu con bé đã không thích cậu ta, đúng là tâm tư Thiệu Kiến Quốc anh ít nhiều cũng hiểu chút, nếu không cũng sẽ không ép buộc khiến Hứa Hân phải gả cho cậu ta rồi.

Nhưng xem ra bây giờ một chút cũng không tốt lành, anh đột nhiên có hút hồi hận.

“...” Thiệu Kiến Quốc không nói gì, anh trực tiếp xếp lại chăn mền gọn gàng đem ra ngoài, song, lúc đi ra nói: “Cô ấy là của tôi.” Ý tứ cực kỳ rõ ràng, chính là không muốn Hứa Bản nhúng tay vào chuyện của mình.

Hứa Bản đối với tình huống này cũng không biết nên làm gì, vì vậy chỉ có thể quay người thờ phỉ phỉ rồi khỏi. Đương nhiên anh không giận Hứa Hân và Thiệu Kiến Quốc, mà là giận bản thân mình.

Sau khi anh trở về đợi cha quay lại cùng vào thư phòng, sau đó suy nghĩ hơn nửa ngày trời mới nói ra chuyện của Hứa Hân và Thiệu Kiến Quốc.

“Trước đây con nghe nói em gái ở trong trường có bạn trai, cho nên ngay từ đầu nó mới không đồng ý sống chung với Thiệu Kiến Quốc. Chúng ta lúc đó hiểu lầm nó mới cứ gả cho Thiệu Kiến Quốc, chỉ sợ dựng thành một cặp vợ chồng bất hòa.” Sau khi Hứa Bản nói xong, Hứa thủ trưởng tiếp lời: “Ta sẽ nói chuyện với chúng.”

“Vâng cha.” Hứa Bản bỗng nhiên muốn đi uống chút rượu, bởi vì trong lòng bức rứt không thôi.

Vì thế anh liền tìm hai người bạn đi uống đủ, khi đi ra nhìn thấy một cô gái bị bọn côn đồ quấy rối, xông lên giầy vẩy phát hiện người kia thực ra là Tổng Tiểu Hoa.

Tổng Tiểu Hoa lên đồ không tệ, cũng không biết cô ta đêm hôm chạy ra đây là muốn làm gì.

Ban đầu theo tính cách Hứa Bản nhất định sẽ xông lên cứu người, nhất là liên quan đến nghề nghiệp anh lại càng quan tâm.

Nhưng hôm nay anh dừng lại, cố ý quay về tìm đồng nghiệp của mình đến cứu.

Đồng nghiệp của anh vội vàng tiến lên cứu người, Tổng Tiểu Hoa vẫn khóc nói lời cảm ơn. Sau đó không biết như thế nào cô ta nhìn thấy Hứa Bản, chạy tới vui mừng ngạc nhiên nói: “Anh Hứa, gặp được anh thật tốt quá.”

Hứa Bản chỉ có thể đứng im trước ánh mắt kì quặc của đồng nghiệp, nhưng không ngờ Tổng Tiểu Hoa chẳng những nhào về phía anh thậm chí còn định đánh ào lồng ngực anh.

Đây không được rồi, đang ở trước mặt nhiều người như vậy không phải khiến người ta hiểu lầm sao, hơn nữa cô a cũng không bị thương gì.

Hứa Bân xoay người khiến cho Tổng Tiểu Hoa chụp hụt, sau đó nghe cô ta nói: “Anh Hứa, hôm nay em nghỉ phép rất khó khăn, muốn đi thăm Tiểu Linh, nào biết gặp phải loại người...”

“Trở về đi.” Hứa Bân nhàn nhạt nói một câu, nhưng cũng nửa đêm rồi đi thăm Tiểu Linh có bệnh tật gì chứ.

“Anh Hứa chẳng lẽ không đưa em đi được sao, em sợ.”

“Tôi và đồng nghiệp có việc.”

Hứa Bân lập tức từ chối, anh cũng không muốn gây chuyện cho chính mình.

“Vậy, vậy em xảy ra chuyện gì phải làm sao đây, Tiểu Linh nhất định lo lắng lắm.” Khó khăn lắm mới gặp được người ta nhất định không thể bỏ qua, thực sự không thể khiến gao chín thành com, như thế nào cũng phải không chế người trong lòng bàn tay.

Đáng tiếc sau chuyện của Hứa Bân, Hứa Bân đã cảnh giác rất nhiều, vì thế xoay người rồi đi, nói: “Có vấn đề gì phải nửa đêm đi tìm Tiểu Linh chứ, cô xảy ra chuyện như vậy cũng là tự chuốc lấy.” Không chờ Tổng Tiểu Hoa nói thêm liền cùng đồng nghiệp rời khỏi, một đám đàn ông tụ họp cùng nhau, Tổng Tiểu Hoa đứng là không dám đuổi theo.

Nhưng lại đứng ở đó khóc âm lên, xem ra bộ dạng hết sức tủi thân.

Đồng chí của Hứa Bân đều đang nhìn anh khiến nội tâm anh vô cùng buồn bực, chỉ có thể ra ngoài tìm một cái điện thoại gọi về nhà, đồng thời đi đến trước mặt Tổng Tiểu Hoa nói: “Ồ đây chờ chút, tôi đã bảo tài xế của cha mẹ tôi đến đón cô rồi.”

Lần này anh đi thật rồi, đầu cũng không có ngoảnh lại.

Tổng Tiểu Hoa không còn cách nào đành phải đứng đây chờ, nhưng sau khi đến Hứa gia đem chuyện cô và Hứa Bân gặp nhau bên ngoài kể một cách ái muội. Khúc Mai nén giận trong lòng, con trai trở về nhất định phải mắng nó rảnh rồi đi kiếm chuyện. Mà Hứa thủ trưởng cũng nghe được, ông cảm thấy con trai mình mặc dù không ở đơn vị nhưng cũng đang ở bộ thực thi pháp luật, bộ dạng này đối với một cô gái trẻ e là không tốt, nếu như thực sự thích không bằng liền cưới về đi.

Ông vẫn là tư tưởng cũ, cho rằng tự do yêu đương gì đó đều là mù quáng hư hỏng, chỉ cần hai người xem ra có chút duyên phận thì cứ kết hôn thôi. Dù sao đối phương và Tiểu Linh cũng biết nhau, có vẻ là một cô gái khéo léo.

Người đàn ông ở quân đội cả đời khô khan đối với phụ nữ không có suy nghĩ quá phức tạp, cho nên vô cùng khách khí tiễn Tổng Tiểu Hoa đi mới hỏi Tổng Tiểu Linh một câu người chị này ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Người đàn ông cận bã kiếp trước

Editor: Từ Phương Team

Tìm Khúc Mai run lên, bởi vì trước giờ bà chưa từng đem chuyện Tổng Tiểu Hoa ở trong quân đội nói với chồng, vì thế liền sợ ông ấy trách móc Hứa Bân đem Tổng Tiểu Hoa an bài vào chuyện của quân đội. Chồng bà cả đời ngây ngốc trong quân đội, hận nhất chính là chuyện chiếm tiện nghi của quân đội. Không ngờ rằng chuyện giấu diếm như này ngược lại khiến cho Tổng Tiểu Hoa đó tìm đến nhà, tuy khi nói chuyện với Tổng Tiểu Hoa không nhận ra điều gì sai, nhưng Khúc Mai cũng cảm thấy tức giận.

Kết cấu làm bậy trong quân đội thì cũng bỏ qua, nếu thực sự dựa vào con gái nên nói cô chính là tâm can của con trai mình muốn quân quyết lấy con trai, người phụ nữ kia thật sự là không đơn giản. Thậm chí lợi dụng cơ hội này cũng rõ ràng ngầm đem quan hệ mập mờ của bọn họ nói ra, thậm chí ngay cả tâm tư của người đàn ông mình.

Như này không được, sau đó bà liền thẳng thắn nói với Tổng Tiểu Linh: “Tiểu Linh à, con đừng cảm thấy mẹ nghĩ nhiều, sau này con có thể nói với chị của con không cần đến đây được không?”

“Dạ, con biết rồi mẹ, sau này con không nói chị đến nữa.” Tổng Tiểu Linh bộ dạng rất chịu đựng, thực ra trong lòng luôn mắng Tổng Tiểu Hoa là đồ ngu. Nhưng không thể không nói cô ta ở trong quân đội trêu chọc đặc tội đến Khúc Mai, có thể lần này còn thực sự có thể gả đến nhà họ rồi.

Không, cô ta là không thể cho người người phụ nữ này bước vào nhà họ Hứa, bởi vì bản thân ở gia đình này không hoàn toàn có chỗ đứng, lại có hiểu rõ tình hình đến đây chẳng phải là rất phiền toái sao.

Nhưng Tống Tiểu Hoa người phụ nữ này cô ta vẫn không thể vứt bỏ, bởi vì cần lợi dụng cô ta đối phó với Hứa Hân.

Khúc Mai nào biết tâm tư của cô ta, ngược lại chồng của mình bên đó cần phải chú ý một chút. Ngay sau đó liền đi đến phòng sách, không đến 1 lúc Hứa Bân cũng về, anh ta uống rượu cho nên khi bị bảo mẫu gọi vào phòng sách có chút hoảng.

Sau khi bước vào liền nghe cha vỗ vào bàn: “Hứa Bân, con làm chuyện ngu xuẩn.”

Hứa Bân ngẩn ra, sau đó cơ thể đứng thẳng quay sang sang nhìn mẹ. Khúc Mai nói: “Con đem Tống Tiểu Hoa an bài vào quân đội, còn có chuyện cô ta chiếm tiện nghi của quân đội ba con biết rồi.”

“Con xin lỗi, lúc đó con không biết cô ta sẽ làm ra chuyện như vậy.” Bản thân thực sự không biết nhìn người.

“Vi cái gì mà mày sắp xếp công việc cho cô ta? Lại nói, tại sao trước mặt mọi người nhận là người thân của cô ta, không biết còn tưởng rằng các người có quan hệ gì?” Thủ trưởng Hứa tức giận vỗ vào bàn, tuy cô gái đó phẩm hạnh có tốt hay không nhưng không thể cho cô ta bước vào cửa.

“Cái gì thân thiết.”

“Không phải là con giúp đỡ Tống Tiểu Hoa đến nhà, nha đầu đó cảm động thiếu chút nữa là lấy thân báo đáp.” Khúc Mai vẫn không quên trêu chọc con trai mình một chút.

Hứa Bân thiếu chút nữa thổ huyết, nói: “Là cô ta nửa đêm muốn đến tìm tiểu Linh ở trên đường bị mấy tên hỗn đản quán quýt, con bảo đồng nghiệp quyết định giúp đỡ. Nhưng mà không ngờ rằng cô ta nhìn thấy con, sau đó quần lấy con khiến con đưa cô ta đến nhà chúng ta nói có chuyện quan trọng. Con bảo cô ta trở về cô ta không chịu. đành phải bảo tài xế của cha đưa cô ta đi. Trong quá trình đó con không gần cô ta dù chỉ một chút, sau khi tách ra cùng đồng nghiệp con cũng nói rõ quan hệ của con với cô ta, không thân thiết, cũng không có mờ ám.”

“Tuy con đã rời khỏi quân đội, nhưng dựa vào thái độ công việc quan trọng nhất, vì dân mà phục vụ. Sau đó, loại này chuyện không rõ ràng không hiểu nên ít làm, có nghe thấy không.”

“Phải.” Hứa Bân lễ phép vâng lời, càng thêm cảm thấy em gái của mình trước đó đã nhìn rõ. Nhưng tại sao dựa vào một mặt đã nhìn rõ bản chất của Tống Tiểu Hoa? Hoặc là, em ấy nhìn rõ không phải là Tống Tiểu Hoa mà là Tống Tiểu Linh trong gia đình họ.

Muốn biết họ sống chung trong thời gian ngắn, từ lúc mới bắt đầu vẫn tính là tốt đến sau này càng lúc càng xa, trong chuyện này rốt cục là ai sai?

Đột nhiên tách ra, anh mở miệng nói với cha mẹ: “Cha mẹ, em gái em ấy bây giờ vẫn ở riêng với Thiệu Kiến Quốc, hai người họ không tốt như chúng ta nghĩ.”

“Cái gì?” Vợ chồng Hứa đều kinh ngạc trừng mắt, không biết phải biểu đạt tâm tình của bản thân như thế nào.

Tạm thời không nói Hứa gia như thế nào, đơn giản nói về Hứa Hân cùng với Thiệu Kiến Quốc hai người lúc này vẫn là còn chút khó chịu.

Bởi vì Thiệu Kiến Quốc giải thích chuyện Hứa Hân phát hiện ra họ ở riêng, Hứa Hân trái lại chưa có đề tâm nói: “Biết rồi biết rồi, sau này không ở riêng thì được chưa?”

Rối rắm nửa ngày Thiệu Kiến Quốc khẽ ờ một tiếng, giúp Hứa Hân vắt khăn trải giường, sau đó nhìn không sống cái gì hần liền vào buồng chính đem khăn trải giường lên, còn thay chần mới. Thời gian hai người họ kết hôn vốn không dài, nhìn giường trong căn phòng rất vui.

Trong tim anh hùng hực, thậm chí nước để buổi tối uống còn chuẩn bị sẵn trên bàn, chuẩn bị nếu khi đó mà khát nước tiết kiệm thời gian ra ngoài uống, cái này rất thuận tiện.

Cảm thấy chuẩn bị không sai biệt lắm, anh dự định ra ngoài đem tiểu cô nương mập mập trở về phòng hâm nóng. Nào biết đúng lúc nhìn đến Hứa Hân từ trong nhà vệ sinh đi ra, trên mặt dường như có chút không thoải mái.

“Sao vậy?” Anh cẩn thận dè dặt hỏi một câu.

Hứa Hân trừng mắt nhìn anh, sau đó nghiêng răng nói: “Ngủ”, muốn trải qua cuộc sống vợ chồng chân chính cũng thấy khó khăn, di cả đột nhiên hỏi thăm? Bỏ đi, ngoan ngoãn đi ngủ. Có điều, đáng thương cho người đàn ông này.

Mang đầu vào phòng sau đó tìm cô hung hăng đập một cái, giường được trải tốt, nước cũng đã chuẩn bị đầy đủ, màng cũng được kéo lên, tất cả đã được chuẩn bị đầy đủ để trải qua trận chiến mới.

Đáng tiếc.....

“Ngủ hiểu không, hôm nay chỉ có thể ngoan ngoãn ngủ. Không, ngày mai cũng vậy, ngày sau nữa cũng thế.” Nói xong thở dài lên giường, sau đó cảm chần lên đắp mình.

Thiệu Kiến Quốc sững sờ không rõ tiểu cô nương này sao lại tức giận, nhưng nhìn thấy đáng về có phần nghiêm trọng. Trong lòng anh đặc biệt thất vọng, nhưng nằm trên giường anh cũng hăng hái thử thăm dò, vạn nhất được thì sao?

Kết quả qua một lúc tay anh bị đánh ra, anh rút tay ánh mắt nhìn căn phòng cũng không biết đang nghĩ cái gì, cuối cùng đem tắt đèn xong liền ngoan ngoãn đi ngủ, quả thực không còn cách nào khác.

Hứa Hân cũng biết bản thân không nên trút giận lên người Thiệu Kiến Quốc, người đàn ông này có chuyện gì cũng đè nén trong lòng không biết cùng cô nói chuyện. Lại nói, đi cả muốn đến ai cũng không ngăn được.

Nhưng cô thực sự ngại ngần không xoay người lại giải thích cho chính mình bởi vì cái đó đến cho nên mới không thể cái đó, vì thế sẽ nhỏ giọng nói: “Anh lại chờ mấy ngày nữa, đợi tâm trạng của em tốt chúng ta lại...”

“Oh.” Người đàn ông không có đi cả bất cứ lúc nào cũng đều được, nhưng Thiệu Kiến Quốc có thể nghe thấy tiểu cô nương tự mình nói chuyện này cũng coi như yên tâm, ngày tháng còn dài từ từ cũng được.

Lại nói ngày mai còn phải tiếp nhận kiểm tra thân thể, không nên làm vận động kịch liệt. Cuối cùng kiểm tra thân thể không ghi rõ anh không trở lại nổi quân đội không đảm đương không đương nổi chức vụ còn phải bị đám nhãi ranh cười nhạo, cho nên hôm nay giống như này là tốt rồi. Liền tính toán trong lòng không ngừng an ủi, nhưng tự nhiên không ngăn được có tư vị thất vọng.

Nhưng anh âm thầm chịu đựng, buổi sáng ngày thứ 2 kiểm tra thân thể muốn cùng xe tiếp viện đi vào thành phố mua cho tiểu cô nương cái gì đó, dù sao hôm nay phát trợ cấp. Kết quả như này dường như ồn ào mấy ngày qua Hứa Hân cũng không cho anh tiến vào ổ chăn của cô, Thiệu Kiến Quốc liền không tránh khỏi nghĩ nhiều.

Chẳng lẽ nào là phát sinh chuyện gì đó khiến cô ấy không muốn cùng mình?

Chẳng lẽ nào là lần trước mẹ đến cho nên đắc tội chỗ nào với cô?

Nhưng bình thường Hứa Hân là chăm sóc cho anh, đến bây giờ tiểu Lộ và Đình Đình cũng một tay cô kiên trì dạy dỗ bọn nhỏ.

Không chỉ như thế, bức tranh đều nhanh chóng hoàn thành thành quyển, bản thảo cũng đã được gửi đi rồi.

Cuộc sống của cô ấy hoàn toàn không có rối loạn, nhưng trong lòng của cô ấy lại rối loạn.

Hôm nay anh đưa Hứa Hân ra ngoài đến đây, thảo luận về công việc, có người nói nghiên cứu vở kịch gì đó. Sau khi dẫn người vào, anh liền lên xe ngồi đợi, nào biết vào trong thành phố bị anh vợ bắt được, thế là lại cùng anh ta đi đến một nơi.

Không có cách nào an nhiên đi, chỉ là không ngờ rằng anh bị mang đến một nhà hàng, sau đó nhìn thấy cha vợ của mình.

“Thủ trưởng...”

“Ngồi đi, Tiểu Thiệu, hôm nay gọi cậu đến là có chút chuyện muốn cùng cậu thảo luận.”

Thủ trưởng Hứa nhìn Hứa Bân, hai người không biết phải mở miệng như nào mới tốt.

Mà Thiệu Kiến Quốc chính là loại bạn không vào câu chuyện anh ta cũng không tùy tiện mở miệng.

Một thời gian chỗ ngồi bọn họ đều đã lạnh, thẳng đến ba đĩa bánh chèo to bốc hơi nghi ngút thủ trưởng Hứa nói: “Tôi nghe Hứa Bân nói chuyện của hai người rồi, nếu quả thực không thể đi tiếp cùng nhau được nữa thì chia tay đi.”

Thiệu Kiến Quốc nhảy lên đứng dậy, hai mắt đỏ lên, đem một bên ghế tựa đều mang đi. Nếu không phải bởi vì đối phương là cha vợ của mình, anh liền nắm tay đi qua đánh người, vẫn nhớ đến thân phận của anh liền thu liễm lại.

“Cậu ngồi xuống trước đi nghe tôi tiếp tục nói.” Thủ trưởng Hứa vẫy tay xuống, Thiệu Kiến Quốc lúc này mới ngồi xuống nghe, nhưng biểu hiện đặc biệt không bằng lòng, khuôn mặt cứng nhắc rất nhanh biến thành tảng đá.

“Thì ra khi lên năm nhất con gái tôi đã có đối tượng, nhưng sau này tôi khư khư cố chấp đem nó gả cho cậu. Hiện tại tình cảm của hai người không có tiến triển, nếu bây giờ vẫn tiếp tục thì sau này cũng có thể xa nhau. Cho nên nếu cậu đồng ý li hôn, chuyện trước nay đều không có quan hệ gì với cậu, tất cả nguyên nhân đều là do tôi.”

“Không thể.” Nghĩ đều không cần nghĩ Thiệu Kiến Quốc liền từ chối.

“Tiểu Thiệu, chuyện này từ trước giờ là tôi hiểu lầm nó, cho nên không muốn đưa nó vào cuộc hôn nhân không có hồi kết tốt đẹp được.

“Con không thể li hôn.” Người lính li hôn nhất thiết bản thân đồng ý, bằng không nói xé trời cũng không có cách nào.

“Tiểu Thiệu...” Tính cách của Thủ trưởng Hứa tương đối nóng nảy, nhìn Thiệu Kiến Quốc cái gì cũng không nói chính là không đồng ý cũng đành phải đập bàn đứng dậy.

Nhưng không ngờ rằng là Thiệu Kiến Quốc chỉ nhàn nhạt nhìn ông, sau đó nói: “Con không thể li hôn, cô ấy hứa với con sau này sẽ trải qua cuộc sống tốt đẹp cùng con, con tin cô ấy.” Trước đây cô ấy có bao nhiêu bạn trai cũng không quan hệ, chính mình tự nhiên sẽ đợi cô ấy. Bởi vì, lúc đó ánh mắt

của cô tuyệt đối không phải là dối trá.

“Cha, bỏ đi, bảo họ cân nhắc trước một chút.”

Hứa Bản kéo cha mình lại, cuối cùng thủ trưởng Hứa chỉ có thể ngồi xuống, sau đó Thiệu Kiến Quốc đứng dậy nói: “Con phải đi trước, cô ấy ra ngoài không thấy con nhất định sẽ lo lắng.”

“Đứng lại.”

“...” Tay của Thiệu Kiến Quốc đặt trên khuỷu áo, lại phiền muộn ngồi xuống.

“Đem bánh chèo này đi, tiểu Hân nó thích ăn.” Thủ trưởng Hứa nói xong liền đứng dậy lấy điều thuốc hút.

Thiệu Kiến Quốc ngăn ra, nhưng cuối cùng vẫn là đem bánh chèo cầm ra ngoài nhà hàng.

Hứa Bản muốn cùng anh nói vài câu, nào biết Thiệu Kiến Quốc nhanh nhẹn lên xe để lại cho anh ta một đường khói bụi.

“Khụ...” Tiểu tử này thực mang thù, không nói hai câu lập tức không bằng lòng, đây không phải chỉ là hỏi ý kiến thôi sao!

Xe của Thiệu Kiến Quốc đi rất xa, ngồi trên xe rút điều thuốc xong mới nhìn nhà xuất bản chạy đến. Nào biến thành ý nghĩ dạo gần đây chính là không may như vậy, bị vợ từ chối, bị cha vợ ép li hôn, lúc này nhìn thấy chàng trai trẻ tuổi đẹp trai đứng bên cạnh vợ mình xum xoe.

Hắn đeo cặp kính mạ vàng hào hoa nhã nhặn lịch sự, trong tay còn xách một túi xách, dường như rất quen thuộc với Hứa Hân.

Trước kia Thiệu Kiến Quốc nhìn Hứa Hân trân trọng một bức ảnh, bị giẫm lên khi được nhặt lên còn lộ ra phát cáu, hơn nữa anh biết nên là lúc học tốt nghiệp năm nhất cô có chụp một bức ảnh, bên trong đều là bạn bè trong trường học tương đối nhiều.

Năng lực quan sát của anh rất tốt, người đàn ông trong bức ảnh lúc đó chính là người đàn ông đang đứng sát bên cạnh vợ mình lúc này. Trước kia vừa nghe cha vợ nói chuyện đó, anh đoán không nhầm thì người đàn ông này chính là bạn trai lúc học năm nhất của vợ mình.

Trong lòng hoảng sợ, dù sao nhìn người này giống như thành phần tri thức, dường như rất có thể cô vợ vừa nói chuyện vừa cùng đi với nhau.

Thiệu Kiến Quốc tự ti đứng dậy, anh vừa mới tốt nghiệp tiểu học, sau đó thời thế loạn lạc liền đi lính, sau này tuy ở trong quân đội học văn hóa hơn nữa thành tích không tồi, nhưng sao có thể so sánh với Hứa Hân.

Đang lúc nghĩ ngợi lung tung anh nhìn thấy Hứa Hân dường như vẫy tay với người đàn ông đó, trong lòng giật mình, đây là vợ của mình, người đàn ông khác sao có thể sờ tay của cô ấy?

Lập tức từ trên xe đi xuống vài bước, sau đó hết sức bá đạo kéo Hứa Hân: “Về nhà.”

Hứa Hân ngăn ra, sau đó chân liền rời xa mặt đất, đây không phải kéo rõ ràng là xách nha.

Người đàn ông đó ở đằng sau nói: “Hứa Hân, Hứa Hân, người này là ai.”

“Anh ấy là chồng em.” Hứa Hân chỉ có thể quay đầu nói một câu như vậy, tiếp theo bị người nào đó kéo lên xe jeep, thậm chí dùng sức ném vào cửa xe. Tiếp đó Thiệu Kiến Quốc nhảy lên xe, không nói hai lời liền lái xe liền đi.

Hứa Hân cảm thấy anh giống như đang tức giận, nhưng coi như không có, nói chung người này im lặng lái xe. Được thôi, thực sự anh vốn như vậy, cho nên vẫn là chính mình mở lời.

“Anh ta là bạn học của em.” Kiếp này trừ bỏ bạn học vẫn là kẻ thù, cô chắc chắn sẽ không bỏ qua người đàn ông đã hại cuộc đời của cô, đương nhiên tốt nhất chờ lúc anh và Tống Tiểu Hoa hò hò ở cùng nhau mới được, như này trả thù mới sáng khoái.

Hai người họ ở cùng nhau đã làm ra rất nhiều chuyện người không nhận ra, ví dụ như lên lút vụng trộm ở bên nhau, ví dụ như còn lên lút sinh đứa con. Ở kiếp trước cô bị người đàn ông đó hủy hoại lúc đó còn cùng anh ta đi, đằng sau chuyện này nói không chừng Tống Tiểu Hoa cũng có tham dự trong đó.

Tuy rằng không có bằng chứng, nhưng Hứa Hân cảm thấy không có người đứng đằng sau chống đỡ, họ thế nào có thể có gan lớn cùng khả năng kinh tế lớn như vậy?

Phải biết trong nhà tên cận bã Triệu Văn Thành rất nghèo, lúc họ chạy trốn cầm theo không phải là ít tiền nhưng căn phòng nhỏ thuê đó nửa năm đầu đều là hán tiêu tiền, còn đòi về xe trở về, ngoài ra lúc bình thường hắn ta cũng muốn tiêu tiền của mình.

Hơn nữa, hôm nay cô chuyện cô đến nhà xuất bản trong thành phố ít ai biết, Triệu Văn Thành đó tại sao biết đuổi tới đến đây?

Nhớ tới lúc trước khi kết hôn hai người đã không còn liên hệ, anh ta sống cách tiểu khu rất xa, lại nói cũng không thể ở bên ngoài nhà xuất bản gặp nhau. Hơn nữa anh ta còn biết mình muốn xuất bản truyện tranh liên hoàn, đáng đáp vô cùng cảm động.

Cuối cùng chuyện này là ai nói với anh ta, anh ta nói là bạn học, nhưng Hứa Hân không đem loại chuyện này nói với bất kì người bạn học nào của mình.

“Hôm nay chuyện chúng ta vào thành phố có ai biết không?” Hứa Hân hỏi Thiệu Kiến Quốc, cô không nói hoặc anh nói với người khác cũng không biết chừng.

“Anh của em.”

“Anh ấy thế nào lại biết.”

“Anh ấy hẹn anh gặp mặt nói chuyện.”

“Ồ, gọi điện thoại hẹn sao?”

“Phải.”

Nói chuyện có thể không cần ngắn gọn như vậy được không, đây là đang sinh khí hay vẫn đang tức giận?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Thịt ba chỉ

Vậy là đúng rồi, Hứa Hân đã gọi điện thoại trong nhà, vậy nếu như Tống Tiểu Linh chú ý cuộc gọi nhất định sẽ biết. Vậy chứng tỏ Tống Tiểu Linh đã bắt đầu qua lại với Triệu Văn Thành, nhưng bọn họ thông đồng nhau lúc nào?

Trong nhà thực ra biết cô có bạn trai, nhưng không hề biết người đàn ông kia là ai, bởi vì cô cũng không có nói.

Chờ đã, nhật kí của mình.

Mặc dù cô viết rất ít, nhưng lại viết một chút về chuyện tình cảm với Triệu Văn Thành. Vậy là đúng rồi, chẳng trách được cô ta có thể tìm đến Triệu Văn Thành.

Bởi vì Hứa Hân nhớ rõ bản thân viết ở cuối nhật kí cô muốn thoát khỏi ràng buộc gì đó, sau đó đến bên người mình thích, cùng anh xây dựng cuộc sống tốt đẹp.

Kiếp trước thật ngốc, cô nghĩ ngày mai rảnh sẽ về nhà một chuyến đem quyển nhật kí kia thiêu hủy, tránh đến lúc đó truyền ra vứt hết mặt mũi bản thân lại khiến Thiệu Kiến Quốc suy nghĩ nhiều.

Trở về nhà tâm tình có chút phức tạp, Thiệu Kiến Quốc nói tối nay có huấn luyện khẩn cấp ban đêm gì đó đã đi rồi, mãi đến nửa đêm mới trở về. Lúc ấy Hứa Hân đã ngủ thiếp đi, trong lòng còn đang đấu tranh kịch liệt cho nên thoáng chốc lại ngủ thiếp đi, sáng hôm sau tỉnh dậy Thiệu Kiến Quốc lại đi rồi.

Thật sự rất bận, bọn họ gần đây có phải đang huấn luyện nhiệm vụ gì đấy chứ?

Nhớ lại kiếp trước hình như không có chuyện này, còn nhớ một năm sau kết hôn đã rất yên ổn ngoại trừ cô gây ra chút chuyện thì tất cả đều khá ổn.

Nói dối không được nha.

Còn nhớ một khoảng thời gian qua tết trước kia, anh có một lần uống rượu say sau đó trở về liền phát điên, đem mình thế nọ thế kia.

Để ý thời gian cứ giống như khoảng thời gian này.

Nhưng khi ở kiếp trước, anh vì quan hệ giữa mình và anh thật sự quá lạnh nhạt, còn không đồng ý cùng anh năm sau trở về nhà mới có thể sinh buồn phiền uống nhiều. Gần đây hai bọn họ vẫn luôn tốt đẹp nha, anh chắc hẳn sẽ không bức tức chứ.

Việc đến mức nhìn ra tâm tình của anh đã khiến Hứa Hân thực sự cảm thấy quá khó khăn, Thiệu Kiến Quốc quanh năm một bộ dạng nghiêm túc, cả ngày thích nghiêm mặt, đến cả một nụ cười cũng không có thì ai biết được tâm tình anh tốt hay xấu. Hơn nữa, anh so với kiếp trước khác xa, hẳn là không có chộc gì tới anh.

Được rồi, kỳ thực Hứa Hân thế nào cũng sẽ không nghĩ đến ba và anh trai mình, hai vị thần này sẽ trợ công cùng Thiệu Kiến Quốc thương lượng chuyện muốn ly hôn với cô, càng không nghĩ đến Thiệu Kiến Quốc đoán được Triệu Văn Thành kia không phải là bạn bè bình thường gì đó của cô mà là chuyện người yêu cũ. Tiếp đó càng không nhìn ra tâm tình Thiệu Kiến Quốc hai ngày nay thực sự rất tệ, còn có ý đồ trốn tránh cô.

Sự tình cứ như vậy hướng tới tuần hoàn kiếp trước, âm thầm phát triển mà hai người đều không hay.

Hôm nay huấn luyện xong, Thiệu Kiến Quốc vừa lau mồ hôi vừa trầm mặc ra về, Bành Trình nhỏ giọng hỏi Triệu Minh Lượng: “Lão Triệu, có cảm thấy doanh trường ta hôm nay đặc biệt nghiêm khắc không, không phải xảy ra chuyện gì rồi chứ?”

“Không rõ, aizaaa, cánh tay của tôi muốn gãy luôn rồi.” Triệu Minh Lượng duỗi tay, tùy tiện nói.

“Có phải cậu ta với chị dâu lại giận nhau rồi không?” Dù sao Bành Trình có vợ con cả rồi nên vô cùng “thính”.

Đáng tiếc Triệu Minh Lượng là một người qua loa, anh lắc đầu nói: “Kì quặc cái rắm, hai người đó gần đây dính sát với nhau. Hơn nữa cô vợ trẻ kia... ý tôi là chị dâu khiến cha mẹ doanh trường rất vui vẻ, tôi cảm thấy cậu ta nằm mơ cũng có thể cười tỉnh dậy còn có gì kì quặc chứ?”

“Vây cũng là chị dâu có thể đem quan hệ mẹ chồng nàng dâu xử lí tốt, thật đúng là một người phụ nữ giỏi.” Người phụ nữ nhà mình cũng tốt, nhưng mà với mẹ chồng chính là không hợp, anh vì chuyện này thực sự lo bạc trắng đầu. Nghĩ đến đây Bành Trình cũng cảm thấy doanh trường thực sự không cần thiết phải phát sầu gì hết, hẳn là vui mừng mới đúng.

Song trước đây có một khoảng thời gian, chị dâu thay bọn họ chăm sóc con cái không lấy công, cho nên muốn mời hai vợ chồng họ còn có một vài bộ đội đồng nghiệp ăn cơm, Bành Trình liền nói với Triệu Minh Lượng.

Triệu Minh Lượng lại lập tức đồng ý, tuy nói điều kiện nhà Bành Trình không phải quá tốt, nhưng mà vợ anh gần đây tích cóp được chút tiền cho nên lúc này mới muốn mời mọi người ăn cơm, anh này người chạy việc Từ coi như là dính Đại Gia Hóa quang. Được rồi, nhất là dính thuộc kiến quốc vợ quang.

Bành Trình đem chuyện này nói với Thiệu Kiến Quốc, anh đương nhiên đồng ý rồi. Tâm lí mặc dù ngọt ngào nhưng vợ mình thật không dễ gì có dịp tiếp xúc với chị em một nhà, anh nhất định cũng phải biểu hiện tốt một chút tăng thể diện cho cô.

Ngay sau đó trở về liền nói với Hứa Hân, cô cũng rất vui mừng, vốn dĩ chuẩn bị trở về nhà mẹ, sau khi nghe liền ăn diện thật xinh đẹp, chủ động đi giúp chị Quách làm cơm. Thuận tiện còn đem truyện tranh mình về cầm đi, trước thời điểm phát hiện Nhà Xuất Bản đăng nhiều kì đã bắt đầu mở bán, nhưng lại tặng cô năm cuốn đầu tiên, cho nên cô vốn định cầm về cho Thiệu Kiến Quốc và người nhà xem. Không nghĩ đến hai đứa trẻ nhà chị Quách, không biết bọn chúng có thích xem không.

Đời này việc Hứa Hân kiêu ngạo nhất chính là hơn hai đứa Mễ anh Mễ em. Vừa vào nhà chị Quách liền bị hai đứa nhóc ôm trầm lấy. Bọn chúng thật sự yêu quý Hứa Hân, cũng đã coi cô là cô giáo giống như người thân rồi.

“Aizaaa, hai đứa các con đừng ôm dì nữa, ôm ngã làm sao bây giờ?” Chị Quách lắc đầu không nên lời, hai đứa trẻ cũng sẽ không thân thân thiết thiết với mình như vậy.

“Chờ chút, xem dì mang đến cho các con cái gì này? Tập truyện tranh bản mới nhất, đi về đó.” Nói xong liền đem truyện giao cho hai đứa bé.

Bọn chúng tranh giành nhau xem sau đó còn khoe khoang với chị Quách.

Chị Quách cũng lau tay nói: “Em gái thật lợi hại, vậy cũng là tác giả nhỏ rồi.” Mặc dù phổ biến trong quân đội nhưng cũng là lần đầu nhìn thấy liền lật hai trang, cảm giác vẽ thực sự đẹp, chẳng trách con mình cũng có thể vẽ hoa nhỏ gì đấy, thậm chí còn có thể vẽ gấu con lợi hại như vậy, đúng là vợ Thiệu doanh trường chỉ bảo tốt.

“Cũng không có gì, chị Quách có gì cần làm không, em tới giúp chị.” Hứa Hân vừa rửa tay trong bồn, sau đó liền đi vào trong phòng bếp.

Chị Quách là người nhanh nhẹn lại thu dọn sạch sẽ nhưng ngược lại cũng không có chuẩn bị món gì cao sang. Trên bàn chỉ đặt một miếng thịt, lạc sống, còn có năm, sáu quả trứng gà. Nếu như không nhầm thì hẳn còn thiếu một món.

“Cũng không có chuẩn bị gì, em đi lấy mấy miếng đậu hũ, đều là món bình dân.” Chị Quách có chút ngượng ngùng, mỗi lần bọn họ tới nhà Hứa Hân thì đồ ăn chuẩn bị rất tốt rồi.

Hứa Hân hiểu được suy nghĩ của cô liền nói: “Chị Quách, chị đừng nghĩ gì khác, tình hình gia đình em mọi người đều hiểu rõ, hai bên gia đình mẹ chồng và mẹ ruột tạo điều kiện tự do phát triển khá tốt. Vả lại, những món ăn bình dân này không tệ nha, chị đi lấy đậu hũ, em tới rang lạc cho.”

“Chị quay lại làm được rồi.”

“Sợ em rang không ngon sao?”

“Sao có thể chứ, tay nghề của em cả đơn vị đều phải khen ngon.” Tiếng tăm có thể xa hơn nhiều, hiện tại cũng không có người dám tìm cô gây phiền phức.

“Sao lại không được, chị mau đi đi.” Ra khỏi cổng lớn đơn vị, không đến nửa dặm có một nhà đồng hương bán đậu hũ, tất cả mọi người kia đều tới đây ăn đậu hũ.

“Vây được rồi.” Nếu như là người khác thì cô thực sự không yên tâm với Tiểu Lộ và Đình Đình, nhưng nếu là Hứa Hân thì không lo, hai đứa trẻ này cực kỳ nghe lời cô ấy.

Sau khi chị Quách đi, Hứa Hân cũng không khách khí bắt tay vào làm. Cô biết trong đơn vị mọi người đều thích những cô vợ lanh lẹ, dù sao cũng không phải hời xửa phải ra về tiểu thư khuê các gì đấy. Vì thế có thể nhúng tay liền nhúng tay vào làm, nhiều lần thì coi như giảm cân thôi.

Thoáng chốc cô đã rang chín lạc, sau đó còn rắc chút đường lên trên. Biết đường là thứ quý giá với mỗi nhà cũng không có bỏ vào nhiều, mượn chút vị thời.

Tiếp theo lại hấp trứng gà, còn về nhà mình lấy vài quả trứng vịt luộc định làm thành một món. Mang đồ này tới ăn cơm rất bình thường, cô cũng không dám mang thứ gì quá cao sang sợ chị Quách nhảy cảm quá.

Chờ chuẩn bị tốt những thứ này thì có người gõ cửa, sau khi Đình Đình mở cửa liền thấy Thiệu Kiến Quốc cùng Triệu Minh Lượng đến.

Bọn họ ngẩn ra nhìn Hứa Hân ở trong phòng bếp, sau đó cô chủ động giải thích: “Chị Quách đi lấy đậu hũ rồi, hai người ngồi trước đi. Đình Đình, Tiểu Lộ sao chưa chào mọi người?” Cô đối xử với hai đứa trẻ như học sinh của mình, cho nên bình thường những cái này cô cũng sẽ dạy. Xem ra có chút xen vào việc người khác, nhưng cũng có thể nó là biểu hiện của yêu thương. Chỉ ít hai đứa trẻ rất nghe lời, rất lễ phép chào hỏi, còn rót nước mời.

Trái lại, Triệu Minh Lượng rất kinh ngạc khi Hứa Hân đối xử với hai đứa trẻ như vậy, còn cho nắm đậu phộng ăn.

Thoáng chốc chị Quách và Bành Trình cùng trở lại, tiếp đó là vợ chồng hàng xóm – Phùng phó doanh trưởng. Bọn họ và Thiệu Kiến Quốc không phải một trung đoàn, mà xuất thân của vị Phùng phó doanh trưởng này không tệ, vợ của anh ta càng lợi hại hơn. Nghe nói là làm ở đoàn văn nghệ tỉnh, là một vũ công hết sức lợi hại.

Kiếp trước Hứa Hân không có ấn tượng gì với bọn họ, chỉ là còn nhớ Phùng phó doanh trưởng này vì tác phong thiếu chuyên nghiệp về sau bị điều đi, chỉ là điều đến địa phương nào cũng không rõ.

Tác phong thiếu chuyên nghiệp này đúng là vấn đề lớn, nhưng những thứ này không liên quan đến cô, cô cũng không quan tâm, chỉ là nhìn sơ qua hai vợ chồng đi vào một chút. Quần áo hằng gì đó cũng không tệ, nhất là vợ Phùng phó doanh trưởng thật đẹp, vóc dáng cũng đẹp.

Hứa Hân sờ eo thùng phi của mình nước mắt lặng lẽ chảy thành mì sợi, nhưng mà lại kéo lên ngực mình bỗng chốc sự tự tin tăng cao. Cô hiện tại như thế nào để nói cũng là kiểu bé nhỏ đầy đặn, có thịt, nhưng cũng có ngực nha.

Đúng là đáng cô vợ Phùng phó doanh trưởng này quá thần kì, thắt lưng tuy nhỏ, khí chất tuy cao, nhưng không ngực. Nghĩ tới đây cô rốt cục có chút sức lực đứng trước mặt người ta, thẳng lưng đi ra đứng bên cạnh Thiệu Kiến Quốc.

Sau khi mọi người giới thiệu qua, vợ Phùng phó doanh trưởng liền đưa lên một khay thịt ba chỉ lớn, xem ra rất tốt.

“Cái này cũng quá khách sáo rồi.” Chị Quách có phản thụ sùng nhượng kinh.

“Không vấn đề gì, tất cả mọi người đều là hàng xóm láng giềng. Đúng rồi chị dâu, em là Quan Bội Bội, bởi vì trước đây vẫn luôn bận công tác cho nên không có cùng mọi người qua lại nhiều.” Quan Bội Bội nhìn thoáng qua Hứa Hân, nghe mọi người đều nói cô ấy là tài nữ trong nhà, cho nên không khỏi nhìn nhiều vài lần. Nhìn quả thực đáng về trẻ trung xinh đẹp, dù cho có hơi béo.

Hứa Hân cũng mỉm cười, con người cô giống y như kiếp trước không có thay đổi nhiều, ngay cả đối với người không liên quan cũng chẳng quan tâm ra sao: “Đây là trứng vịt muối chị dâu mang tới sao, ướp rất ngon, đều là dầu mỡ.”

“Ừm, thích thì ăn nhiều chút.” Hứa Hân mỉm cười không để ý, nhưng mà trong lòng lại cảm thấy cô ta hình như là cố ý nói như vậy, vì để cho mọi người chú ý cô mang đến khay thịt ba chỉ sao?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Nhất định bị đổ lỗi

Editor: Từ Phương Team

Chuyện này cô không để ý, bởi vì chị Quách cũng sẽ không để tâm tới lí lẽ vô lý này. Dù sao các cô cũng xem như quen biết từ lâu, mà Quan Bội Bội này mới tới đơn vị chưa lâu cho nên cô ta long trọng hơn cũng chẳng sao.

Hơn nữa, Hứa Hân cũng chẳng so đo với người nào cả.

Mọi người ngồi xuống ăn cơm, mâm phụ nữ trong bếp đều không uống rượu, thoáng chốc đã ăn xong.

Hứa Hân thu dọn cùng chị Quách, mặc dù Quan Bội Bội giúp đỡ nhưng trông vẫn hơi giữ ý, mà cô ta mặc đồ cũng rất sành điệu, ngồi ở bên kia giống như một phu nhân giàu có.

Đến lúc các cô dọn dẹp xong, đàn ông bọn họ xem ra vẫn đang uống rượu tán dóc. Không hiểu vì sao Hứa Hân lại phát hiện Thiệu Kiến Quốc không ăn

gì cũng chẳng nói chuyện, hình như cứ uống rượu trước mặt.

Người này sẽ không tự chuốc say mình đấy chứ?

Nhưng trông anh hình như rất tỉnh táo nên cũng không để ý. Trong nhà cô còn chưa dọn dẹp, vì thế tạm biệt chị Quách về trước. Thực ra hơi khó chịu ánh mắt của Quan Bội Bội kia, bởi vì cô ta cứ luôn liếc qua người cô khiến người ta cảm thấy phiền phức.

Nhưng cô vừa đi không biết rằng Quan Bội Bội kia liền cười nói: “Vợ Thiệu doanh trưởng thật tài giỏi, nghe nói bằng cấp rất cao, nhưng xem ra một chút cũng không giống, rất bình dị gần gũi.”

Chị Quách gật đầu nói: “Đúng vậy.” Lời này nghe sao có chút không tự nhiên? Nhưng cô cũng không suy nghĩ nhiều.

“Nghe nói trước đây cô ấy và Thiệu doanh trưởng là qua giới thiệu mới tiến đến kết hôn, không ngờ tình cảm có vẻ tốt đẹp đấy chứ. Hai người có bí quyết chung sống gì không vậy?” Cô ta hỏi Thiệu Kiến Quốc, nghe qua có ý vui đùa.

Phùng phó doanh trưởng cũng cười, vẫn không có ý ngăn cản.

Thiệu Kiến Quốc mặt lạnh băng, đáp: “Không có bí quyết.”

Anh nói xong liền im lặng, mặt Quan Bội Bội cứng đờ. Từ trước tới nay với người nào cô ta cũng có thể hòa hợp, vậy mà còn không giữ mặt mũi cho cô ta như vậy.

Chị Quách liền kéo tay cô ta rồi hai người phụ nữ ngồi nói chuyện ở một bên.

Hứa Hân dọn phòng xong, gấp chăn mền gọn gàng đặt trên giường, sau đó nhìn ra ngoài trời đã khuya rồi mà người sao còn chưa về nhà? Những người đàn ông này thật kỳ lạ, tùm năm tùm ba tụ tập cùng nhau không ăn gì mà cũng có thể uống lâu như vậy.

Bỏ đi, tắm rửa đi ngủ thôi.

Trong khoảnh khắc kéo rèm cửa sổ lên Hứa Hân cảm giác tình hình thời tiết có chút quen thuộc, có vẻ như tuyết sắp rơi rồi.

A, tuyết đã rơi rồi.

Năm nay tuyết rơi hơi muộn nhỉ, nhưng lần này giống như rơi mãi chẳng ngừng được. Cô ngồi bên cửa sổ ngoác nhìn hồi lâu, cứ nghĩ mãi ngày mai muốn ra ngoài nhất định phải cẩn thận, chắc chắn trơn trượt.

Không biết ngày mai đơn vị sẽ ngừng huấn luyện sớm, thu dọn sân trong không nữa, dù sao tuyết cũng quá dày rồi. . .

Không đúng, thực sự không đúng, tình hình này thật quá quen thuộc.

Hứa Hân buông rèm xuống, nhớ lại kiếp trước cũng có khoảng thời gian Thiệu Kiến Quốc không ra ngoài tập luyện sớm mà là ở cùng cô. Đây là vì xảy ra chuyện gì đó, nhưng xảy ra chuyện gì cơ chứ?

Bỏ đi không nghĩ nữa, cô tắt đèn đắp chăn liền đi ngủ, dù sao cùng chị Quách bận rộn nửa ngày trời như thế sớm đã mệt lắm rồi.

Khi đang mơ màng ngủ hình như có cái gì đó lạnh lạnh chui vào chăn của mình, mà mùi này vô cùng thân thuộc. Hứa Hân đoán được có lẽ là Thiệu Kiến Quốc nên cũng không quan tâm, dù sao mấy ngày nay anh vẫn luôn nghĩ mọi cách tiến vào ổ chăn của cô kia mà.

Vốn cho rằng sau khi anh tiến vào thấy mình đã mơ mơ màng màng chắc chắn sẽ không làm gì, cùng lắm là sờ mó chiếm chút tiện nghi rồi tắm rửa đi ngủ.

Nào biết người ta không như mình nghĩ, chẳng những không thành thực còn vui đùa đầy tuyết vào ngực cô.

Cái này hơi quá rồi nha, Hứa Hân rung mình tỉnh giấc, cau mày nói: “Thiệu Kiến Quốc, anh muốn làm gì hả? Hơi lạnh. . .”

Ngu ngốc, ánh mắt đỏ rực, còn tràn đầy dục vọng điên cuồng trước giờ chưa từng có.

Ánh mắt này lại cực kỳ quen thuộc, cô đột nhiên nhớ tới kiếp trước anh từng mượn rượu hành xác cô một hồi.

Đúng rồi, ngày đó tuyết cũng rơi.

Không phải chứ, hôm nay sao?

Ôi mẹ ơi, sao cô lại quên chuyện quan trọng như thế này cơ chứ.

“Thiệu Kiến Quốc, anh bình tĩnh đã.” Ngày đó lão này một chút nông sâu cũng không biết, sau đó ngược cô thảm như vậy. Đã trải qua một đời nhưng cô vẫn cứ bị ám ảnh, thậm chí khiến cô đối với chuyện kia vẫn không mong mỏi.

“Anh rất bình tĩnh, Hứa Hân, em không phải nói cùng anh sinh sống sao?”

Thiệu Kiến Quốc vừa cởi quần áo của mình ném xuống đất vừa nói rất lạnh lùng, nhưng Hứa Hân cũng biết lão này say không nhẹ, nếu như là bình thường thì anh ở trước mặt cô ắt nói sẽ không lưu loát được như vậy.

Hứa Hân muốn chạy trốn theo bản năng, nhưng người đã bị Thiệu Kiến Quốc giữ chặt, hai ba lần trượt xuống khiến cô ngấm ngùi bị lộ thắt lưng mảnh khảnh.

“Em, em vốn định sinh sống cùng anh, nhưng hôm nay...” Hình như không ngăn cản được rồi, đạn đã lên nòng rồi. Hứa Hân nếu không nhớ tới sẽ thuận theo tự nhiên chứ? Dù sao bản thân kiếp trước cũng đã trao cho anh như vậy cũng coi như vận mệnh an bài sao?

An bài cái rắm, cô không muốn chịu tội nữa.

Nhưng Thiệu Kiến Quốc cũng không dừng lại, còn có chút điên cuồng nói: “Vậy chúng ta cùng nhau sinh sống, sau này anh sẽ đối xử tốt với em, em sinh cho anh đứa con là được.”

“Được được được, anh đừng như vậy.” Dính hết cả tuyết lẫn mồ hôi vào mặt cô, Hứa Hân cũng bị dày vò đủ rồi.

“Vợ, em là vợ anh, bạn học kia về sau đừng đề ý đến hân, em là của anh...”

“...”

Ngu ngốc, thì ra anh luôn kìm nén tức giận đấy hả, chẳng trách biến thành như vậy.

Chỉ là cô bị hành hạ thật khó chịu. Không nói gì khác, cả thân thịt Thiệu Kiến Quốc đè lên cô nhanh không kịp thở.

“Thiệu Kiến Quốc, anh như vậy không được, nếu không để em?” Nếu không thì mình chủ động?

“Để em?” Thiệu Kiến Quốc hình như không hiểu, nhưng Hứa Hân thấy anh dừng lại liền lập tức nắm bắt cơ hội, ngẩng đầu hôn tới tấp. Bây giờ chạy trốn không thành, chỉ bằng phản công đồng thời bày tỏ tâm ý bản thân.

Phải biết Thiệu Kiến Quốc chỉ là uống say chứ không phải mất trí nhớ, ngày hôm sau ở tiền kiếp đúng là anh biết bản thân đã gây ra hỗn loạn gì, chỉ thiếu nước giờ súng bắn chính mình thôi.

Thiệu Kiến Quốc đột nhiên bị hôn đến ngẩn người ra, bắt đầu vụng về đáp lại. Song, tay Hứa Hân bị giữ được buông lỏng một chút, hơi yếu đuối ngã trên giường, nhưng một tay vẫn bá đạo ôm eo Hứa Hân không cho cô chạy thoát, sức lực lớn khiếp người.

Hứa Hân vừa hôn vừa tấn công, mà Thiệu Kiến Quốc cũng rất phối hợp với cô khiến hai người nhanh chóng trần trụi bên nhau.

Không khí lập tức trở nên ái muội, Hứa Hân vừa bắt đầu đã thuận lợi đáp trả đủ loại, nhưng hoàn toàn không ngờ Thiệu Kiến Quốc vốn đang mơ màng say lại hơi tỉnh táo lại.

Anh biết bản thân mình hơi kích động, nhưng nhìn lên người Hứa Hân thì cho dù hiểu cũng co người chạy không kịp rồi. Anh ra sức nuốt nước miếng, thấy cô đã như vậy hẳn là rất muốn cùng anh làm chuyện kia sao, thực ra người cô bao ngày mong nhớ không ngừng là hân sao?

Nghĩ tới đây cũng không quan tâm rốt cuộc chuyện này là do ai gọi ra nữa, trực tiếp ôm Hứa Hân tiến vào chủ đề chính.

Hứa Hân không ngờ Thiệu Kiến Quốc còn đang hưởng thụ bỗng nhiên thay đổi tấn công cái kia, cô ngẩn người trước tình lực dồi dào của chồng mình mau chóng bị biến từ cô gái thành đàn bà. Quá trình không quá gay go nhưng khiến cô đau đến ứa mồ hôi lạnh, hoàn toàn cần trúng cánh tay Thiệu Kiến Quốc, thật muốn cắn đứt tay anh luôn.

“Vợ, nếu em đau hãy ra sức cắn, đừng sợ.” Thiệu Kiến Quốc cảm thấy Hứa Hân nhả ra còn lo cô không nổi lên tiếng động viên, dù sao cũng vì anh quá vui sướng, tuyệt nhiên không cảm thấy có bao nhiêu đau đớn.

“Thiệu Kiến Quốc, tên khốn này, anh tỉnh rồi hả?”

“Uhm... vợ...” đúng là tỉnh rồi, nhưng đang thoải mái đâu thèm quan tâm cô vợ trẻ đang tức giận chứ.

Hứa Hân vốn định chửi anh vài câu, nhưng không hiểu sao đã bị khuất phục trước “thắt lưng chó đực” trong truyền thuyết. Nếu như cô thực sự là một cô gái mới lớn, chuyện gì cũng không không biết thì lúc này e là bị dọa đến phát khiếp, hoặc là đau đến tận gốc không sao động dậy nổi.

Nhưng dù sao cũng đã trải qua một đời, còn đã cùng người đàn ông trước mắt làm vợ chồng, chỉ ít cũng sẽ không hỏi hạp đến nỗi gì cũng không biết. Hơn nữa trong lòng cô sớm đã có chuẩn bị muốn trở thành vợ của anh, ngoại trừ những trách móc khi vừa bắt đầu thì bây giờ lại là thương thức vòng bụng của Thiệu Kiến Quốc.

Dẫu sao kiếp trước chưa có nhìn kỹ, bây giờ nhìn lên cảm thấy có chút thiệt thòi.

Này thì khối cơ bụng tiêu chuẩn, này thì đường nét cứng rắn vạm vỡ...

Sớm biết vậy đã bật đèn đi ngủ, như vậy có thể thường thức càng thêm trắng trợn một chút. Vẫn may rèm cửa lấp ló một khe hở, ánh trăng le lói xuyên qua tuyết khiến cô còn có thể nhìn thấy một chút, nếu không thì quá tổn thất rồi.

Đúng vậy, vừa mới lâm trận, đầu óc Hứa Hân vẫn có thể hoạt động, chỉ ít biết được bản thân bây giờ không phải bắt ép mà là vô cùng nguyên ý. Đầu biết được Thiệu Kiến Quốc thêm một lần sau, cô liền phát giác bản thân xui xẻo hơn kiếp trước rồi.

Bởi vì kiếp trước hình như chỉ có một lần mà đời này Thiệu Kiến Quốc đặc biệt phát tiết lâu, còn lắc lư cô mãi không ngừng...

Chẳng lẽ anh biết ngày mai quét tuyết, không cần ra tập luyện sớm sao?

Trời ơi, hãy đến không chế Thiệu Kiến Quốc đi, cô cảm thấy lưng mình sắp gãy đến nơi, chân sắp phế, tim cũng đã muốn nhảy ra khỏi lồng ngực rồi.

Thậm chí còn không nói ra lời, ngay cả âm thanh dư thừa cũng không phát ra nổi.

Tuyết dường như đã ngừng, bên ngoài một màn yên tĩnh nhưng bên trong lại náo nhiệt, rộn ràng mãi không thôi.

Cũng không biết đêm nay trôi qua như thế nào, sáng hôm sau khi Hứa Hân tỉnh giấc cảm giác mí mắt mình giống như bị keo dính chặt lại, khó khăn lắm mới gắng gượng mở mắt ra được.

Sau đó nghe thấy tiếng ghế dựa bên cạnh hơi chuyển động, một thân hình to lớn đè ép lại đây. Hôm qua cô bị ép đến ám ảnh trong lòng, theo bản năng muốn né tránh, nào ngờ chân vừa động đẩy đã dội đến một trận đau xót, buộc phải kêu lên.

“Đau ở đâu?” Giọng Thiệu Kiến Quốc hơi khàn khàn vang lên bên tai Hứa Hân, cô lại cảm giác được toàn thân căng cứng, tiếp tục mất tự chủ nóng bừng cả khuôn mặt.

Trùm chần lén, ấp úng nói: “Nơi nào cũng đau.”

“Nếu không thì anh đưa em tới bệnh viện thành phố xem sao?”

Thiệu Kiến Quốc vừa nghe nơi nào cũng đau liền cảm thấy bản thân giống cầm thú, nhưng anh vẫn chưa hoàn toàn là cầm thú, anh không muốn để cho vợ mắc bệnh.

“Nhà anh kết hôn rồi động phòng xong đi cho bác sĩ xem hà?” Hứa Hân sợ anh thực sự nổi điên ôm mình đi, vội vàng ló đầu ra liếc nhìn Thiệu Kiến Quốc, phát hiện anh đang gãi gãi đầu thậm chí còn mỉm cười ngượng ngùng.

Đúng vậy, anh cười rồi, mặc dù có chút không được tự nhiên.

“Xin lỗi, hôm qua anh hơi quá rồi. Nhưng, gây ra hỗn trận gì thì vẫn còn... biết, em muốn phạt anh sao cũng được.”

“Thật hà?”

“Uhm.”

“Vậy tối nay không được lên giường của em.”

“...” Nội tâm Thiệu Kiến Quốc sụp đổ, mặc dù anh định làm gì đó với cô vợ béo của mình, nhưng vừa nghe cô nói lại hơi sợ hãi.

Vừa ôm vợ đã để cho anh ở ngoài, vậy không bằng giết anh đi chứ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Quân Tấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.